

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "ХЕРМЕС"

ДЖЕЙН КОСТЕЛО

Шафъркѝ

Романтика и хумор

ДЖЕЙН КОСТЕЛО ШАФЕРКИ

Превод: Павлина Николова Миткова

chitanka.info

Четири сватби. Три бивши гаджета. Две опасни тайни. И един страхотен мъж.

Иви Харт напрегнато се подготвя да изпълни задълженията си на шаферка на сватбата на една от най-добрите си приятелки. В обичайната за такива моменти суматоха Иви зърва измежду гостите много привлекателен мъж. По-късно тя има възможността да опознае Джак, който успява да я впечатли не само с атрактивна външност, но и с приятното чувство за хумор и висок интелект. Ентусиазмът ѝ е охладен, когато разбира, че той придружава на сватбата красивата и подла Валентина.

Все пак Джак показва, че е сериозно заинтригуван от Иви, но нещата между тях не потръгват гладко. Бившите гаджета на журналистката постоянно се появяват в най-неподходящите моменти, а самата тя непрекъснато изпада в глупави ситуации. И когато Джак не изпълнява обещанието си да се обади, младата жена изпада в отчаяние. Нима Иви вечно ще изпълнява ролята на шаферката и никога на булката?

ГЛАВА 1

Гората Бауленд, Ланкашир

Събота, 24 февруари

Най-добрата ми приятелка щеше да се омъжи след петдесет и две минути. Хотелският апартамент приличаше на мястото пред главната сцена в разгара на фестивала в Гластънбъри.

Стаята бе осеяна с различни сватбени джунджурии, в това число влизахме аз и самата булка. Грейс все още бе по пеньоар и с недовършен грим, а аз междувременно прекарах последните десет минути в трескави опити да съживя цветята в косата ѝ, след като ги бе защитпала с вратата на колата на връщане от фризьора.

Още веднъж напръсках щедро къдриците ѝ с лак и захвърлих празния флакон на балдахиновото легло.

— Иви, сигурна ли си, че къдриците ще издържат достатъчно дълго? — попита тя, докато набързо си слагаше спирала, обърната към огромното старинно огледало. Бях напълно убедена, защото използвах толкова много лак за коса, че дори прочутият коафьор Тревор Сорби можеше да се пенсионира и да гледа спокойно старините си. Отвърнах ѝ:

— Напълно.

— Нали не изглеждат неестествено? — продължи тя, като взе кутия руж на перли.

Докоснах колебливо къдриците ѝ, сякаш бяха направени от стъклени влакна.

— Разбира се, че не! — излъгах я, като майсторски пренаредих цветчетата върху някои от трийсетте фиби. — Цветята ти са съвършени, косата също. Всичко е перфектно.

Тя ме погледна, очевидно не вярваше нито на една моя дума.

Намирахме се в сватбения апартамент на хотела в Уайтуел, разположен в гората на местността Бауленд. Това кътче в провинцията бе толкова красиво, че бе вдъхновило Толкин да създаде Графството в романа си „Властелинът на пръстените“ и бе толкова спокойно, че

самата кралица бе заявила, че някой ден би искала да се оттегли тук. Имаше логика, защото тя вероятно бе сред малцината, които биха могли да си го позволят.

Така или иначе, дори не бяхме погледнали към разкриващия се пейзаж, просто не разполагахме с никакво време. Не обърнахме внимание и на великолепия старинен, изискан апартамент с огромни прозорци.

— Страхотно! Отлично! Хубаво! Благодаря ти! — промълви Грейс, задъхвайки се. — Добре. Какво трябва да направим сега?

Не знаех защо пита мен. Аз бях най-некомпетентният човек, който би могъл да й даде съвет при подобно събитие.

Първо на първо, не бях свикнала с подобни сватбени глупости. Последната сватба, на която присъствах, беше в средата на осемдесетте, когато Каръл, братовчедката на майка ми, се омъжи за любовта на живота си — дългия като върлина Брайън. Само след три години той избяга с една сто и десет килограмова декораторка. Каръл беше съкрушена, въпреки че съперницата й се бе справила изключително професионално с работата си по приемната, стълбището и площадката на жилището им.

За сватбите носех пола тип „камбана“ и през целия ден не се отделях от шафера. Ако тогава знаех, че това щеше да прерасне в най-смислената връзка на живота ми, щях да се опитам да запомня името му.

А това ме подсеца и за втората причина: Грейс щеше да има повече успех, ако помоли за съвет старинния часовник в ъгъла, отколкото да пита мен. Съмнявах се, че самата аз някога щях да се омъжа.

Преди да останете с погрешно впечатление, искам да ви разясня важен момент. Въпросът не бе в това, че не искам да се омъжа — напротив, много бих искала. Просто смятам, че никога няма да стане.

Тревожната действителност бе следната: достигнах внушителната възраст от двадесет и седем години и си признавам, че никога не съм била влюбена. Искам да кажа, че всъщност никога не съм успявала да се задържа с някого за по-дълго от три месеца. Накратко, можех да се обвържа така, както Памела Андерсън да се напъха в най-малкия размер сутиен. Напълно невъзможно!

Смешното бе, че срещях много хора, според които това бе причина за празнуване. Те смятаха, че неспособността ми да се обвързва, ме правеше млада, независима и напълно освободена.

Но аз не се чувствах по този начин. Като всички останали и аз прочетох „Жената евнух“^[1] в 6 клас и не си бръснах подмишниците в продължение на три седмици, но съм убедена, че еманципацията бе много повече от това.

Типичен пример бе Гарет, с когото се разделих миналата седмица. Гарет беше... е страхотен мъж. Има мила усмивка, добро сърце, сваятна работа. Просто прекрасен. Както обикновено всичко започна добре с приятни вечери на бутилка червено вино „Кианти“ в бара „Пени Лейн“, близо до жилището ми в Ливърпул, и лениви неделни следобеди, когато ходехме на кино.

Бяхме заедно от едва четири седмици, когато той предложи да прекараме три вечери на каравана с родителите му в Северен Уелс. Тогава разбрах, че вече беше прекалено късно. Бях престанала да мисля за сладката малка трапчинка на брадичката му и не можех да спра да мисля за мръсотията, насъбрала се под ноктите на пръстите на краката му и за това, че най-интелектуалното четиво на лавицата му с книги беше копие на „Търговец на автомобили“. Освен това, ох, няма да продължа.

Бях наясно, че не бе казал или направил нищо кой знае колко ужасно и със сигурност не можеше да се сравнява с това, с което някои жени трябваше да се примирят. И въпреки че все си повтарях, че има много по-лоши неща, които един мъж можеше да направи, отколкото да мисли, че Джордж Елиът бе герой от филма „Пазачът“, дълбоко в себе си знаех, че той не бе за мен.

Това не бе толкова страшно. По-страшното бе, че никой от мъжете, с които излизах, не беше подходящ за мен.

Както и да е, след двадесет и две празни години, сега в рамките на една година се очертаваха три сватби, на всяка от които щях да бъда шаферка. И все пак, дори и днешните драматични събития да преминеха благополучно, не бях сигурна дали щях да мога да понеса психически останалите сватби.

— Обувките! — командваше Грейс, докато се движеше бързо из стаята и хвърляше всичко, което ѝ се изпречеше на пътя.

Погледнах към часовника — оставах тридесет и една минути. Грейс крачеше наоколо като тийнейджърка, която бе в очакване на резултатите от тест за бременност. Тя взе четката за червило, но се разколеба.

— Може би първо трябва да облека роклята — каза тя. — Не, почакай, трябва ми чорапите. Ох, задръж, не трябва ли първо да пооправя косата си с машата? Какво мислиш?

Какво ли разбирам?!

— Нека са чорапите — предложих аз.

— Права си. Да, чорапите. Господи, къде ли са се дянали?

[1] Един от най-ревностно четените феминистки романи през 70-те години на XX век на писателката Джърмейн Гриър, активистка за права на жените. — Б.р. ↑

ГЛАВА 2

Щеше ми се да кажа, че сватбата бе причината за днешния хаос, но тази сцена олицетворяваше света от живота на Грейс през последните пет години. През този период нивото на стреса ѝ достигна до застрашителните размери на няколко етажна сграда, която обаче беше с много добра изолация.

Началото на тази истерия съвпадна със завръщането ѝ на работа на пълен работен ден, четири години след раждането на дъщеря ѝ Поли. Тя достигна краен предел миналия ноември с появата на бебе номер две — Скарлет^[1] (такъв бе в момента и цветът на лицето на Грейс).

Нещата от чантата на Грейс бяха захвърлени едно по едно на пода, за да успее най-накрая да открие чорапите си.

— Наистина трябва да внимавам с тях — каза тя.

Седна на края на леглото, разкъса пакета и извади единия чорап, като мушна палеца в ходилото. Беше внимателна колкото някой зидар, който нахлузваше чифт кубинки „Док Мартенс“. Както можеше да се очаква, ходилото ѝ съдра чорапа и при този звук косата ми настръхна.

— По дя... — започна тя, но в този момент от банята се зададе четиригодишната Поли и тя се въздържа, за да не каже нещо, за което щеше да съжалява.

— О, господи, господи, господи! — продължи Грейс. — Това беше единственият ми чифт и струва осемнадесет лири!

— Моля? — възкликнах в недоумение. — Щом струват осемнадесет лири, тези чорапи трябва да могат да издържат не само на напъна на пръстите, а и на ядрена експлозия!

Оставаха двадесет и осем минути. Може и да бях начинаеща, но достатъчно опитна, че да разбера, че в момента не отбелязвахме почти никакъв напредък. Мястото започна да прилича на епизод от сериала „Спешно отделение“.

— Добре — казах аз. — С какво мога да помогна?

— Ами косата на Поли — изкрещя Грейс, докато спринтираше към банята в търсене на колието си.

— Хайде, скъпа — повторих аз, като се опитвах да звуча строго и приятелски, а не отчаяно. — Наистина трябва да ти оправим косата. *Сериозна съм.*

Усетих незабележим проблясък на съгласие, когато тя се залови с течния сапун.

— А кой иска да прилича на модел? — попитах аз, като се стараех да открия дори и най-незначителното нещо, с което бих могла да я убедя да се съгласи.

— Аз! — възкликна тя. — Когато порасна, искам да стана модел!

Не можех да повярвам на късмета си. Миналата седмица искаше да бъде морски биолог.

Сплетох русите къдрици на Поли в две плитки, добавих множество блестящи фиби и погледнах към часовника. Оставах двадесет и три минути. Собствената ми рокля все още висеше на закачалка на вратата и единственото нещо, което успях да направя с грима си, бе да прикрия пъпката на брадичката си с малко коректор.

Реших, че най-подходящата тактика бе да се оправя набързо, а после да се занимая с булката и да я вкарам в роклята ѝ. Влязох в банята, настаних се на ръба на луксозната вана и започнах да се гримирам с прецизността на тригодишно дете, което участва в конкурс за експресионистични картини.

Когато приключих, грабнах роклята си от задната част на вратата и я нахлузих старателно през глава, като внимавах по нея да не останат бели следи от дезодоранта. После се огледах в огледалото.

Не беше зле. Не можеше да се каже, че приличам на Джей Ло, но и не бях за изхвърляне.

Роклята подчертаваше фигурата ми, а когато природата те е дарила с класическото английско телосложение, това винаги е плюс. Не че бях дебела. Всъщност като цяло, теглото ми бе почти близко до нормалното. Проблемът бе там, че горната половина от тялото ми (плоска съм) и долната половина (имам закръглено дупе) сякаш принадлежах на две различни жени.

Косата ми бе дълга до раменете, с естествен кестеняв цвят, но от няколко години бе изрусяла по краищата благодарение на моята

някогашна пристрастеност към изсветляващ спрей за коса, но наскоро я промених и сега бях с тъмнокестеняви кичури.

Днес беше старателно накъдрена, грешка — *небрежно разрешена*, за да изглежда естествено, което отне точно два часа и петнадесет минути, плюс толкова много висококачествени продукти за коса, които биха стигнали за типичната бухнала прическа от 60-те години на бостанско плашило. Въпреки набързо поставения грим и дразнещата поява на тази пъпка, имах чувството, че днес изглеждах доста добре.

Тъкмо се канех да изляза от стаята, за да се погрижа за Грейс, когато забелязах чантата си от едната страна на мивката и осъзнах, че съм забравила нещо. Нещо жизненоважно. Единственото нещо, което окончателно ще завърши вида ми. Силиконовите подплънки тип „пилешко филе“.

Те бяха много по-ефектни от сутиен уондърбра, струваха 49,99 лири и бяха значително по-евтини от хирургическа операция. Нямах търпение да изникне подходящ случай, за да ги пробвам. Пъхнах ги през деколтето на роклята си, нагласих ги, а после се обърнах, за да видя какъв бе резултатът.

Не сдържах усмивката си.

Нямаше как да приличам на някое от момичетата на корицата на мъжкото списание „Нътс“, но имаше значително подобрене в сравнение с това, с което ме беше надарила природата (казано по-точно — с което не ме беше дарила). Тъкмо се канех да се изфукам на Грейс с новата си придобивка, когато чух вик от съседната стая.

Булката бе изправена пред крайно изпитание.

[1] Игра на думи — в превод името Скарлет (англ. scarlet) означава тъмночервен, ален. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

— Шоколадовите бонбони са се... *какво?* — изпищя Грейс и се вкопчи яростно в телефона.

— Разтопили? — попита тя, а лицето ѝ стана още по-червено. — Как може да са се разтопили? — продължи тя и подпря главата си с ръка.

— Добре. Много ли е зле положението? Искам да знам дали все още са под формата на сърца? — последва кратка пауза.

— О, не! — И затръшна слушалката. — Олеле!

— Значи вече не са бонбони сърца? — попитах внимателно.

— Очевидно сега приличат повече на нещо, което може да бъде открито в кошче за боклук — отчаяно отвърна тя. — Нямам представа къде се е дянала тиарата ми. Някой виждал ли е тиарата ми? О, господи, сега пък оставам и без тиара!

— Не, няма да останеш — опитах се да я успокоя. — Трябва да е тук някъде, макар че ще ни трябва сателитна навигационна система, за да разберем къде е.

В този момент Поли съобщи:

— Мамо, нямам гащички.

Грейс се стовари на леглото и промълви:

— Просто страхотно! Ще се омъжа след петнадесет минути, а имам дупка на чорапа, не мога да намеря тиарата си, току-що открих ивица фалшив тен на коляното си и както изглежда, не съм в състояние да приготвя дъщеря си да излезе от тази стая, облечена не само с дрехите, но и с бельото си. Не стига, че съм изложена на опасността да бъде извозена от социалните служби, но на всичко отгоре официално съм най-лошата булка на света.

Седнах на леглото и я прегърнах.

— Горے главата, Грейс. Гледай напред в бъдещето. Това просто е най-важният ден от живота ти — пошегувах се аз.

Тя зариде. Поне се опитах да помогна.

— Когато тръгна към олтара, искам да бъда елегантна като Одри Хепбърн — промълви тя, — а в момента съм елегантна колкото... Пеги Мичъл^[1].

Избухнах в смях:

— Не ставай смешна. Ти си поне с осем сантиметра по-висока от Барбара Уиндзор.

Забелязах едва доловима усмивка.

— Виж, има ли смисъл да изпадаш в паника? — продължих аз.
— Патрик ще те изчака? Какво ще стане, ако закъснееш мъничко? Освен това, каквото и да си мислиш, изглеждаш *великолепно*.

— Наистина ли? — попита тя недоверчиво.

— Е, съвсем скоро наистина ще изглеждаш — отвърнах аз и погледнах към пеньоара й. — Ела, време е да побързаме.

Тогава се впуснах в луда шаферска надпревара с времето и щурмувах Грейс с изкуствено прикрепените кичури, лак за нокти, руж на перли, гланц за устни, отново руж на перли и най-накрая роклята, като не само аз и Грейс, но и Поли помогна при нахлузването й.

Точно когато си помислих, че сме готови и имаме малко свободно време, стана ясно, че драмата все още не бе приключила. Грейс внезапно изкрещя:

— Проклетие! Оставила съм обиците при майка ми, а тя е на долния етаж. Иви, много съжалявам, но ще трябва да слезеш и да я откриеш.

Отново погледнах часовника. Чувствах се изтощена.

В момента, в който успях да открия майката на Грейс, да взема обещите и да се отправя към стълбището, установих, че са останали четири минути и половина до началото на сватбата. Втурнах се по стълбището и в този момент нещо, по-точно *някой* спря устрема ми.

Той просто изглеждаше зашеметяващо. Изразът, който веднага ми хрумна, е „мъжествено красив“, близко бе до великолепен, но не толкова свършен. Той притежаваше мрачна красота. Кожата му бе гладка и загоряла, чертите на лицето му сякаш бяха изсечени с длето, а очите му имаха топъл златистокафяв цвят. Носът му бе леко гърбав, но това нямаше никакво значение. Тялото му бе толкова стегнато, че би накарало Екшънмен да изгуби самообладание.

Забавих крачките си по стълбата и ударите на сърцето ми зачестиха, защото осъзнах, че гледаше право към мен. Когато

приблжихме един към друг, усетих, че го гледам дръзко право в очите. Точно когато бяхме съвсем близо един до друг, се случи най-невероятното нещо.

Той погледна към гърдите ми.

Стана само за част от секундата, но без съмнение бе истина. Всъщност бе толкова очевидно, че почти бих го определила като изцъкляне. Очите му видимо се разшириха и дори долових как си пое дъх. Когато отмести поглед и продължи да слиза по стълбището, не се въздържах и поклатих недоумяващо глава.

Една част от мен бе ужасена колко недодялано се оказа това създание, което на пръв поглед приличаше на бог. После си припомних клетвата, която си бях дала никога да не съдя човек по външния вид. Другата половина в мен бе доста доволна от забележимия резултат на неотдавнашната ми покупка.

Ето защо, леко въодушевена, отворих вратата на сватбения апартамент и тържествено съобщих:

— Та-да! Чифт обеци!

Грейс се обърна, погледна ме и ахна, а след това изпадна в пристъп на истеричен кикот.

— Какво има? — попитах смутено.

— Няма да позволя да се появиш на сватбените ми снимки в този вид — каза тя с усмивка, но едва се сдържах.

— В какъв вид? — попитах аз, доволна, че най-сетне съм направила нещо, с което да я разведря. Но когато погледнах надолу, с ужас открих каква е причината за нейния смях.

[1] Централен персонаж от един от най-известните английски телевизионни сериали — „Ийстендърс“. Ролята се изпълнява от актрисата Барбара Уиндзор. При първоначалната си поява в сериала Пеги носи евтини дрехи с лошо качество. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Две палави медузи бяха атакували деколтето ми. Поне така изглеждаше. Моите „пилешки филета“, с които толкова се фуках, очевидно се бяха почувствали като в затвор, плътно притиснати от роклята ми, и бяха изскочили на свобода.

Всъщност почти се бяха освободили. Двете силиконови подплънки, които създавах „стопроцентов естествен вид“ сега се подавах от деколтето на роклята ми, така че целият свят можеше да ги види и по-конкретно да ги види той — Екшънмен. Щеше да е много по-добре, ако ги бяха видели всички останали, но не и той.

— Не мога да повярвам — мърморех аз, докато яростно измъквах двете „филета“ от деколтето си. Поради липсата на барбекю, където да ги метна, те се озоваха в кофата за боклук.

— Гледай на това като на начин, по който Творецът ти казва, че и двете сме родени плоски поради някаква основателна причина — мило каза Грейс.

— Доволна съм, че намираш това за забавно — отвърнах аз.

— Извинявай — отговори Грейс, но забелязах, че се опита да потисне кикота си. — Трябва да признаеш, че е доста забавно.

Погледнах към другия край на стаята и видях, че Шарлот — другата шаферка на Грейс — се е върнала в стаята. Тя прекара по-голямата част от сутринта да помага при аранжирането на цветята. Дори и тя се опита да прикрие напирещата усмивка. Това означаваше, че положението ми наистина бе ужасно, защото Шарлот бе най-милият човек в цялата вселена.

— Не се тревожи, Иви — успокои ме тя. — Сигурна съм, че никой не е забелязал. Хората може да са си помислили, че подплънките са били част от роклята ти.

Успях да устоя на изкушението и да споделя с Шарлот, че единственият свидетел беше видял достатъчно. Дори подплънките да бяха изскочили и да го бяха цапардосали по бузите, нямаше да се впечатли толкова, колкото от видяното.

— Да, да, права си — отвърнах аз. — Благодаря ти, Шарлот.

Изпитах угризения, че не съм намерила време, за да ѝ помогна да се приготви за днешния ден. Не че Шарлот не бе хубава, напротив. Имаше кожа, за която бих убила човек — гладка и чиста като на бебе, с прекрасни румени страни, а очите ѝ бяха като на сърничката Бамби — големи и кротки. Помня какво си помислих, когато срещнах за пръв път Шарлот преди няколко години — напомняше ми на доячка от осемнадесети век — невероятно пухкава, закръглена и працияща от здраве.

Макар че притежаваше естествена красота, трябва да отбележа, че тя не правеше нищо, за да я подчертае. И ако трябва да съм откровена до болка, спокойно мога да заявя, че днес тя бе посветила много по-малко време на косата си, отколкото биха отделили четириногите участници в международното изложение за кучета „Крафтс“. Въпреки че Шарлот нямаше да е същата без множеството си извивки, тя никога не се обличаше така, че да ги подчертае. Днешната ѝ шаферска рокля бе толкова прилепнала, че имаше опасност да спре кръвообращението ѝ.

— Време е — обърнах се към Шарлот и стиснах ръката ѝ.

— Да — отвърна тя напълно ужасена.

Грейс пхна един букет в ръката ми.

— Ей, вие двете. Нямаме цял ден на разположение, че да се мотаем и да обсъждаме деколтето на Иви. Трябва да тръгна към олтара, и то бързо.

ГЛАВА 5

Човек не би могъл да остане безразличен към магията на ден като днешния.

В подобни моменти дори и на хора като мен самата, склонни към цинизъм, не им оставаше нищо друго, освен да разсъждават върху нещата без капка цинизъм. Като например колко невероятно трябва да е чувството да обичаш някого толкова много, че да искаш да остареееш с него, без да се съобразяваш с останалите.

Сиянието, което днес се излъчваше от Грейс, бе не само резултат от спрея за тен. Причината бе Патрик, мъжът, за когото тя щеше да се омъжи. Тя не изпитваше никакво колебание, че той бе мъжът за нея, завинаги.

— Какво има? — прошепна Шарлот, докато чакахме да започне церемонията в централната зала.

Отвърнах ѝ:

— Нищо. Защо?

— Въздъхна... Затова попитах — отговори тя.

— Така ли? — прошепнах леко учудена.

Тя се усмихна:

— Не се притеснявай, Иви. Един ден и ти ще срещнеш някой специален човек.

Шарлот бе много по-оптимистично настроена от мен самата.

Грейс се отправи към олтара, аз я следвах на фона на песента на Луис Армстронг „Какъв прекрасен свят“ и тогава сред останалите гости забелязах Гарет и мислите ми се насочиха към последния път, когато го видях. Когато му казах, че връзката ни приключи, той започна да подсмърча в кърпичката си.

Опитах се да докарам усмивка „без лоши чувства“, но той рязко извърна глава, за да се концентрира върху програмата на сватбената церемония. За секунда прехапах устни. Какво ми става? Гарет не беше чак толкова лош. *Никой* от приятелите ми не беше толкова лош.

Обърнах се вляво и погледът ми се срещна с този на друг от бившите ми гаджета — Джо, телевизионният продуцент. Той ми намигна. Е, добре де, може би той беше зле. Обичайното самодоволно изражение, дизайнерски костюм, изкуствен тен, можех да подуша дори от другия край на залата четирите литра парфюм „Армани“, които вероятно бе излял върху себе си.

Днес все още не бях видяла Питър, музикантът, третата ми подред неуспешна връзка. Знаех, че бе тук някъде, играеше си с обещата на езика си и потракваше с неизменния ключодържател, за който бях убедена, че бе запоеен за него.

Грейс и Патрик се срещнаха пред олтара и си размениха нервни погледи. Предполагам, че, дори и да си прекарал в съвместен живот последните седем години, да подпишеш брачен съюз за следващите седемдесет, бе достатъчно да те накара да почувстваш как стомахът ти се свива на топка.

Двамата се срещнаха по време на стажуването си в една адвокатска фирма и въпреки че това беше преди много години, в момента, в който ние, приятелките на Грейс, се запознахме с Патрик, разбрахме, че той бе мъжът на живота ѝ. Между тях се породих мигновена връзка, която и днес всеки можеше да забележи. Последваха две деца и три ипотeki.

Служителката в гражданското бе жена с ексцентричен вид, облечена в права пола, която вероятно не е била много модерна и през 1982 година, когато според мен е била закупена. Прочутите модни съветници Трини и Сузана биха я заплули и подпалили. Когато служителката представи първото поетическо четене от церемонията, изведнъж се сетих, че докато вървах към олтара, не бях забелязала един-единствен човек.

Мъжът с дълбоките тъмнокафяви очи и изсечена челюст.
Екшънмен.

Това бе добра новина. Следователно един от най-големите и сконфузни гафове в живота ми щеше да се превърне в нещо, за което нямаше да мисля никога повече, защото единственият човек, който бе станал свидетел, дори не бе гост на тази сватба. Сега вече можех да забравя. Напълно.

Спомних си чертите му и гладката му кожа, която изглеждаше дори още по-добре, когато се приближих към него. И докато си

припомнях мириса му — опияняваща комбинация от зноен лосион за след бръснене и чиста кожа — усетих как се привеждам на мястото си. По дяволите, нали трябваше да бъде добра новина! Екшънмен, къде си?

ГЛАВА 6

Нашата приятелка Валентина щеше да изпълни поетическото четене. Бе планирано това да бъде реч, дълга около минута и половина, но никой няма да ви се разсърди, ако решите, че тя възнамерява да получи Оскар. Насочи се с плавни движения към предната част на залата и когато стъпи на платформата, нарочно повдигна края на тъмночервената рокля от шифон, за да разкрие още повече безкрайно дългите си крака с бронзов загар, които и без това бяха изложени на показ.

Валентина бе станала част от нашия приятелски кръг, когато се лепна за Шарлот по време на първата година от следването ѝ в университета в Ливърпул. Както тогава, така и сега двете бяха странна двойка. Горката Шарлот беше ужасно срамежливо момиче, което надали бе стигало по-далеч от Уиндис. Външният вид на Валентина беше екзотичен, тя беше амазонката, която е била навсякъде, направила е всичко и беше толкова срамежлива и сдържана, колкото един модел от централната разгъваема снимка в списание „Пентхаус“.

Валентина се пробва в различни поприща, когато напусна университета. Работеше като личен асистент при пазаруването, статист в сапунения сериал „Холиоукс“, салонен управител в шикозен ресторант, докато най-накрая си избра това, което правеше наистина отлично. Сега бе професионален треньор по тенис и очевидно си бе създала доста добро име. Макар че според слуховете, които дочувах, това донякъде се дължеше на късите поли, които носеше. Те бяха толкова къси, че биха накарали и гинеколог да се изчерви.

Ако се интересувате какво е мнението ми за Валентина, ще ви кажа, че дълбоко в себе си тя бе сваятна мадама. Но не толкова бе всеобщото мнение, като се има предвид, че представата ѝ за страхотен разговор се състоеше в това, че другите хора трябваше да слушат как винаги я бъркали с Анджелина Джоли.

Валентина постави бележките си на катедрата и се обърна, за да провери дали кумът я бе забелязал. Съдейки по одобрителното

изражение на лицето му, без съмнение бе станало точно така. Тя се нацупи леко и отметна тъмната си лъскава коса, като очевидно се готвеше да се обърне към гостите.

— Дами и господа, преди да започна с поетическото четене, ще ми позволите ли да кажа, че лично аз съм *много развълнувана*, защото двама от най-добрите ми приятели днес сключват брак.

Когато ме убедиха да изпълня поетическото четене, бях изключително доволна, защото щях да играя толкова *важна* роля в най-значимия ден в живота им.

Грейс и Патрик се спогледаха. Валентина съвсем не беше убеждавана много, но тя така се нацупи, когато Грейс обясни, че иска да сведе броя на шаферките до минимум, че се наложи Грейс да склони и да ѝ възложи поетическото четене, за да ѝ затвори устата.

— Благословията, която ще прочета, е била използвана при бракосъчетанията на индианците в продължение на векове — продължи тя. — Любопитното обаче е, че авторът на тази благословия е неизвестен. Тя е написана в прекрасна прозаична форма и се надявам, че след като я чуете, ще се съгласите, че наистина е най-подходяща за ден като днешния.

Тя зае драматична поза, а служителката по гражданското състояние погледна часовника си.

— *Оттук насетне повече няма да усещате дъжда, защото всеки от вас ще бъде подслон за другия.*

Тя спря, за да подсили ефекта.

— *Оттук насетне няма да усещате студа, защото всеки от вас ще бъде топлина за другия* и т.н.

След представлението на Валентина (това наистина беше представление) церемонията се ускори и за нула време Грейс и Патрик вървяха обратно по пътеката, водеща към олтара, но този път като съпруг и съпруга, а гостите ги аплодираха шумно. Поли и аз вървахме след тях, държах я за ръка, за да не хукне нанякъде. Шарлот се спотайваше някъде зад нас.

Опитвах се да не се усмихвам на гостите, като се има предвид, че навсякъде, където погледнех, щях да видя някое бивше гадже. И докато се стараех да държа погледа си насочен само напред, нещо в отдалечения ъгъл на стаята привлече вниманието ми. Бе застанал до

прозорец, който разкриваше един от най-красивите пейзажи в провинцията. Но самият той беше поразителна гледка.

Пулсът ми се ускори и сграбчих Поли за ръката още по-здраво. Това бе Екшънмен. Гледаше право към мен.

ГЛАВА 7

Когато погледите ни се срещнаха, аз се изчервих и се извърнах смутено, а в съзнанието ми заприиждаха мисли за онези проклети *пилешки филета*. Наведох се и прошепнах на Поли:

— По време на церемонията се държа като едно добро момиче — обърнах се към нея, като се надявах да създам впечатлението, че вниманието ми бе изцяло погълнато от нея.

Тя погледна към мен и сякаш ми казваше: „Какви ги говориш?!“.

Почти стигнахме вратата, но все още усещах пронизващия му поглед. Мислех си: „*Нека пилешките филета да вървят по дяволите, Иви! Просто го погледни!*“. Когато се обърнах бавно към него, в ушите ми звънтяха ръкоплясканията. Той пляскаше възторжено и щом усети, че го гледам, ми се усмихна. Усмивката му бе мила и дружелюбна, изпълнена с истинска самоувереност.

Докато аз самата не изпитвах грам самоувереност.

Знам, че бе смешно, но отново се извърнах — без да му се усмихна в отговор, без да отвърна на погледа му, без да направя абсолютно нищо. Съсредоточих погледа си върху роклята на Грейс и ми се прииска да се изпаря оттук. Забелязах, че съм закопчала накриво две от копчетата, но в момента те бяха най-малката ми грижа.

Когато стигнахме приемната, Грейс и Патрик си размениха целувка, отвориха шампанското с гръм, а гостите се тълпяха, за да поздравят щастливата двойка. Сграбчих чаша шампанско от минаващия наблизо сервитьор и едва се въздържах да не я изпия на един дъх, докато наблюдавах вратата, през която рано или късно щеше да влезе той.

Не че имах представа какво щях да направя тогава.

Скоро приемната се изпълни с много развеселени хора и бе трудно да проследя сред множеството кой влиза през вратата. Сърцето ми подскочи, когато усетих, че някой бе застанал до мен.

ГЛАВА 8

Грейс изглеждаше толкова напрегната, колкото и преди церемонията.

— Иви, слушай. Отново се нуждая от помощта ти. Можеш ли да изведеш всички навън? Трябва да започнем със снимките — каза тя.

Огледах се и видях, че гостите се бяха скупчили в приемната, където обилно се лееше шампанско, а из въздуха се носеше приятният пукот на горящия в камината огън. Ако приемех да изпълня задачата си, това означаваше да накарам всички, дори и жените с елегантните отворени обувки с висок ток, да излязат навън наскоро студения февруарски вятър.

— Винаги ми възлагаш най-приятните задачи, Грейс. Може би до следващия уикенд ще успея да се справя с тази.

Не знаех откъде да започна и затова си избрах групата гости, които бяха застанали точно до мен.

— Ааа, здравейте — казах аз. — Ааа, ще може ли да ви помоля да излезете в градината за снимките? Благодаря. Много ви благодаря.

Преминах към следващата група, на която повторих същото.

След като преминах през пет групи, осъзнах, че този така любезен подход, няма да доведе до никакъв резултат. Щях да отбележа по-голям успех, ако говорех на сватбената торта, затова реших да започна да потупвам хората по рамото.

— Ехо, здравейте — казвах аз. — Наистина съжалявам, че ви прекъсвам, но бихте ли излезли в градината? Фотографът е готов.

Никакъв резултат. Изкашлях се — целта ми бе да съм любезна и в същото време да звуча властно. С други думи, да накарам хората да се размърдат, защото им го казвах дяволски ясно.

— Всеки момент ще започнат снимките. — Този път тонът ми бе значително по-строг. — Бихте ли излезли в градината... моля?

Цялата тази ситуация стана наистина дразнеща. Или бях невидима, или хората бяха много по-заинтригувани от напитките и

блините с пушена съомга, вместо да останат навън за час и половина, където фотографът да им повтаря да казват „зеле“.

Ами добре. Знаех си, че това ще се окаже предизвикателство. Ще трябва да стана деспотична. Много добре — мога да бъда и деспотична. Устоях на изкушението да се кача върху един стол, но за сметка на това реших да дам всичко от себе си.

— *Дами и господа* — изревавах аз, съзнавайки, че единственото, което ми липсваше, бяха тъпанът и костюмът на глашатай. — *Моля, излезте в градината, защото всеки момент ще започнат снимките.*

Всички разговори в стаята замлъкнаха и погледите на хората се отправиха към мен, сякаш бях стриптийзърка, ангажирана за главния номер в програмата на събрание на Женския институт. Очевидно бях подценила гласовите си данни.

Внезапно осъзнах, че се намирах толкова близо до бедния човечец, застанал до мен, че може би бях спукала тъпанчетата му. Ясно се виждаше, че се бе свил от ужас. Едва в този момент разбрах как изглежда човек при подобни случаи. Той бавно се обърна с ясното намерение да открие източника на този гръмогласен рев и тогава усетих, че няма къде да избягам.

Следващото нещо, което видях, бе неговото лице, и сърцето ми се сви. Поне никой не можеше да ме обвини, че не знаех как да направя първо впечатление.

ГЛАВА 9

Реших, че мога да спася положението само ако кажа нещо смешно. Трябваше да накарам Екшънмен да си помисли: „Е, добре, тази жена вече два пъти се държи така, сякаш е избягала от местната лудница, и все пак тя е една от най-остроумните и забавни личности, които някога съм срещал“. Това поне донякъде щеше да пооправи катастрофалното положение.

Опитах се да измисля най-подходящата и смешна реплика, която да разведри атмосферата и да го накара да ме отведе незабавно в дома си.

— Ааа, ами — ломотех аз. — Съжалявам за случилото се. Направете път на Монти Пайтън^[1]!

Той се усмихна.

— Не се притеснявайте от случилото се. Безспорно имате забележителни бели дробове. Надявам се, че няма да го изтълкувате погрешно.

Леко се поуспокоих и направих втори опит:

— Обзалагам се, че казвате това на всички момичета — отвърнах аз, като се опитвах да не се срамувам от постъпката си. Не се бях чувствала толкова сконфузно откакто... ами откакто го видях на стълбите преди един час.

— Не точно — отвърна той, смеейки се. — Макар че трябва да призная, че много малко момичета ще подходят като вас.

Лицето ми се зачерви още повече.

— Е, добре, прав сте — признах аз. — Наистина се чувствам неловко. — Не разбихах защо му казах това, при условие, че той вече можеше да забележи, че бузите ми са придобили цвета, характерен за слънчево изгаряне от трета степен.

— Недейте — отвърна той и посочи вратите с глава. — Струваше си.

Гостите се изсипаха на терасата.

— Слава богу! — въздъхнах аз.

— Това ли са задълженията на една съвременна шаферка? — добави той. — Смятах, че единственото, което трябва да прави, е да се размотава наоколо и да изглежда красива.

— Красивият външен вид е днешното ми основно задължение — съгласих се. — А другото е да проглушавам ушите на гостите.

— Е, позволете ми да добавя, че се справяте изключително добре и с двете.

Опитах се да не се ухилия и вместо това добавих:

— Благодаря ви. Аз съм Иви. Приятно ми е да се запознаем.

Протегнах ръка, за да се здрависаме и той я хвана здраво.

Но преди да имаше възможността да ми се представи, някой ни прекъсна:

— Иви, ах ти, палавница такава! Надявам се, че не се опитваш да ми отмъкнеш кавалера!

Валентина се преструваше, че се шегува, но така здраво бе стиснала ръката на Екшънмен, че с лекота би могла да работи като инспектор, надзираващ условно осъдените престъпници.

— Представях се на приятелката ти — отвърна той и отново се обърна към мен. — Аз съм Джак. Беше ми изключително приятно да се запозная с вас и да чуя гласа ви.

Преди да успея да измисля нещо в отговор, Валентина ме изпревари:

— Джак, трябва да се запознаеш с един човек — намеси се тя и го помъкна за ръката, като не му остави друг избор, освен да я последва.

Двамата изчезнаха. Екшънмен и амазонката.

По дяволите, по дяволите, по дяволите!

[1] Комедийна британска група, известна с абсурдния си хумор, политическата си некоректност и неочакваните си идеи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Ама, че катастрофа! Най-неприятният резултат, за който бих могла да се сетя. Предпочитам да бях открила, че Екшънмен, т.е. Джак бе монах послушник, който току-що бе положил строга клетва за безбрачие. Или пък, че бе гей. Да, ако беше гей, нямаше да е зле. Бих могла да живея съвместно с гей.

Вместо това, като изключим най-очевидния проблем, а именно, че днес той бе на среща с друга жена, по-катастрофален се оказваше фактът, че тази жена бе Валентина. Защо ли? Ами много просто — ако беше приятел на Валентина, това говореше доста лошо за личните му качества. Сред всичките мъже, с които тя бе излизала, нямаше и едно изключение, и всеки един от тях трябваше да отговаря на следните критерии: Трябваше да бъде обсебен до болестно състояние от външния вид — както от неговия, така и от нейния. Трябваше да слуша внимателно всяка нейна дума; да не забравя да ѝ прави ласкателни комплименти, като споменава много често приликата ѝ с някоя звезда. Последното и най-важно условие бе, че трябваше да е толкова интелигентен, колкото епизод от детския сериал „Телетъбис“.

Екшънмен, Джак, или както там ти беше името, можеше и да притежаваш изключителна мъжествена красота, но за съжаление това бе единственото хубаво нещо, което можех да кажа за теб.

Погледнах към бара и с ужас осъзнах, че Джо, Гарет и Питър се бяха скупчили заедно и разговаряха. Очевидно бяха сформирали Клуб на бившите гаджета. О, каква безкрайна радост! Можех да си представя каква бе темата на разговора им. Вероятно сравняваха вуду куклите си.

— Не си виждала Грейс, нали? — попита Шарлот и спокойният ѝ глас ме изтръгна от транса. — Фотографът я чака.

— Ще отида да я потърся — отвърнах доволна, защото така щях да се откъсна от мислите си.

Най-сетне открих Грейс в шатрата, където се приготвяше сватбената закуска.

— Защо нищо не върви по план? — терзаеше се тя. — Вече трябва да съм станала световен специалист по сватбен етикет. Прочела съм толкова много сватбени списания, но всичко се обърка.

В едната си ръка тя държеше чаша шампанско, а с другата люлееше Скарлет.

— Какво е станало? — попитах аз.

— Имаше объркване с разположението на масите — отговори тя и издуха измъкнал се кичур коса от лицето си. — Миналата седмица изпратих факс на хотела, но очевидно машината е сдъвкала края на листа с разположението на централната маса точно там, където трябваше да седят майката и бащата на Патрик. Сега няма достатъчно голяма маса, където да седнат родителите му, а ако променят централната маса, всичко ще се обърка.

— Не им ли е хрумвало, че майката и бащата на младоженеца няма къде да седнат.

— Предполагам, че са решили, че са починали — отвърна тя.

Двете избухнахме в смях.

— Добре, какво ще кажеш, ако аз и Шарлот отстъпим местата си на централната маса? — предложих аз. — Персоналът може лесно да ни настави на други маси. Така Поли ще може да остане с теб и ще има достатъчно място за родителите на Патрик.

— И нямаш нищо против? — попита тя с облекчен вид.

— Разбира се, че нямам. По-добре така, отколкото да разпалим дипломатически скандал с новите ти свекър и свекърва.

Тя ме сграбчи и целуна по бузата.

— Невероятна си, Иви. Не забравяй да ми напомниш да те покана за шаферка на всичките си бъдещи сватби.

Едва след като приключиха снимките, успях да разгледам поправеното разположение на гостите по масите и осъзнах в какво точно съм се забъркала.

Бяха ме сложили до Джак и Валентина.

ГЛАВА 11

„Как е възможно днес да има деветдесет човека гости и да ме сложат точно до Валентина и новото ѝ завоевание? — чудех се аз. — Да не би през някой от предишните си животи да съм измъчвала котенца или да съм правила нещо подобно?“

Шарлот се опита да скрие усмивката си:

— Тя не е толкова лоша. Според мен се чувства несигурна.

И двете погледнахме към Валентина.

— Кели Брук^[1] ли? — обърна се тя на висок глас към един от шаферите. — Много забавно, защото повечето хора ми казват, че приличам на Анджелина Джоли...

— *Знам*, че не е толкова лоша — добавих аз, — но защо пък да е несигурна? Ако беше заключена с катинари или охранявана с карабина, надали щеше да изглежда по-сигурна, отколкото днес.

Шарлот се разкикоти.

— Както и да е, нека видим кой е на твоята маса. Ама че късметлийка! — сбутах я с лакът.

Шарлот бе настанена до Джим, любимият братовчед на Грейс. Той бе стажант-оператор в Би Би Си. Днес беше впрегнат да заснеме сватбата с камера. Въпреки че бе по-млад от нас с година или две, той бе един от най-милите мъже, които някога бихте срещнали. Винаги съм смятала тайничко, че той би бил идеалният партньор за Шарлот.

— Да знаеш, Джим е прекрасен! — изтърсих аз немного тактично.

Шарлот се изчерви и извърна поглед. Винаги правеше така. Често почти без причина. Тя мразеше тази своя черта, при която един-единствен прилив на кръв към главата излагаше на показ пред всички мислите ѝ. Познавах Шарлот и можех спокойно да заявя, че в случая тя си падаше по Джим.

— Какво има? — попитах внимателно. — Познаваш Джим, нали?

— Да, срещали сме се един или два пъти преди това...

— Не смяташ ли, че е мил? — добавих аз.

— Хммм — отвърна тя, но сега страните ѝ добиха цвета на гъстото вино „Валполичела“.

— Можеше и да е по-зле, нали? — обърнах се към нея.

— Не разбирам какво имаш предвид — отвърна тя, докато си играеше с връзките на сатенената си чантичка.

Аз я хванах за ръката:

— Шарлот, не е нужно да криеш тези неща от мен. — Въпреки всичко тя продължаваше да изглежда като тийнейджър по време на разговор с родителите си, чиято тема бяха контрацептивите.

— Ако искаш, мога да му подметна това-онова — предложих аз, когато тя продължи да мълчи.

— Не! — отвърна Шарлот веднага. — Моля те, Иви, недей!

— Добре, добре — реших, че бе време да се откажа. Но само засега! Много добре знаех, че ако се почувстваше прекалено притисната, щеше да направи и невъзможното, и дори щеше да започне да избягва Джим. Безспорно по някое време бедното момиче щеше да има нужда от моята намеса. Не се съмнявах в това. Шарлот бе имала само един приятел — Гордън, специалист по влагата, който беше изключително скучен. Единственият му талант беше, че можеше да ти каже всичко, което въобще не те интересуваше — за разликите между загниването при суша и влага и повярвайте ми, оказваше се, че те бяха много и разнообразни. Това беше преди много години и Шарлот бе доста закъсняла за още една такава романтична връзка.

Преди да седнем по масите, отидох да си напудря носа, да проверя три пъти да не би силиконовите подплънки да не са си на мястото, да нямам зеле по предните зъби и да не би случайно полата ми да се е впила в бикините. После поех дълбоко дъх и се насочих към сватбената шатра, за да открия маса номер пет. Джак вече беше там, но сам. Реших да се отклоня, за да не ми се налага да разговарям насаме с него, но той ме забеляза и приятелски повдигна вежди, за да покаже, че ме бе познал.

О, не! Някой трябваше да ми помогне! Вече не можех да се отърва от сладкишчето на Валентина.

[1] Английски модел, актриса, дизайнер на бански костюми и телевизионен водещ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

— Ето я и шаферката с гръмкия глас — каза Джак закачливо, когато приближих към нашата маса.

Би трябвало да се чувствам доволна, че той бе избрал да спомене този, а не предишния инцидент, но въпреки всичко в гласа ми се долавяше леко раздразнение:

— Нима това ще ми се натяква през цялото време?

— Повече няма да го споменавам, обещавам — усмихна се той.
— Та откъде познаваш булката?

През годините бях водила достатъчно неангажиращи разговори с обожателите на Валентина и знаех, че следващите няколко часа щяха да се окажат мъчителни колкото болезнена бразилска кола маска. Внуших си да бъда любезна. Предположих, че нямаше вина за това, че интелектът, с който блестеше, бе колкото мъничка петватова крушка.

— Учихме заедно в университета в Ливърпул — отвърнах аз и осъзнах, че той очакваше по-подробен отговор. — А през последните две години бяхме и съквартирантки.

— Но Ливърпул не е родният ти град, нали? — попита той, докато изучаваше акцента ми.

— Родният ми град не е много далеч от Ливърпул, на около четиридесет и пет минути на север.

— Ливърпул е страхотен град. Обожавам го! — отвърна той.

— Значи ти самият не живееш в него? — попитах аз и се подразних на себе си, че любопитствах.

— Тъкмо се преместих в Ливърпул, работата ми го изискваше.

При други обстоятелства щях да реша, че това бе опит да продължим разговора, но последното нещо, което исках, бе той да смята, че бях заинтересувана.

— Не знаех, че Валентина си има нов приятел — отвърнах вместо това, като започнах да се чудя, защо въобще повдигах този въпрос.

— Излизали сме само един път досега — отвърна Джак. — Членувам в нейния тенис клуб.

Вдигнах поглед и забелязах Валентина, която вървеше към нас, сякаш бе на Седмицата на модата в Париж. Тя седна и постави ръка на коляното на Джак така, че аз да забележа. Разговорът ни внезапно замря.

— Наистина не съм много сигурна за тази рокля — замислено сподели тя, като повдигна леко подгъва. — Какво мислиш, Джак? Дали не разкрива прекалено много краката ми?

Бавно кръстоса крака, за да покаже точно каква част от краката бе изложена на показ. Погледът на Джак бе мигновено привлечен от тази гледка, а после го отклони. Бих си помислила, че долавям леко смущение от негова страна, ако не бях сигурна в обратното.

На нашата маса започнаха да пристигат и останалите гости. Първи бяха две отлелите на Грейс. И леля Силвия, и леля Ан бяха прекрасни. Днес двете дребнички жени бяха като видения в цвят от пепел от рози и сиво-синьо. И двете носеха големи капели, прически тип „захаросани къдрици“ и старателно подбрани тоалети, подобни на тези, които можеха да бъдат открити в каталога, който вървеше в комплект с вестник „Мейл он Сънди“.

Съпрузите им, чичо Джайлс и чичо Том, се бяха постарали да изглеждат добре, почти колкото нежните си половинки, само дето не бяха наконтени колкото тях. Чичо Том бе направил смел опит да приглади с гребен малкото останали, растящи напосоки косми, прилепнали отчаяно по скалпа му. Трудно ми бе да откъсна поглед от темето му.

— Ей, мила — чух глас, който веднага разпознах.

Подскочих от мястото си, за да прегърна Джорджия, още една от старите ми приятелки от университета, която бе тук с новия си годеник Пит.

Джорджия принадлежеше към кръга на едни от най-богатите хора, които познавах. Но акцентът ѝ повече наподобяваше този на Дафни Муун^[1], отколкото този на Лейди Ди. Ако слухът ви не бе достатъчно трениран, никога нямаше да отгатнете произхода ѝ.

Бащата на Джорджия бе израснал в бедност в Блякбърн. Той бе преуспял сам и днес компанията му бе един от най-големите производители на найлонови торбички в Европа. Може би

благодарение на неговия произход Джорджия и семейството ѝ бяха едни от най-практичните милионери, които можеш да срещнеш някога. Тя бе първата, която би признала, че обича да харчи пари, но също така бе изключително щедра и понякога създаваше впечатлението, че се чувства неудобно заради богатството си.

— Как върви шаферството, Иви? — попита тя.

— Добре. До твоята сватба може дори да се науча да бъда добра шаферка.

Когато завършихме университета, Джорджия беше сред малцината, които не останаха в Ливърпул. Въпреки че ние, приятелките ѝ, продължавахме да поддържаме връзка с нея, не я виждахме толкова често, колкото бихме искали. Всичко това се промени в последните няколко месеца, откакто подготовката на нейната сватба закипя с пълна пара. Трябваше да се срещаме за толкова много проби на тоалетите, че започнах да си представям какво ли бе усещането да бъдеш манекен в магазин.

— Тоалетът ти е прекрасен — казах аз.

Джорджия винаги изглеждаше фантастично. Днес тя бе облечена в кремов костюм, който, предполагам, бе любимата ѝ марка — „Ив Сен Лоран“, и красиво, етапно диамантено колие.

— Благодаря, скъпа, но костюмът е от Топшоп^[2].

Усмихнах се. Ако този костюм бе от Топшоп, то аз бях световен шампион по сумо. Но не аз щях да съм човека, който да я разкара.

Когато поднесоха първото ястие, Джак се обърна и ме помоли да му подам пипера. Но докато се протягах, за да го взема, Валентина ме спря.

— Не се притеснявай, Иви. Вече имаме пипер — каза тя и докосна рамото на Джак, докато му подаваше подправката. — Не знам дали знаеш — Валентина сниши глас и се присламчи по-близо до него, — но някъде бях прочела, че пиперът се смята за афродизиак.

Не знам защо, но изведнъж не се почувствах много добре.

[1] Персонаж от американски комедиен сериал от 60-те години. Дафни произхожда от английско работническо семейство от Манчестър. Нейният манчестърски акцент често пъти поражда комични ситуации в сериала. — Б.пр. ↑

[2] Верига английски магазини за облекла на дребно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— Кажи ми, Пит — Валентина се обърна към годеника на Джорджия. — Въобще проявяваш ли някакъв интерес към тениса?

— Аз съм по-скоро от феновете, които обичат да наблюдават този спорт — отвърна Пит и дари бъдещата си съпруга със сияеща усмивка. Джорджия отпи от питието си и вметна:

— Това, което се опитва да каже, е, че последният път, когато игра, въобще не беше във форма и едва не завърши в отделението за пострадали при произшествия.

— Скъпа, благодаря за подкрепата. Наистина е трогателно — пошегува се той. — Какво следва — да казваш на хората, че не струвам пет пари.

— С удоволствие ще ти дам един урок — вметна Валентина и му връчи една от своите визитки. Тя бе червена на цвят и не можеше да бъде объркана с ничия друга. — Извърших чудеса с форхенда на Джак. Той сам може да потвърди. Естествено, форхендът му беше доста подобър от този на средностатистическите играчи — добави тя и му хвърли примамлива усмивка.

Вече бяхме на десерта, а Джак и аз си бяхме разменили едва няколко думи, откакто се настанихме на масата. За мен не бе кой знае каква трагедия, но започнах да се съмнявам в здравия разум на Валентина.

На няколко пъти той се беше обърнал към мен, но тя го възпираше, сякаш го държеше на чифт юзди. До този момент го бе помолила най-малко четири пъти да провери да не би червилото ѝ да се бе размазало. Подозирах, че по-скоро бе готова да инсценира собствената си смърт, отколкото да го остави да поведе разговор с някого друго, а не с нея.

Единственото изключение бе Пит. Тя позволи на Джак да поговори за кратко с него за общата им страст — ръгбито. Но разговорът приключи внезапно, когато Пит предложи на Джак да отиде

с него на мач в ложата следващия уикенд. Поканата беше само за едно свободно място.

Единственият сериозен недостатък от цялото това положение бе, че от дясната ми страна се намираше чичо Джайлс. Подчертавам, че нямах нищо против чичо Джайлс, който всъщност бе прекрасен човек. Но ако кажеше още една дума за колекцията си от ловджийски пушки от 19 век, щях да го помоля да ми заеме една, за да сложа край на мъките си.

— От тийнейджър се занимавам с ловни пушки — добави той.

— Днес за това можеш да получиш присъда за противообществени прояви — пошегувах се аз, но той просто се намръщи и продължи да говори за утвърдените качества на английската изработка.

Възползвах се от паузата, за да надзърна докъде е стигнала Шарлот на маса номер 14 и с удоволствие установих, че тя и Джим се бяха вгълбили в разговор. Поне Джим бе вгълбен. Шарлот късаше нервно салфетката си и в момента бе заобиколена от толкова много парченца, че сякаш току-що се бе появила от снежна буря. Е, това все пак бе някакво начало! Спокойно можех да заявя, че той изглеждаше доста заинтересован.

ГЛАВА 14

Бащата на Грейс изглеждаше толкова облекчен след края на речта си, че човек би си помислил, че бе държал реч на стадион „Уембли“. Това всъщност бе най-краткото и скромно слово в историята на сватбените речи, но всички ние се смяхме на единствената му шега и накрая го аплодирахме бурно.

Дойде ред на Патрик, но той бе свикнал да говори пред публика и изглеждаше доста по-уверен от новия си тъст. Той изпъна фрака, който така отчаяно отказваше да носи днес, и прокара ръка през русите си коси. Грейс го погледна с гордост.

— Позволете ми от мое име и от името на... *моята съпруга* — започна той, като се усмихна при споменаването на новата титла на Грейс — да изкажа нашата радост, че днес присъстват толкова много гости. С Грейс сме заедно вече седем години и открито мога да заявя, че всеки ден си мисля, че тя е истинска късметлийка, защото срещна мен...

Залата избухна в смях. Очевидно това щеше да е една от многото незлобливи и духовити забележки на Патрик.

Едва в края на речта му усетих, че някой ме гледа. Отправих поглед към Джак и очите ни се срещнаха за трети път днес. Дори и в този момент смятах, че това бе абсурдно. Дамата му седеше точно до него, а аз вече бях решила, че не ме интересува. Със сигурност не ме интересува.

Но не можах да се въздържа и започнах да изучавам безупречно красивото му лице и тогава забелязах лека усмивка, която се появи на устните му. Почти бях сигурна, че флиртуваше с мен. Залата избухна във възторжени аплодисменти, когато Патрик приключи речта си, а Джак и аз се отърсихме от това... *нещо, в което, по дяволите, се забъркахме.*

Когато ръкоплясканията затихнаха, Валентина се разсея за миг и Джак се възползва от възможността:

— Била ли си шаферка друг път? — попита той.

— Не, а ти?

— Опасявам се, че не — усмихна се той. — Веднъж бях шафер, но когато си на петнадесет, няма как да изглеждаш добре в кадифени кюлоти и папионка. Не ми беше много забавно.

Започнах да се смея:

— Е, при сватбите това е правило — всеки, който участва в церемонията, трябва да изглежда ужасно, за да не засенчи булката.

Той повдигна вежди:

— Че на теб кое ти е ужасното?

Преди дори да успея да измисля някакъв отговор, Валентина го сграбчи за ръката и го завлече от масата.

— Все още не си се запознал с булката и младоженеца — каза решително тя.

Наистина бе удивително — в един момент тя изглеждаше като момиче в оскъдното облекло на Плейбой, което нямаше връзка с главния мозък, а в друг — като учителка от викторианската епоха. Джак нямаше друг избор, освен да я последва, макар че бях сигурна, че забелязах лека гримаса на недоволство.

— И така, Иви — чичо Джайлс прекъсна мислите ми. — Малко по-рано ме питаше за цевите.

Нима?!

През следващите десет минути се опитах да се отърва от чичо Джайлс и когато най-сетне успях, се насочих право към дамската тоалетна, където знаех, че щях да бъда в безопасност. Грейс вече бе там и влязохме в съседни кабинки.

— Джак си го бива, нали? — провикна се тя.

Аз се поколебах. Чудех се как да отговоря правилно на подобен въпрос. Джак определено си го биваше, но имаше един значителен проблем.

— Той е по-скоро от онзи тип мъже, които Валентина харесва — отвърнах пренебрежително.

Грейс замлъкна за миг, а после попита:

— Какъв, глупав ли? Не смятам, че той е глупав. Вал казва, че е завършил университета в Оксфорд с отличие и сега е президент на някаква благотворителна организация.

Мълчаливо издърпах тоалетна хартия от ролката. Е, добре, учил е в елитен университет и има добра работа. Това просто означаваше, че

не се вписваше в категорията на „плиткоумниците“.

— Иви? — каза Грейс.

— Да? — отвърнах аз.

— Ами нищо, просто се умълча.

Излязохме едновременно от кабинките. Тя ме погледна и укорително присви очи.

— Какво има? — попитах аз.

— Ти го харесваш — отвърна тя.

Добих възмутено изражение, като на някой несправедливо обвинен, че се бе изпуснал в асансьора.

— *Не е* вярно! — отговорих аз и се втурнах към мивката, за да си измия ръцете.

— Виж, не се притеснявай. Ще пазя тайната ти. За бога, само не казвай на Валентина. И без това е ядосана, защото не я поканих за шаферка. Ако й *отмъкнеш* кавалера, това ще я довърши.

— Грейс, нямам абсолютно никакви намерения да отмъквам когото и да било — отвърнах аз леко раздразнена. — И в случай, че ти е убягнало да забележиш, си успяла да поканиш на тази сватба три от бившите ми гаджета. Надали ще бъде удачно да отмъквам някого, дори и да го харесвах.

— Няма да се извинявам за това — отговори тя. — Когато изготвихме списъка с поканените, само един от тях ти беше бивш, но до сватбата ти успя да излизаш и да превърнеш в бивши гаджета още двама от гостите.

— Е, добре, самодоволна госпожо младоженка — отвърнах аз, — само защото ти си открила прекрасен и интелигентен мъж, когото обичаш достатъчно, че да се решиш да прекараш остатъка от живота си с него, не означава, че същото ще се случи така лесно и с останалите ти приятелки.

— Значи нито един от мъжете, с които си излизала, не е бил красив или интелигентен, така ли?

Намръщих се. Грейс знаеше, че е права.

— Виж — продължи тя, — може би трябва малко да промениш очакванията си. Първоначалната романтика в една връзка избледнява с времето.

— В моя случай това става доста по-бързо — отвърнах аз. Сега вече се чувствах напълно потисната.

Тя се усмихна и повдигна вежди:

— Както и да е, ако харесваш Джак...

— Не, не го харесвам! — прекъснах я аз.

— Просто казвам, че ако го харесваше... Валентина не би трябвало да те притеснява толкова много. Знаеш колко много мъже е сменила, а в момента той тъкмо се е разделил с дългогодишната си приятелка. Предполагам, че забежката с Валентина е неговият начин да преодолее раздялата. Обзалагам се, че нейната функция е утешителна.

За миг млъкнах, решена да не се издавам. Думите на Грейс обаче ме хвърлиха в размисъл.

— Значи — попитах аз безцелно, когато се отправихме обратно към стаята, — мислиш, че те правят просто секс, така ли?

ГЛАВА 15

Симпатичният братовчед Джим се бе оттеглил сам на бара, за да си почине за малко от снимането с камерата. Доста разочаровашо. По-скоро се надявах, че на този етап щях да ги открия заедно с Шарлот, сгушени в някой ъгъл, където той да ѝ нашепва едни от най-пикантните стихове на Байрън.

— Здравсти, Джим, къде е Шарлот? — попитах аз. Опитвах се да бъда тактична, доколкото можех, като се имаше предвид, че целта ми бе той да ѝ е предложил брак до края на идната седмица.

— Не съм сигурен — отвърна той. — Не съм я виждал от вечерята насам. Искаш ли да ти донеса нещо за пиене?

— Не, благодаря. Шарлот е прекрасна, нали? — замислено отвърнах аз, докато небрежно отпивах от виното си.

— Да — съгласи се той. — Да, тя е прекрасна.

— Честно казано, не познавам друг толкова мил, щедър, интелигентен, с една дума — фантастичен човек — добавих аз, като се чудех дали не попрекалих.

— Няма две мнения, тя наистина е мило момиче.

— *Нали!* — съгласих се аз. Това звучеше многообещаващо.

— Ето я и нея — отвърна той и посочи другия край на сватбената шатра, където Шарлот бе погълната в разговор с майката на Грейс.

Не можех да повярвам на очите си. Като по някакво чудо организаторите на сватбата я бяха сложили до мъжа, когото харесваше — мъж, който я описваше като „прекрасна“, а при първата изникнала възможност тя изчезваше, за да си говори с майката на Грейс. Ох, Шарлот, какво да правя с теб?

— Наред ли е всичко? — попита Джим.

— Ами да, защо?

— Клатеше неодобрително глава, та затова.

— О, така ли? Извинявай. Просто си мислих за последното увеличение на общинските данъци. Не е ли ужасно? Няма значение, ще ме извиниш ли?

Пресякох шатрата, плътно приковала поглед в Шарлот, когато съзрях Джак в другия край на стаята. Той си бърбеше с годеника на Джорджия, Пит, и тъкмо се чудех за какво ли си говорят, когато той вдигна очи и улови погледа ми. После вдигна ръка и ми... *помаха*.

Докато се двоумях как да постъпя, осъзнах, че съм спряла да вървя и съм се заковала на мястото си. Наистина бях раздвоена и се чудех как да реагирам: ако му помахам в отговор, ясно щях да покажа, че проявявам интерес към него, а това бе последното нещо, което исках, но пък ако не му помахам, щеше да изглежда много невъзпитано.

— Иви, *ето те и теб* — долових познат глас зад гърба си.

Замръзнах. Обърнах се бавно и осъзнах, че решението вече бе взето. Това бе Гарет. Това бе първият път, в който щяхме да разговаряме, откакто се бяхме разделили.

— Виж — каза той. — Трябва да поговорим.

О, господи! Налага ли се?

— Не се притеснявай — добави той.

— Не съм притеснена — отвърнах аз, но всъщност бях, и то доста. Цял ден избягвах Гарет, защото инстинктивно усещах, че щеше да поиска да обсъдим „нашата връзка“. Тази възможност ми се струваше ужасяваща колкото средновековно мъчение.

— Смятам, че наистина трябва да обсъдим нашата връзка — добави той.

— Мислиш ли? — попитах аз и стомахът ми се сви. — Не съм сигурна, че моментът е подходящ, Гарет.

— Че какво му е на момента? — отвърна той решително. — Смятам, че наистина е важно. Иви, работата е там, че трябва да знам едно нещо.

— О! — възкликнах аз и започнах да оглеждам стаята за път за бягство.

— Причината, поради която се раздели с мен. Да не би да беше... — той се огледа наоколо, за да се увери, че никой не ни слуша — да не би да беше бельото?

Група гости от близките маси започнаха да се смеят и въпреки че знаех, че няма как да са ни чули, се отместих неловко. Самата мисъл за бельото, което беше неговият отвратителен подарък за Св. Валентин, закупен от специалния раздел на списанието „Секси и възбудени“, би

предизвикала истерична реакция у всеки един човек. Така и не го пробвах, но не можех да не си помисля, че дори и с двете големи дупки на гърдите, които служеха за проветрение, при всичкия този латекс, човек се излагаше на истинска опасност да си докара някакъв дяволски обрив.

— Гарет, няма да се преструвам, че бих предпочела Марката бельо „Ла Перла“, но не — добавих бързо, за да не прозвучи безсърдечно, — не това е причината.

Прекалено късно. Погледна ме с очите си на малко кутре, сякаш бях човек, който извършва вивисекция^[1]. Почувствах внезапна вина.

— Тогава каква е причината, Иви? — изстена той. — За бога, каква?

И тогава Гарет подсмъркна. Това по-скоро бе изгрухтяване, отколкото подсмърчане. Изгрухтяването му бе толкова шумно и продължително, че напомняше звука на машина за капучино, която всеки миг щеше да се възпламени внезапно. Това означаваше само едно — предстоеше емоционален срыв.

— Не плачи — умолявах го аз и го сграбчих за ръката. Наистина исках да спре не само защото чичото на Грейс — Боб, но и леля Марион гледаше към нас.

Гарет измъкна оръфана салфетка от джоба си и изсекна носа си по най-шумния начин, който някога съм чувала. Изсекна се така силно, че имаше опасност очите му да изскочат от орбитите. После смачка салфетката и вместо да я пхне обратно в джоба си, небрежно я хвърли върху масата до нас.

Опитах се да се съсредоточа върху това, което казваше, но внезапно открих, че не мога да мисля за нищо друго, освен за съдържанието на салфетката, която изглеждаше доста плашещо — като създаване от филма „Ловци на духове“.

— Няма да се разплача — отвърна той с героична трепереща усмивка. — Няма да се разплача.

Млъкна за миг, а после изхлипа:

— Ооо, Иви!

Откъснах поглед от салфетката. Разкъсвах се между това, дали да презра себе си, или да се опитам отчаяно да се измъкна от тази сцена. Имаше само един изход. Обърнах се към Гарет, сграбчих ръката му и го погледнах право в очите:

— Гарет — промълвих аз, като го държах за лакътя. — Наистина *трябва* да поговорим за това. Напълно си прав.

Ако бях предложила да избягаме заедно във Финландия и да осиновим дванадесет северни елена, Гарет щеше да изглежда по-малко изненадан.

— О! — отвърна той. — Значи си съгласна, че трябва да поговорим?

— Напълно. Но проблемът е там, че сега не мога. Не точно сега. Трябва да ида да помогна на майката на Грейс... — огледах стаята за вдъхновение — ... със салфетките.

Погледна ме сякаш съм полудяла.

— За какво са ти тези салфетки? Всички приключиха с вечерята.

— Могат да предизвикат пожар — добавих важно. — Не можем просто да си тръгнем и да оставим толкова много хартиени салфетки на това място. Това е в разрез с правилата на Европейския съюз. Една случайно захвърлена цигара и това място ще се превърне в сцена от филма „Ад под небето“, а Стив Маккуин няма да е наблизо, за да ни спаси.

Той потърка лицето си:

— Никога не съм чувал подобно нещо. Освен това салфетките не бяха ли ленени?

— Още по-зле — задъхвах се аз. — Съжалявам, Гарет, но трябва да тръгвам. Скоро ще се видим. *Обещавам.*

[1] Най-развитата форма на организирана, официално призната жестокост над животните. — Б.р. ↑

ГЛАВА 16

Шарлот бе прекарала първите осемнадесет години от живота си в малка едноетажна къща с тавански прозорци в Уиндис, Чешир, но не в богатата част, където всички жени бяха със силиконови гърди.

Имаше двама любящи родители, които дълго време не се разделяха заради децата, толкова дълго, че накрая почти забравиха, че не могат да се понасят. Днес тя работеше в Данъчна дирекция като... ами, признавам си, така и не разбрах какво точно работи там. Винаги когато казваше на хората какво работи, погледът им ставаше отнесен, като този на пралеля Хилда, когато ѝ дадяха прекалено много хапчета в частната клиника.

Мисълта ми е, че миналото на Шарлот не бе много вълнуващо. Но това едва ли обясняваше факта защо бе толкова болезнено срамежлива и защо любовният ѝ живот хич го нямаше.

— Е, как стана така, че изчезна, за да си побъбриш с майката на Грейс? — попитах небрежно, след като в крайна сметка успях да я измъкна от задълбочен разговор, нищещ въпроса защо декорацията от сухи растения бе излязла от мода в цветарския свят.

— Защо не? — попита тя.

— Ами — подхванах аз, като се чудех как да ѝ го кажа, — останах с впечатлението, че двамата с Джим водите доста приятен разговор. Заради това те попитах.

Тя изглеждаше леко объркана.

— Да, хубаво си говорихме, но после си побъбрих сладко и с госпожа Едуардс.

— Добре. На каква тема? — попитах аз, защото трябваше да разнищя това.

Тя се нацупи:

— Главно за sudoku.

Поколебах се:

— За sudoku ли?

Тя повдигна рамене:

— Да, че защо не.

— Харесваш ли sudoku? — любопитствах аз.

— Ами, всъщност не.

— Играла ли си някога?

— Ааа, не.

— А някога проявявала ли си някакъв интерес към тази игра?

— Не, но нямам нищо против да говоря за нея.

— Шарлот — отговорих аз, — не мога да те разбера. Подобна тема може да е по-интересна от разговора с Джим, само ако госпожа Едуардс има черен пояс по sudoku.

Тя се изчерви, когато разбра накъде бия. Веднага се почувствах виновна.

— Виж — продължих аз с по-мек тон, като галех ръката ѝ, — това, което искам да кажа, е, че Джим те смята за прекрасна.

Сигурна бях, че разпалих интереса ѝ.

— Истина е, заклевам се.

— Просто си седяхме един до друг. Това е всичко — отвърна тя.

— И после, какво ти приказваше?

— Е, добре — тя си пое дълбоко дъх. — Говорихме си най-вече за музика.

— И? — любопитствах.

— Ами, той харесва Мейси Грей и в свободното си време свири на китара.

— Точно като теб! — възкликнах аз.

— Аз не мога да свиря на китара.

— Така е, но харесваш Мейси Грей.

— Дейвид Грей — поправи ме тя.

— Недей да цедиш косъма на две — добавих аз. — Честно, вие сте създадени един за друг. Хайде, върни се на масата и си поприказвай с него.

Изведнъж вниманието ни бе привлечено от няколко мъжки гласа, които идваха иззад колоната до нас. Не че бяха толкова шумни — тук едва ли някой можеше да бъде тих, но без да искаме, дочухме съдържанието на спора им.

— Наистина е жалко, че вече не съм ерген — каза единият от тях. — Някои от жените тук съвсем не са за изхвърляне. Тази, която изпълняваше поетическото четене, беше дяволски красива.

Изблещих се. Единственото нещо, което бе по-дразнещо от опитите на самата Валентина да привлече възможно най-много внимание, бе фактът, че обикновено успяваше.

— Едната от шаферките също си я биваше, онази с тъмнорусата коса — добави другият и аз осъзнах, че говорех за мен. — Малко е плоска, но определено е в добра форма.

Това се казва неочакван комплимент. Изсумтях с досада и тъкмо се канех да се върна на любимата си тема на разговор, когато се намеси друг подигравателен глас:

— Ами какво ще кажете за другата шаферка — дебеланата?

Очите ми се разшириха. Веднага се досетих кого имаха предвид.

— Коя? Грозната сестра на Шрек ли?

Избухнаха в смях, а аз ги слушах втрещена, докато лицето на Шарлот се сгърчваше. Опитах се да измисля нещо, за да я накарам да не чуе това, което се страхувах, че щеше да последва.

— Чудя се колко пая трябва да изядеш, за да изпълниш рокля с подобен размер? — изкикоти се един от мъжете.

— Достатъчно, че да разори целия футболен клуб Уигън, ако някога си го постави за цел.

Това предизвиква още един залп от пиански смях.

Бузите на Шарлот пламтяха. Опитваше се да запази самообладание, но устните ѝ трепереха и бях сигурна, че вътрешно умираше от мъка. О, господи, трябваше да спра това!

— Колко трябва да ви платят, за да преспите с нея? — попита някой друг и в този момент разбрах, че не можех да позволя този разговор да продължава повече.

— Добре, достатъчно — заявих аз, без да знам какво точно щях им кажа, но бях убедена, че трябваше да направя нещо.

— Иви, моля те, недей! — умоляваше ме Шарлот.

— Защо?

— Защото само ще влошиш положението — отвърна тя. — Моля те, не ме карай да се чувствам още по-неловко.

За миг обмислих възможността да не предприемам нищо, но когато чух следващата реплика, бързо промених решението си.

— Ще трябва да е дяволски голяма сума — отвърна някой. — Да правиш секс с нея, ще бъде като да си приклещен под гигантска въздушна възглавница.

— Иви — от очите на Шарлот бликнаха сълзи. — Моля те, не казвай нищо. Умолявам те!

Думите ѝ все още ехтяха в ушите ми, когато заобиколих колоната и се оказах лице в лице с тримата мъже. Все още нямах идея какво да сторя. Погледнах право към тях, но те въобще не ме бяха забелязали, увлечени от смешния разговор, който за тях бе безобиден, но всъщност съвсем не бе така. Знаех, че не можех да предам Шарлот, но трябваше да им затворя устата, при това бързо.

Следващата ми постъпка бе спонтанна. Наречете го инстинкт или моментна лудост — това нямаше значение. За мен самата предимството бе, че бях напълно сигурна, че щеше да даде поне някакъв резултат.

Плиснах напитката си върху тях.

Казвам „плиснах“, но техниката, която избрах, по-скоро би могла да се опише като „изпръсках“ — това, което правеха състезателите във Формула 1, след като спечелеха особено бляскава победа. Разликата в случая бе, че тези мъже не се забавляваха. Съдех по изобилието от псувни и мърморене, яростта и смущението, с които те започнаха да събират парченцата лимон от косите си. Признавам, че след шест чаши вино и шампанско, комбинирани с масивна доза адреналин, наистина не знаех кой бе по-учуден от цялата случка — те или аз.

— О, извинете! — успях да промълвя. — Подхлъзнах се.

Завъртях се бързо, сграбчих Шарлот за лакътя и веднага изчезнахме. Докато си проправяхме път през тълпата, осъзнах, че тълпата всъщност се бе превърнала в публика. Чичото на Грейс — Джайлс, ме гледаше така, сякаш бях невротична. Леля Марион в ужас бе закрила устата си с ръка. Очите на малката Поли щяха да изскочат от почуда. Но най-лошото тепърва предстоеше.

— Нарочно ли направи това? — прошепна весело Валентина. И докато всички останали бяха изумени, тя очевидно се забавляваше.

— Не бъди глупава, разбира се, че не — смутено отвърнах аз и се взрях в Джак, който бе застанал до нея.

Чудя се дали бях успяла да убедя някого с това изказване.

Ако съдя по израза на лицето му — по-скоро не бях.

ГЛАВА 17

Здравият разум ми подсказваше, че след това малко представление трябваше да спра да пия, но чашата шампанско, която Грейс току-що ми наля, бе единствената ми утеха в този момент. Освен това, да останеш трезвен на сватба, не бе най-доброто решение, когато всички останали правеха така уверено точно обратното.

— Смяташ ли, че сега Шарлот е добре? — попита Грейс, когато я осведомих какво се е случило.

— Кой знае? Замъкнах я към дамската тоалетна веднага след случилото се, но тя не желаше да говори за това, въпреки всичките ми опити. Непрекъснато повтаряше, че е добре. Очевидно бе, че ме лъже, но знаеш каква е Шарлот, когато се затвори в себе си, дори Специалните въздушни служби на Великобритания няма да са в състояние да измъкнат каквато и да било информация от нея, ако е решила да не проговаря.

Взех шепа фъстъци от купата пред нас и започнах да си похапвам, но тогава усетих, че Грейс изведнъж се бе разсеяла. Погледнах, за да разбера каква бе причината: новият ѝ съпруг я целуваше по бузата.

— Здравей, съпруго моя — промълви Патрик, който изглеждаше влюбен и леко подпийнал.

— Съпруже, а как си ти, дявол да го вземе? — попита тя с усмивка.

— Доста добре за женен мъж — отвърна той и я целуна по устата.

— За бога! — недоволствах аз. — Знам, че сте младоженци, но ме дразните ужасно.

— Сега вече сме женени и ако искаме, можем да си разменяме целувки пред хората — отвърна Патрик. — Всичко е законно.

— Когато се жените, това ви позволява да спорите пред хората, а не да се целувате пред тях. Никой ли не ви каза? — добавих аз.

Патрик седна, за да се присъедини към разговора ни.

— Е, как се чувстваш? — любопитствах аз. — Различно? Искам да кажа, че сега вече си женен мъж. Чувстваш ли се по-различно от вчера, когато беше млад, свободен и необвързан? — добавих.

— Вчера все още бях на тридесет и четири — отговори той. — Но що се касае до въпросите ти, не съм много сигурен. Не мисля, че усещането е различно, поне в момента. Но ако ме попиташ утре, може да се окаже, че напълно съжалявам за цялата тази работа.

Грейс го ръгна в ребрата.

— *Ти* чувстваш ли се различно? — попита той Грейс, като очевидно не бе сигурен какъв отговор иска да получи.

— Да — каза тя. — Доста по-различно.

Той се наведе, за да я целуне отново. Изглеждаха толкова влюбени.

Като ученичка Грейс обикновено се влюбваше в смелия и опасен Хан Соло, а не в красивия, но скучен Люк Скайуокър. И до известна степен не беше никаква изненада, че се омъжи за Патрик, а не за някой от мъжете, с които бе излизала преди това.

Връзките й със „сериозни“ приятели — единият в шести клас, а другият в университета — продължиха над две години, но беше ясно, че нито един от двамата не бе „избраният“.

Причината не беше в това, че не бяха симпатични. Напротив, бяха *прекалено* симпатични. У Патрик имаше нещо неповторимо и честно казано, това беше много повече от привличане.

На практика това означаваше, че... ами казано по друг начин, той бе имал безброй похождения. Патрик бе излизал с толкова много жени, че в сравнение с него Джордж Клуни изглеждаше благоприличен като самия Папа.

Това винаги бе обнадеждавало хората като мен. Защото ако Патрик, бившият заклет ерген и обигран Казанова, можеше да се влюби, да има две деца и да бъде верен в продължение на седем години и дори да се ожени, то тогава трябваше да има надежда и за отчайващи случаи като мен самата.

— Изглежда няма да можем да консумираме брака си тази вечер — Грейс ми съобщи малко по-късно, докато наблюдаваше Патрик, който леко се клатушкаше, докато разговаряше с някои от гостите.

— Но това е първата ви нощ като съпруг и съпруга — настоях аз. — *Трябва* да има джиджи-биджи. Такива са правилата.

— Никога не съм го виждала толкова пиян — каза тя и поклати глава. — Не мисля, че дори новото ми бельо, марка „Агент Провокатор“, ще окаже някакво въздействие.

— Мислех, че това бельо върви с атестат, който гарантира секс — отвърнах аз, но клатушкането на Патрик стана още по-осезаемо. Предполагам, че щеше да се окаже права. Единственото нещо, което би разпалило страстта у него и би го подтикнало към действие, бе дефибрилатор.

— Мамо, ще дойдеш ли да танцуваш с мен? — попита Поли, докато теглеше Грейс за полата.

— Когато започне диското, обещавам, че ще танцувам — отвърна тя. — Все още не съм поздравила някои хора.

— Ама то започна, мамо — настоя тя.

— Помоли ли татко? — попита Грейс.

— Да, но той е много пиян — отговори Поли.

Сега наистина не бе удачен момент да се спори с Поли.

— Знаеш ли, права е — обърнах се към Грейс и кимнах към дансинга.

— За кое — че Патрик е пиян ли? — каза Грейс. — О, да. Мисля, че вече го установихме.

— Не, говоря ти, че диското започна — поправих я аз. — Не трябва ли да си на дансинга за първия танц?

Грейс остави чашата с шампанско и хвана Патрик за ръката. Последвах ги до края на дансинга, останалите гости се струпяха и засвири музиката на първия им танц.

— Иви, *ти* ще танцуваш ли с мен? — помоли ме Поли, като сега подръпваше моята пола.

— Не мога, миличка. Това е първият танц на мама и татко. Никой друг не бива да танцува.

— Но защо?

— Ами просто така — отвърнах аз, като осъзнах, че аргументът ми въобще не бе обоснован.

— Това е тъпо! — намръщено отговори тя и закрепя. — Мамооо! И аз искам да танцувам.

Гостите около нея започнаха да се смеят тихичко. Добре, че бе сладурана.

Патрик притисна драматично Грейс към себе си, а после я наведе надолу така, че гърбът ѝ направи извивка а ла Скарлет О'Хара. Едва не я изпусна, всъщност само това издаваше пиянското му състояние. До известна степен то допринесе за представлението, въпреки че, съдейки по израза на лицето на Грейс, тя се опасяваше, че ще ѝ счупи врата.

Гостите не откъсваха поглед от тях и ръкопляскането и одобрителните викове ставаха по-силни, когато Патрик завъртя Грейс на дансинга, като очевидно смяташе, че е добър колкото Фред Астер.

Погледнах надолу и внезапно разбрах, че съм изгубила Поли. Не бях кой знае колко разтревожена, защото тя целия ден тичаше наоколо, но се изненадах, че толкова лесно се е отказала да намери партньор за танца.

Но когато отново погледнах към дансинга, съзрях мъничката ѝ фигура.

Бе намерила някого, с когото да танцува.

ГЛАВА 18

Джак бе вдигнал четиригодишната Поли на нивото на кръста си, крачетата ѝ висяха във въздуха, на около метър от земята, бе нагласил ръката ѝ във валсова стойка.

Той я въртеше внимателно, като танцът им заемаше един малък ъгъл от дансинга, очевидно, за да не отклоняват вниманието от булката и младоженеца. Но честно казано, това бе малко трудно, защото почти нито една жена не можеше да откъсне погледа си от него.

Те бяха хипнотизирани от изпъкналите бицепси на Джак, който здраво бе стиснал Поли на дансинга. Очите му се усмихваха, а чувствената извивка на задника му се очертаваше съблазнително, защото бе свалил сакото си.

Според мен именно поради тази причина жените бяха хипнотизирани.

— Погледни това дупе! — въздъхна жената до мен. Можех само да предполагам, че не ставаше въпрос за прелестите на дебелия сервитьор на средна възраст, който подреждаше бюфета.

— Елате при нас! — провикна се Грейс и направи знак на Джак и Поли да отидат при тях, в центъра на дансинга.

Поли изглеждаше така сякаш бе получила наведнъж всичките си подаръци за Коледите и рождените си дни, докато Джак бързо я въртеше и се насочваше към центъра, а тя се смееше шумно, очарована от вниманието. Когато песента свърши и Джак постави Поли на земята, аз реших да ида при него, за да поговорим.

Знаех, че е с Валентина. Съвсем наясно бях, че днес станах за смях. Осъзнавах добре и че наоколо кръжаха три от бившите ми гаджета. Но нямаше значение. Трябваше да поговоря с него само поради една-единствена причина: да си докажа, че интуицията ми не ме бе подвела. Самият факт, че бе тук с Валентина, го правеше не по-различен от всички останали мъже, с които тя някога бе излизала — глупави и повърхностни. Независимо от това, че бе завършил Оксфорд и бе президент на благотворителна организация.

Поех дълбоко дъх и се насочих към него. Но някой изведнъж ме потупа по рамото. Обърнах се.

— Иви, трябва да поговорим.

О, не.

— Не сме си казали толкова много неща.

Не, не, не и не. Започна да става абсурдно.

— Все не успяваме да се засечем през целия ден — добави Гарет. Бе пребледнял така сякаш страдаше от запек. — Не знам защо става така. Без значение, сега те открих и можем да поговорим като хората.

— Гарет — отвърнах аз. — Знам, че трябва да поговорим. Наясно съм.

— Ами да говорим тогава — добави той.

— Сега наистина не е най-удобният момент.

— Започва да ми се струва, че ме избягваш, Иви — отвърна той и присви очи.

— Аз ли? — Бях самата невинност. — Честно, няма такова нещо. Просто... трябва да ида да подбера някаква музика.

Той се намръщи и възрази:

— Има нает диджей.

— О, не. Диджеят не е нает. Хотелът го осигурява безплатно. Появи се, когато сервираха пилешките бутчета. Проблемът е, че ако не му кажеш, ще пуска само парчета на Нийл Даймънд. Като всички останали и аз харесвам песента му „Роузи“, но понякога човек има нужда да послуша малко Бритни Спийрс. Трябва да тръгвам. Съжалявам.

— Почакай — каза той и сграбчи ръката ми. — Трябва да ти дам нещо.

— Какво? — попитах аз и усетих как ме връхлита познатото чувство на ужас.

— Иви, това е символ на нашата връзка. — Гарет изглеждаше плашещо сериозен.

— Ами добре. — Бях разкъсвана между желанието си да разбера за какво говори, като в същото време въобще не исках да знам за какво става въпрос.

— Символ на всичко, което се обърка — продължи той. — Символ, който доказва, че съм готов да се променя изцяло.

Точно в този момент ми стана ясно какво точно се кани да ми даде. Тази мисъл ме накара да изтръпна до мозъка на костите си. Знаех си — носи годежен пръстен! В очите му засия онзи типичен луд блясък.

— О, Гарет, недей! — преглътнах с усилие, когато той протегна ръка към вътрешния си джоб. — Просто още не съм готова. *Никога* няма да бъда готова!

Той ме хвана за ръката и се взря в очите ми.

— Знам, Иви — добави нежно той. — Точно това се опитвам да ти кажа. Знам, че не беше готова.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

Тогавя той извади нещо от вътрешния си джоб и започна да го разопакова и скоро стана ясно, че това не бе годежен пръстен.

Освен годежен пръстен, това бе другото нещо, което най-малко бих искала да видя.

Това бе бельото.

Бельото, което бе купил за мен от списание „Секси и възбудени“. Черно то латексово бельо с двете дупки на гърдите. На предната част на подобно бельо трябваше да бъде изписано: „Магнит за перверзници“.

Пребледнях, когато той като някакъв матадор измъкна бельото от джоба си и го размахна.

— Ето това имам предвид — отвърна той. — *Това* беше моята грешка. Без значение какво ми каза преди малко, просто съм сигурен и това е доказателството, че съм готов да се променя.

ГЛАВА 19

Вече бе 00:05 след полунощ, а аз бях доволно трезва. Всъщност това не беше съвсем така. Не би могло да се каже, че бях трезва, но в сравнение с някои от останалите гости бях истински бастион на женското целомъдрие и трезвеност. Това бе цяло чудо, като се имаше предвид хитрините, които приложих малко по-рано с Гарет.

Докато стояхме в средата на шатрата и той размахваше най-доброто, предлагано от „Секси и възбудени“, а всички останали танцуваха под звуците на „Сладка Каролин“, честно можех да заявя, че никога не съм усещала така ясно околната обстановка.

Можех да направя едно-единствено нещо.

Грабнах *бельото* от ръката на Гарет, обърнах се и си плюх на петите. Докато тичах, се сблъсках право в леля Силвия и леля Ан.

Хвърлиха поглед към това, което носех, като очевидно и двете щяха да припаднат всеки момент. Противната вещ сега бе натъпкана в кошчето за боклук в дамската тоалетна, като се надявах да остане там, докато не дойдеше някой, облечен в защитен костюм, за да я отнесе за изгаряне заедно с всички останали боклуци в кошчето. Не можех да не си помисля, че това бе най-удачният край за подаръка му.

Както и да е, през последните няколко часа се спотайвах и така не само, че успях да се скрия от Гарет, но станах ням свидетел на няколко интересни прояви на партито в резултат на алкохола.

Валентина бе звездата на шоуто. Всъщност с любезното съдействие на новооткритите ѝ приятели Моет и Шадо^[1], през последния един час тя бе забавлявала гостите по-добре и от пътуващ цирк. Седнах на една маса, разположена до дансинга, истински щастлива от усамотението си и развеселено наблюдавах как повдига високо крака, въртейки се около чичо Боб.

— Може ли да се присъединя към теб? — дочувах някой да ме пита изотзад.

Обърнах се и пулсът ми се ускори. Това бе Джак. Вече напълно се бях отказала да захвана някакъв разговор с него.

— Да, разбира се, естествено, защо не — изломотих аз. Приличах на най-обикновен училищен смотаняк.

Той дръпна един стол, а погледите ни бяха привлечени обратно към дансинга, където Валентина в момента демонстрираше канкан.

— Мисля, че преди малко обра точките с твоя танц — вметнах аз.

— О, спокойно можем да кажем, че Поли беше тази, която обра точките — отвърна той, но аз не бях толкова убедена. — Както и да е, разбрах, че си репортер в „Дейли Еко“.

Отпих глътка от питието си и кимнах, а после го погледнах, за да разбера реакцията му. Ако щете вярвайте, но някои хора не харесваха журналисти.

— Попитах те, защото самият аз на няколко пъти съм посещавал „Дейли Еко“ — продължи той.

— Нали не си осъден престъпник? — попитах аз.

— Не, не — засмя се той. — Е, все още не са ме хванали.

— А защо, да не сме писали статия за теб?

— Работя за благотворителна организация, наречена „Бъдеще за Африка“ — обясни той. — Изготвяме проекти за подпомагане на Третия свят. Оказваме помощ на фермерите, освен това ръководим няколко лагера за бежанци. Твоят вестник публикува фантастична статия за нас преди около година. Заемаше цели две страници. По онова време имахме доста трудности и това наистина ни помогна много. Нямахме друг начин, за да се сдобием с публичност.

Бях учудена, без да знам защо. Валентина бе излизала само веднъж с подобен мъж, който притежаваше социална съвест и това беше през втората година от следването ѝ, когато се опита да прелъсти един бъдещ пастор.

Така двамата се заприказвахме под задушевната светлина на свещта с усещането, че диско музиката идваше от километри разстояние, а аз открих още много изненадващи неща за Джак.

Като за начало това беше неговото минало. Въпреки настоящата му престижна работа и труден за разпознаване акцент, Джак е завършил общообразователно училище, където средният успех от дипломата би могъл най-много да му помогне да си намери работа, на която да пита по хиляда пъти дневно: „Бихте ли искали към порцията да добавим и пържени картофи?“.

Той бил първият от семейството, който записал университет и станало така, че този университет бил Оксфордският. Завършил история с отличен успех, след което си дал една свободна година и пътувал по целия свят. Най-накрая си намерил работа в благотворителната организация, където се издигнал и днес заемаше поста на неин президент.

Обичаше децата и най-вече африканските деца. Казваше, че в един момент от живота си би искал да си осинови. Бил вегетарианец, но се отклонил от правия път, когато след един нощен купон мирисът на бекон сложил край на това. Четеше по две книги седмично и харесваше всичко — от Дикенс до Лий Чайлд^[2].

Единственото нещо, което гледаше по телевизията, бяха старите епизоди на комедийния сериал „Фрейзър“, а вместо това слушаше радио, и то толкова често, че му бе малко неудобно да признае, че знаеше с точност какво се случваше в радио сериала „Стрелците“ всяка седмица. Бе обсебен от спорта и обичаше пикантна храна (особено тайландска), скъпи червени вина и тортила чипс. О, да, и лекуваше разбитото си сърце.

^[1] Една от най-крупните компании, производител на шампанско. — Б.пр. ↑

^[2] Британски писател на трилъри, автор на поредицата романи с главен герой бившият военен полицаи Джак Ричър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Подробностите, свързани с раздялата на Джак, бяха доста оскъдни. Бе станало скоро. Били заедно известно време, но нямало никакви шансове да се съберат отново.

Седях и кимах. Имах вид на човек, който му съчувстваше дълбоко *и много* добре разбираше какво бе преживял. Но нищо не можеше да бъде по-далече от истината. Нямах и най-беглата представа какво преживяваше, тъй като единствената връзка, която най-много се приближаваше до определението „сериозна“, бе с жената, която ми правеше светли кичури през последните пет години.

Това бе тема на разговор, в която всъщност не можех да взема никакво участие или най-малкото трябваше да призная ужасяващото си досие по отношение на романтичните връзки, но нямаш намерение да избързвам и да го правя.

А защо не? Ами, просто не исках да разбера, че бях толкова опитна с връзките, колкото и с междугалактическите пътешествия.

Както и да е, не биваше да създавам впечатлението, че разговорът се въртеше единствено около него. Но това въобще не се случи. Изведнъж осъзнах, че му разказвах за всичко — като се започне от бащата, когото не помнех и се стигне до стремежа ми за страхотна журналистическа кариера и до факта, че съм имала време да избърсна само единия си крак преди началото на сватбата. (Не можах да си обясня как ми се изплъзна това признание, но мигновено съжалих.)

— Какво е усещането да бъдеш на сватба, където не познаваш почти никого? — полюбопитствах аз.

— Забавно е. Бързо се сприятеляваш с хората. Първо с теб — отвърна той. Нямах как да не усетя, че сърцето ми отново започна да бие по-бързо. — А после Пит. Тази вечер с него станахме приятели за цял живот. Преди това не съм срещал някой по-обсебен от ръгбито от мен самия.

— Играеш ли? — попитах аз.

— Да, играя. Наясно съм, че повечето хора имат различна представа за забавление и едва ли би им харесало всяка неделя да бъдат тръшкани на земята, а отгоре им да се струпват петнадесет здравеняци, но на мен ми харесва.

Изведнъж ми стана много горещо, но не можах да разбера дали причината за това бе описаната от него картина или фактът, че бях изпила доста шампанско.

— Вие двамата пак сте заедно. Хм. Започвам да си мисля, че има причина да ревнувам!

Може би смятате, че след толкова много танци Валентина трябваше вече да е изтрезняла. Но състоянието ѝ доказваше точно обратното.

— Май в главата ми се въртят мръсни мисли — отвърна тя и се плъосна върху коляното на Джак.

— Хареса ли ти танца? — попитах любезно.

Тя повдигна полата си, за да демонстрира, че задната част на единия крак и предната на другия бяха покрити в черни пръски мръсотия.

— Да, и нямам никаква представа как мозззеее да се е случило това. Иви, ти знаеш ли? — попита тя.

Джак погледна към мен, докато се опитваше да я задържи, за да не падне от коляното му и да се удари.

— Валентина, мисля, че това е заради шпагатите — вметнах аз.

— Шпагата? Наистина ли съм правила шпагата? Ха! Понякога изумявам самата себе си.

С Джак се спогледахме.

— Както и всички останали — добавих с усмивка.

Тя сграбчи чашата на Джак, като очевидно си мислеше, че не е пила от... от няколко минути и почти се стовари върху пода. Той успя да я подхване, въпреки че му костваше доста усилия. Повдигна я на ръце, а вените по врата му изпъкнаха.

— Смятам, че е най-добре да откарам Валентина до хотела — задъхано добави той.

— Да, разбира се — отвърнах аз.

— Джак, мишля, мишля, че... трябва да потанцуваме — измърмори Валентина, а главата ѝ се клатушкаше ту на едната страна, ту на другата. Той я хвана по-здраво, за да не я изпусне.

— Радваме се, че се запознахме — каза той.
— Аз също — отвърнах аз.
— Приятно прекарване на остатъка от вечерта — добави Джак.
— Ами аз също смятам да си лягам — повдигнах рамене.
— Добре — отговори той.
— Да — казах аз.
— Чао.
— Чао.

Той изчезна, понесъл Валентина на ръце. Това бе ужасно, ужасно несправедливо.

След като Джак си тръгна, огледах стаята, за да разбера дали Шарлот не бе някъде наблизо, но се досетих, че тя сигурно също си е легнала. Такова бе намерението и на по-голямата част от гостите. Диджеят прибираще оборудването си. Очевидно нямаше смисъл да оставам тук, особено след като Гарет все още се размотаваше наоколо с вид на решителен клингонец^[1].

^[1] Клингонците са извънземна раса от планетата Кронос във фантастичната вселена на Стар Трек. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Неделя, 25 февруари

Успях да сляза за закуска, точно преди да спрат да сервират. Открих Патрик и Грейс, които омитаха огромни порции с пушена съомга и бъркани яйца от кокошки, отглеждани в естествени условия.

— Е, той представи ли се добре? — попитах аз, когато засякох Грейс на масата със соковете. — Или си имала по-романтични изживявания, седнала върху пералнята с включена центрофуга?

— Опасявам се, че е второто — отвърна тя, докато си наливаше голяма чаша портокалов сок. — Той не можеше да стои изправен, та камо ли да го вдигне. Все пак ни предстои седмица на Малдивите и ще разполага с достатъчно време, за да ми се реваншира.

— Предполагам, че махмурлукът му скоро ще изчезне — усмихнах се аз. Торбичките под очите на Патрик изглеждаха така, сякаш бе прекарал цяла седмица в пазаруване.

— Няма значение, как изкара ти, след като си тръгнахме? — попита тя.

— Добре — отвърнах аз. — Какво имаш предвид?

Тя присви очи:

— Знаеш много добре. *Попитах* за Джак. Има ли някакъв напредък?

Погледнах я — как успя да предположи нещо толкова нелепо, сякаш ме питаше за многообещаващата ми връзка с Кен Дод^[1].

— Не знам как ти хрумна, че харесвам Джак — отвърнах аз.

— Той наистина е мил и въобще не е...

— Не е глупав, нали ти казах — прекъсна ме тя.

— Не, не е глупав — съгласих се аз.

— Изключително привлекателен — продължи тя.

Кимнах в знак на съгласие.

— Без съмнение някои хора биха го нарекли привлекателен — отвърнах аз, решена да отстоявам позицията си докрай.

— Ти също, нали? — Грейс повдигна вежди.

— Виж, за бога, той излиза с Валентина — добавих аз. — Защо, по дяволите, се опитваш да ме уредиш с него?

Тя сви рамене:

— Не знам, смятам, че си подходите — добави тя, а после поклати глава. — Всъщност си напълно права. Не знам какви ги говоря.

Налях си сок от круша.

— Значи *не* мислиш, че ще си подходиме? — смотолех аз.

Тя се засмя и ме прегърна.

— Както и да е, може би това не е последната ни среща с Джак за тази седмица.

— Нима? — Тя бе заинтригувана.

— Снощи си забрави телефона тук и на мен се пада съмнителното удоволствие да му го занеса в „Корона и жартиери“ — хотелът, където са отседнали с Валентина.

Грейс сподави кикота си и отвърна:

— Успех!

След час се озовах на рецепцията в „Корона и жартиери“ и говорех с хотелиера, който изглеждаше на 132 години.

— Значи смятате, че вече са освободили стаята си? — попитах аз, а мобилният телефон на Джак бе в ръката ми.

— Ооо, не съм сигурен — трепереше той, надвесен над регистъра за гости. — По принцип за тези неща се грижи жена ми Едит, но в петък я оперираха от разширени вени и няма да работи няколко дни, та затова съм самичък. Опасявам се, че тя се справя много по-добре от мен.

Треперещите му пръсти разгръщаха страниците от миналогодишния февруари.

— Мисля, че при нас не е отсядал човек с подобно име — добави той. — Сигурна ли сте, че е бил в нашия хотел?

Помогнах му да отгърне страницата.

— Мисля, че трябва да погледнете тазгодишния февруари — отвърнах внимателно и отгърнах на правилната страница. Сама преглеждах мълчаливо колоните с имената.

— Ето ги! — възкликнах аз, след като забелязах името на Валентина. — Стая номер 16. Записвате ли някъде дали гостите са освободили стаята?

Той се намръщи:

— Знам, че трябва да записвам — отговори хотелиерът и започна да оглежда рецепцията. — Но мисля, че се записвах в друга книга. Съпругата ми Едит се справя по-добре с тези работи, само дето в петък я оперираха от разширени вени.

— Да — вметнах аз. — Ами, може би някой може да се качи и да почука на вратата им, за да провери дали все още са тук.

— Чудесна идея! — възкликна той и затвори книгата. — Това ще реши проблема.

Усмихнах се:

— Страхотно!

— Много добра идея — повтори той.

— Ще помолите ли някого да се качи, за да провери? — попитах аз.

Той се замисли за миг и каза:

— Ами, аз бих могъл да се кача, но нали разбирате, сам съм. Съпругата ми Едит се оперира от разширени вени.

— Добре де. Може би вие бихте могли да се качите? — предложих аз.

— О, не. Невъзможно е. Ако дойдат много гости, трябва да съм на рецепцията. Нали разбирате, Едит...

— ... се оперира от разширени вени. Да, знам — допълних аз.

Огледах празната рецепция. Вероятността в следващите пет минути да има наплив от хора бе толкова малка, че почти не съществувахе, но нямах желание да споря с него.

— Добре — отвърнах вместо това. — Тогава какво предлагате?

— Може да се направи едно-единствено нещо — заключи той. — Вие ще трябва да се качите и сама да проверите.

[1] Английски комик, певец и автор на песни, роден през 1927 г., известен със заешките си зъби и фризираната коса. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Шумовете, които се разнасяха от стая 16, не бяха това, което наистина бих искала да чуя. Протяжното гърлено хъркане се чуваше чак в другия край на коридора и обезпокоително напомняше на звука на свръхмощна пневматична бормашина. Това можеше да означава само едно: Джак сигурно беше вътре заедно с Валентина.

Поех дълбоко дъх, като се чудех какво, по дяволите, да направя. Всеки миг щях да се изправя срещу двойка, която очевидно бе прекарала нощта, правейки секс като два разгонени състезателни коня. Какво друго можеше да обясни факта, че бе 11 сутринта, а те продължаваха да спят. Перспективата не беше никак привлекателна.

Тя изглеждаше направо ужасна, като се има предвид коя бе въпросната двойка.

Наведох се, за да огледам по-добре долната част на вратата и да видя дали нямаше достатъчно голяма пролука, в която просто да пхна телефона и да изчезна. Но беше невъзможно да се мушне дори и кредитна карта. Нямаше друг начин — трябваше да почукам и да приключа с това.

Затворих очи и почуках няколко пъти силно и отчетливо, а после отстъпих назад. Сърцето ми подскачаше тревожно, както когато отивах на зъболекар.

Но никой не отвори вратата. Хъркането продължаваше, а силата му можеше да съперничи единствено на изригването на вулкан. Пак си поех дълбоко дъх и опитах отново, като този път заблъсках по-уверено вратата и отново отстъпих назад в очакване.

Но след още една минута напразни надежди, че хъркането щеше да престане и някой щеше да отвори вратата, реших, че ми бе необходим по-директен подход.

— Валентина! Джак! — крещях аз и блъсках с юмрук по вратата.

Внезапно хъркането спря и на негово място дочух продължително грухтене. Някой се размърда.

— Джак! — провикнах се през вратата и се чувствах като пълна глупачка, но поне щях да го предупредя срещу кого щеше да се изправи. — Телефонът ти е у мен и минах да го донеса.

В стая 16 последва суматоха. Долових множество трясъци, силни удари и други странни шумове, и всеки, който си бе помислил, че стаята бе обитавана от хипопотам, страдащ от Синдрома на дефицит на вниманието и хиперактивност, нямаше да е далеч от истината.

Вратата рязко се отвори. Бях настроена да приключа с това по най-бързия начин.

— Джак — започнах аз.

Но не Джак отвори вратата.

— *Какво?* Оох... Колко е часът?

Валентина изглеждаше така, сякаш бе прекарала нощта в най-мрачните недра на ада. Ако не я познавах по-добре, щях да кажа, че косата ѝ е била тупирана от шимпанзе. Гримът по очите ѝ се бе размазал по двете ѝ бузи и в сравнение с нея Мерилин Менсън би изглеждал като привърженик на естествения външен вид. Но още по-плашеща бе кожата ѝ. Тя имаше *сивкав оттенък*.

— Валентина — започнах аз. — Чудя се дали би предала това на Джак. Снощи го забрави в хотела в Уайтуел.

— *Какво?* — отвърна тя. — Оох. Влизай.

— О, за бога, не! Няма нужда — отговорих аз. Нямах никакво желание да се изправя срещу задоволения Джак, който се въргала в леглото на Валентина. — Просто му предай това.

Нямах кой знае какъв избор, защото тя ме сграбчи за ръката и ме замъкна в стаята. Пред очите ми се разкри гледка на пълно опустошение. По мебелите бяха разхвърляни толкова много дрехи, обувки и чанти, сякаш в ателието на „Долче и Габана“ бе избухнала бомба.

Спалното бельо бе увито на топка, която се намиреше в единия край на леглото, нощната лампа бе паднала, а на вратата на спалнята висеше толкова тънка прашка, че човек би я сбъркал с копринена нишка за почистване на зъбите.

От Джак нямаше и следа.

ГЛАВА 23

— Ооо... — изстена Валентина и се стовари тежко на края на леглото. — Нещо не е наред. Мисълта ми е, че никога не се чувствам особено добре сутрин, но днес нещо *наистина* не е наред.

— Добре ли си? — попитах аз и в действителност никога преди това не бях виждала такива драматични резултати, причинени от махмурлук.

— Устата ми — изскимтя тя. — Нещо не е наред с устата ми. О, боже, сякаш е пълна с *вълна*, а вкусът, който усещам... все едно съм облизала паваж. Ооо, не! Не е само устата ми, но и главата ми също. Главата ми *ще се пръсне*.

— Е, тази сутрин не си единствената, която има чувството, че е попарена в марината — отбелязах аз.

Валентина се опита да отвори дясното си око, но то бе зациментирано от отвратителен слой, смесица от гурели и четири пласта спирала.

— Да не би да намекваш, че имам махмурлук? — възмутено попита тя.

Поколебах се за миг.

— Валентина — започнах аз, — вчера изпи сама толкова количество алкохол, което не може да изпие и отбор по ръгби. Изглеждаш така, сякаш цяла нощ си сънувала кошмари и ми бяха нужни точно осем минути и половина, през които удрях силно по вратата ти, за да те събудя. Според теб се изживявам като мис Марпъл^[1], но да, смятам, че имаш махмурлук.

— Аз никога не съм била измъчвана от махмурлук — отвърна с пренебрежение тя, докато правеше неуспешни опити да се изправи без чужда помощ. — О! Може би съм се разболяла от нещо и затова езикът ми е подут и не виждам почти нищо. Вероятно съм се заразила от Джак. Той *тъкмо* се завърна от едно от онези забравени от бога места в Африка и е възможно да е пренесъл някаква зараза. Къде е банята?

Помогнах ѝ, докато се насочи към ъгъла на стаята, но тя падна и си удари крака в един стол.

— Оох! — изкрещя тя.

— О, боже! — възкликнах аз.

— Оох! — Тя изкрещя отново.

— Стига де, едва ли боли толкова много. — Търпението ми започна да се изчерпва.

— Не се притеснявам от това, че боли — намръщи се тя, — а от това, че сега ще имам огромна синина на крака си, което значи, че ще трябва да нося панталони, а аз мразя панталони.

— Сигурна съм, че все ще издържиш няколко дни, след като се налага да прикриеш толкова ужасно обезобразяване, каквото е... каквото е тази синина от два сантиметра и половина — добавих аз.

— Иви, краката ми никога не трябва да бъдат скривани.

— Да, да — отвърнах аз. — Все едно да покриеш Сикстинската капела с полистиренови плочи, нали?

Влязохме в банята и тя седна на тоалетната, защото не бе в състояние да стои изправена пред огледалото.

— Ще ми подадеш ли чантичката с гримовете? — промълви Валентина с дрезгав глас.

— Смяташ, че съм проклетата ти камериерка ли? — въздъхнах аз, но въпреки това ѝ я подадох.

Валентина започна да тършува в чантичката си, като междувременно изхвърляше на пода множество козметични кремове, пудри и мазила. Взех едно от тях — антицелулитен серум на марката „Есте Лаудер“ — и започнах небрежно да изучавам етикета.

— Искам само да отбележа, че нямам целулит — вметна Валентина. — Но вземам предпазни мерки за след няколко години.

След като натрупа около себе си мазила против бръчки, ръкавици за нанасяне на кремове за бронзов загар, ексфолианти за лице и какви ли не разнообразни козметични смеси, тя най-сетне откри шишенце спрей за очи и всеки момент щеше да започне да го впръсква, когато аз я попитах:

— Не смяташ ли, че първо ще е по-добре да се опиташ да махнеш всичкия този боклук от лицето си?

— Какъв боклук? — попита тя.

— Гримът ти — отговорих аз.

Валентина веднага замръзна на мястото си.

— Какво? — Валентина започна да диша учестено. — Какво каза?

— Успокой се — отвърнах аз, като не разбирах защо се вълнува толкова.

— Снощи не съм си махнала грима? Това ли се опитваш да ми кажеш? Не може да бъде. Не, не бих го направила, не е възможно, не може да е вярно. Никога.

Тя подскочи, обзета от истерия.

— *Боже мой* — изписка тя. — *Какво ли е причинил гримът напорите ми?*

Валентина се добра до чешмата и днес за пръв път бе поздравена от собственото си отражение. Онемяла, тя пое дълбоко дъх. Единственото, което успя да промълви, бе:

— Не... не... и не. Това не може да е истина. Мили боже, кажи ми, че това не е истина.

— Не ставай смешна — казах аз, седнах на тоалетната чиния и ѝ подадох кърпа, за да изтрие грима си.

С израз на пълно отчаяние, тя бавно изтри едната си буза.

— Не е толкова зле — вметнах аз, чудейки се защо ли я успокоявам.

— Наистина ли смяташ така? — попита тя с покъртителен тон.

Въздъгнах. Не можах да се въздържа и вметнах:

— Е, безспорно тази сутрин не си Бриджит Бардо.

— Оох!

— Почакай — продължих аз, като отчаяно исках да млъкне. — След като вземеш един душ, ще се пооправиш. Сигурна съм. — Тайничко си мислех, че ще трябва да се облива с душа значително по-дълго време от десет минути.

— Какво е това? — изведнъж каза Валентина, с поглед насочен към задната част на крака си.

— Това ли? Ами, снощи правеше шпагата. Мисля, че това е мръсотия от дансинга.

— Ами това — изскимтя тя и махна нещо от стъпалото на крака си. Когато го разгледахме по-внимателно, се оказа, че бе фас от цигара.

Тя се хвана за главата и зариде:

— Това е най-ужасният и гаден ден от целия ми проклет живот.

[\[1\]](#) Персонаж в романите на Агата Кристи — възрастна стара мома-детектив. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 24

Валентина се бе изкъпала и облякла. Тя прекара четиридесет и пет минути в нанасяне на коректор под очите си. Сега изглеждаше много по-добре, отколкото преди един час, т.е. нямаше такъв зомбиран вид, но не можеше да се каже, че бе в добро настроение.

Вече бяхме на рецепцията и тя изсъска:

— Ако този стар глупак ме забави с освобождаването на стаята, ще се вбеся.

— Прекрасна сутрин! — усмихна се възрастният хотелиер.

Тя отрони едно „Хм“ и повдигна слънчевите си очила а ла Джаки. Ои и му хвърли бегъл поглед. Той я попита с бодър тон:

— Успяхте ли да се поразходите по време на престоя си?

Сподавих кикота си. Валентина носеше чифт маркови обувки на стойност 350 лири, дънки „Гучи“ и шикозна пътническа чанта „Луис Вюитон“. Дори ако нямаше крака, би изглеждала по-голям привърженик на разходките, отколкото с настоящия си вид.

— Не — отвърна тя, без дори да се усмихне.

— Колко жалко! — добави той. — Пейзажите в местността Бауленд са великолепни.

— Може би следващия път — вметнах аз, за да запълня празнината в разговора.

Този път тя ме стрелна с поглед.

— Готова ли е вече сметката ми? — директно попита тя. — Наистина трябва да тръгвам.

— О, съжалявам, скъпа — отвърна той. — Забавлявайте се с остроумията ми, докато чакате. Нещата ще са много по-различни, когато се възстанови съпругата ми Едит. Тъкмо се оперира от разширени вени. Няма значение, сметката ви е почти готова.

— Бих искала да разбера — добави Валентина — дали мъжът, с когото пристигнах вчера, господин Уилямсън, Джек Уилямсън, вече е освободил стаята си?

Хотелиерът се замисли за миг.

— Мъжът, с когото бяхте вчера... да, добре сложен господин с тъмна коса. Сещам се. О, той отдавна освободи стаята си. Той стана в ранни зори.

— Така ли? — каза Валентина и очевидно сега бе още по-нещастна.

— Искаш ли да вземеш телефона му? — попитах я аз, когато излязохме навън. — Предполагам, че скоро ще го видиш отново.

— Съмнявам се — яростно изфуча тя. — След като тази сутрин си е тръгнал, без дори да ми каже едно „чао“, нищо, че не спа с мен. Не знам как е при теб, Иви, но за мен на втора среща подобно поведение е неприемливо.

— Точно така — отвърнах аз и ме заля вълна на надежда. — Трябва да измисля друг начин, за да му го върна. Имаш ли адреса му? Така ще мога да му го занеса лично.

Тя се замисли за миг, а после грабна телефона от ръката ми:

— Сега ме подсети, че така или иначе трябва да се отбия у тях, за да се видим и уредим следващия му урок по тенис. Затова аз ще взема телефона.

— О! — отвърнах аз. В момента се мразех. Защо се чувствах толкова разочарована и защо не успях да измисля някоя добра причина, за да си върна обратно телефона?

Валентина отвори вратата на багажника на колата си и започна да нарежда чантите си.

— Мислиш ли, че ще можеш да му простиш? — продължих да любопитствам аз. — Заради това, че си е тръгнал, без да ти каже „чао“?

Тя се качи в колата и дръпна сенника, за да се погледне в огледалото.

— Може и да му простя — отвърна тя. — Зависи какво ще се случи, когато ида да го видя. Възнамерявам да го сторя веднага. Е, как изглеждам? Сносно, нали?

— Ами, да — отвърнах с неохота. — Определено изглеждаш сносно, но това не е най-добрата ти форма. Сама го каза.

Знам, че като казвах подобни неща, се държах като кучка, но все пак това бе Валентина. Не смятам, че дори такава атака би нанесла и най-малката драскотина по егото ѝ.

— Е — въздъхна тя, — като се има предвид, че повечето хора биха убили, за да изглеждат така както аз изглеждам в момента — сносно, смятам, че видът ми съвсем не е зле. Понякога дори Пенелопе Круз има торбички под очите. До скоро!

Тя запали колата и замина, а телефонът на Джак беше на съседната седалка...

ГЛАВА 25

*Фермата „Червената котка“, Уиръл
Петък, 9 март*

— Кога вашата свиня проговори френски? — попитах аз, като държах в готовност химикала и тефтера си.

— Ооо, ами преди бая време — отвърна фермерът, който явно също не се бе къпал от бая време. — К'во да ти кажа, във фермата имахме един работник от дру'о място. Опитахме се да гу научим да говори кат' хората, вместо на ня'къв чужд език. Та нашата Лизи явно се е понаучила.

— Така — кимнах аз, като се опитвах да прикрия факта, че според мен тази история бе най-голямата помия, която съм чувала през тази година. — Предполагам, че надали ще е възможно то, извинете, *тя* да ни окаже честта да каже няколко думи?

Той изцъка през зъби:

— Миличка, т'ва да не е концерт по желание.

Аз и фотографът бяхме изминали целия този път, за да интервюираме една свиня и смятах, че не искам кой знае колко, а само едно кратко „Уи“.

— Добре де — настоях аз, — не мислите ли, че бихме могли да направим нещо, за да я убедим да проговори?

— Хич няма да е зле, ако бутнете някоя друга пара — отвърна той.

Страхотно! Свинята щеше да проговори френски само ако му платя. Очевидно бе по-изкусна, отколкото предполагах.

— Съжалявам, но не плащаме. Ние сме местен вестник и не разполагаме с голям бюджет — това не бе самата истина, но не можех да повярвам, че щяхме да плащаме за подобна история. Само това ни липсваше — прасе, което се бе заело с идеалното изпълнение на песента на Серж Генсбург „Аз те обичам — аз също“.

Това наистина не бе най-успешната ми седмица и честно казано, тази история бе на път да стане последната капка, за да се изчерпа

търпението ми. Вече почти осем месеца работех като репортер за „Дейли Еко“ и тъкмо започнах да изпитвам надежда от начина, по който се развиваше кариерата ми. Е, добре де, в началото започнах да пиша съобщения малко по-дълги от два абзаца. Това бяха кратки новини за училищни празненства и разпродажби на покъщнина и градински принадлежности. Ако все още не сте се досетили, нито една от тях не представляваше заплаха за списъка с избраните кандидати на коя да е значима награда за журналистика.

Постепенно новата редакция започна да ми се доверява малко повече и новините от по два абзаца се превърнаха в самостоятелни колони, които пък се разраснаха във водещи статии и постепенно името ми се появяваше все по-често на първа страница, като правех репортажи за абсолютно всичко — от съдебни дела до трогателно човешки истории.

Тази седмица обаче всичко се обърка, и то ужасно много. Нашият главен редактор от раздел новини — Кристина, която ме беше описала като „кипяща от ентузиазъм и възможности“ по време на първата ми оценка във вестника, излезе в майчинство именно тази седмица.

Неин заместник щеше да бъде крайно противният Саймън, който не можеше да види възможностите ми, защото бе прекалено зает да наблюдава задника ми. Той ме затрупа с толкова много кратки новини за училищни тържества и истории със снимки, които трябваше да напиша. Самодоволно определи тези неща като неангажиращи новини. Всъщност тези истории бяха толкова абсурдни, че човек трябваше да е малоумен, че да ги нарече новини.

Именно поради тази причина се намирах в някаква ферма срещу езерото, в самия край на Уиръл. Но надали в „Дейли Еко“ щяха да се появят двата кратки абзаца, които трябваше да напиша, а аз се молах шарената свиня Лизи да поиска кроасан от някого. „Ню Йорк Таймс“, дръж се, идвам с гръм и трясък!

Е, добре, имаше и друго. През последните пет дни се опитвах да разбера какво се бе случило, когато Валентина се бе отбила у Джак, но все не успях. Грейс не се броеше, тя бе на меден месец и нямаше как да ме осветли по въпроса. Опитах се да изкопча нещо от Шарлот, но странното бе, че очевидно Валентина не й бе казала нищо за това. Със сигурност нямаше да тръгна да разпитвам самата Валентина.

Но защо се опитвах така отчаяно да разбера какво е станало?

Един Бог знае.

Непрекъснато си задавах този въпрос през последните пет дни, докато се опитвах да скалъпя някакви репортажи за прасета, говорещи два езика, и кучета, страдащи от хранителни разстройства.

— Т'ва е пълна глупост — прошепна фотографът Мики. Мики не се славеше с особено търпение, но в този случай бе напълно прав.

— Вижте — обърнах се аз към фермера, — и двамата знаем, че тази свиня говори френски толкова, колкото аз говоря китайски. Но проблемът е, че Саймън иска статия за нея и не мога да се върна в редакцията с празни ръце. Затова нека да направим една снимка и да приключваме?

— Дявол да го вземе! Тя може да говори френски! — протестираше фермерът, който не бе чул и дума от предложението ми. — Ама няма да проговори, ако е подложена на стрес. А вие довтасахте тука, за да й кажете, че не може да говори. Ама т'ва хич няма да помогне.

Най-сетне успяхме да го убедим да позира за снимка заедно с Лизи. В замяна на това щеше да получи няколко лъскави копия от снимката, за да я окачи на стената. Мики ги снима за нула време, но продължи да мърмори под носа си.

— Помня времето, когато това беше сериозен вестник — жалваше се той.

— Не обвинявай мен — отговорих аз. — Толкова съм довольна от присъствието си тук, колкото и ти.

— Е — пита фермерът, — кога ще я видим във вестника?

— Все още не мога да кажа със сигурност. Това е една от статиите, които наричаме „резервни“. — Ако градският център беше сравнен със земята, се опасявах, че тя нямаше да излезе в този брой, но в момента, в който се появише свободно каре, щеше да бъде публикувана.

Ако зависеше от мен, това нямаше да стане никога.

— Само да ви кажа, че и националните вестници проявяват интерес — добави той, — затова се размърдайте.

— Благодаря за съвета — отвърнах аз, като се опитвах да скрия самодоволната си усмивка. — Хайде, Мики, да тръгваме.

ГЛАВА 26

Селцето Алдърли Едж, Чешир

Събота, 17 март

Още една събота, още една проба на рокли, този път за сватбата на Джорджия и Пит. Но сега бюджетът за събитието бе толкова голям, че трябваше да бъде вписан във фондовата борса.

— Джорджия, колко точно ще струва тази сватба? — небрежно подхвърли Валентина, докато оглеждаше редиците с рокли. Наистина бе удивително, но те дори нямаха етикети с цената.

— По последни изчисления около два бона — отвърна Джорджия, но веднага промени израза си, очевидно съжали, че се бе изпуснала. — Не, че цената има значение. Ако питате мен, можем да сключим брак и в най-затънтения обреден дом, например в Чорли.

— Слава богу, че вече сте направили резервацията — промърмори Валентина.

Нямаше начин най-важният ден в живота на Джорджия да премине като едно обикновено подписване в обредния дом в Чорли. Всъщност церемонията щеше да се състои на остров Сили и бе на път да се превърне в едно от най-пищните събития. В сравнение с него обикновената кралска сватба щеше да изглежда като епизод от сериала „Улица коронация“^[1].

Джорджия щеше да има шест шаферки. Днес всички ние се бяхме събрали за втората проба в един толкова шикозен бутик, че дори манекените на витрините изглеждаха намахани.

Всъщност това не бе съвсем точно. Всички *трябваше* да сме тук, но както обикновено Грейс закъсняваше. Трябваше да разреши избухналата домашна криза, причинена от Поли, която нахранила заека с останките от пилешкото джалфрези^[2].

Двете по-млади братовчедки на Джорджия също бяха тук. Днес се срещнахме с тях за първи път. Бет и Джина бяха на около двадесет години. Те бяха толкова красиви, че можеха да бъдат взети за по-

младите сестри на Катрин Зита-Джоунс. Валентина едва успяваше да скрие разочарованието си при пристигането им.

Разбира се, тук бе и Шарлот, която изглеждаше толкова ентусиазирана от възможността да бъде отново шаферка, колкото затворник, осъден на смърт.

— Добре ли си? — попитах я аз, когато тя приседна на тапицирания с кадифе стол до мен.

Шарлот кимна и се опита да се усмихне.

— Това май не ти е много по вкуса, нали? — прошепнах аз.

— Да — отвърна тя. — Качила съм поне три килограма след сватбата на Грейс. Не съм се теглила, но усещам. Единственото, което ми стана тази сутрин, са панталоните от рипсено кадифе.

Оставих настрана списанието за сватби, което разглеждах, и я прегърнах приятелски. Завесата на пробната се отметна и пред нас се появи сияещата от щастие Джорджия, облечена в сватбената си рокля.

— Момичета, какво мислите? — попита тя, докато се въртеше наоколо, а краищата на великолепната копринена рокля докосваха пода. Тя изглеждаше удивително и дори Валентина се присъедини към шумните ни одобрителни възклицания.

— Трябва да призная — включих се аз, — че изглеждаш страхотно.

— Наистина ли? — Тя се усмихна развълнувано.

— Безспорно. Като гледам тези волани, си мисля обаче, че трябваше да има още повече — пошегувах се аз, като кимнах по посока на сватбеното списание. — Някои от роклите тук приличат на онези малки кукли, които баба ми обичаше да нарежда върху ролката с тоалетната хартия.

Шарлот мило я попита:

— Джорджия, вълнуваш ли се?

— Мисля, че по би подходило да се каже, че съм изпаднала в истерия — отвърна Джорджия. — Само не знам какво ще правя, след като всичко това приключи. За организацията на тази сватба беше нужна година и половина. Забравила съм да водя нормален разговор. Единствените ми теми са проклетите тиари и калии. Уменията ми за водене на разговор са унищожени.

— Очевидно — добави Валентина, докато се опитваше да закрепим върху главата си огромна, натруфена тиара, — след като

сватбата приключи, някои двойки започват отчаяно да се опитват да открият общи интереси, защото единственото, което са обсъждали преди това, е било сватбеното събитие.

Стрелнах я с поглед.

— Това е *всеизвестен факт* — възмутено продължи тя. — Доказано е от психолозите. Прочетох го някъде, мисля, че в списание „Блясък“. Е, какво ще кажете? — Тя се извърна от огледалото, да ни покаже тиарата си.

— Ако се откажеш от тена, ще заприличаш на Бялата вещица Джейдис — отвърнах аз.

Тя присви очи.

— Само се шегувам — добавих аз.

Но имаше нещо в днешното поведение на Валентина, което ме тревожеше, нещо, до което се опитвах да се докопам, откакто дойдох тук, но без особен успех. Бяха изминали цели двадесет минути, а тя все още не бе казала и думичка за Джак.

[1] Един от най-популярните британски сериали. Централните персонажи три жени. Като цяло той набляга на образа на независимата и доминираща жена, докато почти всички съпрузи, които се появяват на екрана, са слабохарактерни и мъже под чехъл. — Б.пр. ↑

[2] Традиционно индийско ястие, приготвено от пилешки късчета в доматиен сос с лук и чушки, подправен с гарам масала. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Шарлот имаше вид на човек, който след пет секунди щеше да изпълни първия си скок с бънджи. А единственото, което я помолиха да направи, бе да придружи шивачката в пробната, за да мери роклята си.

— Защо не идеш ти, Иви? — предложи тя, като ме умоляваше с поглед да не се заяждам.

— Добре, няма проблем — отвърнах аз.

Роклите ни се наричаха „Божурена мечта“. Те бяха без презрамки, дълги и неприлично скъпи, подобно на всичко останало, свързано с тази сватба. Навлякох моята и се оказа, че за щастие размерът ѝ бе почти идеален. Това означаваше, че ако не започнеш да ме преследва неутолимото желание да си похапвам питки с месо и „Биг Мак“ през времето, оставащо до сватбата, нямаше да има нужда от друга проба.

— Ето ме и мен! — отметнах завесата и както стана с Джорджия, Бет и Джина, бях приветствана от одобрителни възгласи.

— Не мислиш ли, че в бюста ти е леко голяма, Иви? — попита Валентина с невинен тон. — Подобна кройка не отива на всеки.

— Стои ѝ страхотно! — Джорджия скочи и дипломатично се намеси в ситуацията. — Иви, изглеждаш възхитително.

Нахлузих отново дънките си и седнах до Шарлот.

— Нали знаеш, че и Джим ще присъства на сватбата? — прошепнах аз. — Джорджия много хареса филма от сватбата на Грейс и го покани да снима и на нейната.

— Да, знам — отвърна тя.

— Този път ще поговориш ли с него? — добавих аз и леко я бутнах с лакът. — Или смяташ да прекараш целия следобед в разговори с леля Етел за пакетчетата чай или други подобни интригуващи теми.

Тя се изкикоти.

— Шарлот, харесваш Джим, така ли? — Валентина надуваше клюките подобно на термоядрен снаряд. — Но защо никой не ми е казал? Мразя, когато последна научавам за подобни неща.

Шарлот се изчерви и добави:

— Така смята Иви.

Валентина се замисли за миг:

— Ще изглежда много по-добре, ако скъси косата си с няколко сантиметра. Ако започнеш да излизаш с него, може да го накараш да я подстриже.

— Да съм казала, че го харесвам? — запротестира Шарлот и почервения още повече.

— Мисля, че трябва да измислим план за действие, за да се съберете — реши Валентина.

Аз изпъшках.

— Джорджия, защо не ги сложиш един до друг, когато правите разпределението на местата на гостите? — продължи Валентина, без въобще да съзнава, че по този начин караше Шарлот да се чувства неловко.

— Ами, Шарлот, искаш ли да го направя? — попита колебливо Джорджия.

— Не — отвърна тя, но после добави: — Ами добре, направи го, ако искаш. Все ми е едно.

Валентина пое дълбоко дъх, когато взе една дълга до земята сватбена рокля, модел на Вера Уанг, притисна я към себе си и се погледна в огледалото с възхищение. Използвах този момент, за да се наведе отново към Шарлот, но този път прошепнах толкова тихо и бях сигурна, че никой не можеше да ни чуе.

— Съжалявам за случилото се.

— Няма проблем.

— Споменах го, защото си мисля, че може би те харесва.

Тя се намръщи.

— Той фактически го каза на сватбата на Грейс — добавих аз.

Добре де, може би малко поукрасих разговора, но имах основателна причина.

— Той ме харесва?

— Ами, каза, че си прекрасна — прошепнах аз. — Съдейки по начина, по който го каза, смятам, че не е било просто от любезност.

— Е, Джорджия — шумно възкликна Валентина. — Дали ще има много гости на сватбата ти, които да принадлежат към твоя социален кръг?

Джорджия се усмихна:

— Безспорно общувам с тях, ако това имаш предвид.

— Да, разбира се — добави Валентина, а след миг колебание продължи: — Предполагам... всъщност това, което искам да кажа, е, че те имат същото въ... положение?

— Положение? — повтори Джорджия.

— Финансово положение — отвърна Валентина, ядосана от факта, че е трябвало да произнесе гласно мислите си.

— Ааа! — възкликна Джорджия. — Искаш да разбереш дали на сватбата ще присъстват ергени, червиви с пари. Ще има много, миличка, много. Обещавам ти!

Валентина направи гримаса и въздъхна:

— О, Джорджия! Не мога да повярвам, че ме смяташ за толкова невъзпитана, че да се интересувам единствено от нечий пари.

Не можех да позволя този разговор да приключи, без да разбера какво се криеше зад него.

— Да не би отново да си свободна, Валентина? — попитах аз, като се опитвах да скрия разяждащото ме любопитство.

Тя се нацупи:

— Да, в момента съм. Реших, че трябва да отделям повече време за себе си. Освен това, Джак не е моят тип, макар че е много мил и всичко останало.

— Кога се случи това? — продължих аз.

— О, казах му в деня след сватбата на Грейс — добави тя.

— Аха — равнодушно отвърнах аз.

— Можеш съвсем спокойно да го сваляш, Иви — самодоволно подметна Валентина. — Той наистина се разстрои, когато скъсахме, но човек никога не знае — може би ще му се прииска да се впусне в някоя безсмислена забелка с друга жена, за да преживее раздялата. Знам, че те бива в тези работи.

ГЛАВА 28

Валентина дори не си направи труда да пусне завесата на пробната, докато се преобличаше.

Тя просто откопча ципа на роклята си и я остави да се свлече на пода. Остана напълно гола, само по сатенените обувки с висок ток и толкова миниатюрна прашка, че вероятно ѝ бяха нужни микроскоп и пинцети, за да я облече.

Добре, тялото ѝ бе абсолютно съвършено — високо вдигнати гърди, безкрайно дълги крака, а дупето ѝ беше толкова малко и сякаш изрисувано с четка, че нямаше какво повече да се желае. Но нямаше да се чувстваме толкова неловко, ако не се държеше като някой, който току-що се бе озовал в шведска нудистка колония.

Изправена срещу огледалото в цял ръст, тя извърна глава, за да се възхити на задницата си и бавно прокара ръка по закръглените извивки на дупето си.

— Надявам се, че не съм напълняла след последната проба — добави тя. — Напоследък ходя по-рядко на фитнес.

— Сигурно е ужасно да живееш с целия този целулит — намесих се аз. — Нали знаеш, че има групи за взаимопомощ, в които членуват хора с подобни ужасни недостатъци като теб.

Тя изпухтя с досада и се обърна, за да може продавачката да ѝ помогне при обличането на роклята. Продължих да разглеждам едно списание, а Шарлот ме побутна.

— Харесваш ли Джак? — прошепна тя.

Замислих се за миг, а после усетих, че се усмихвам.

— Да, мисля, че го харесвам, макар че това е в разрез с всичките ми принципи, като се има предвид, че е излизал с Валентина.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя.

— Добър въпрос — отвърнах аз. Сега започна да ми просветва след намеците, които чух.

— Валентина е единствената връзка между нас — продължих аз. — Абсурдното е, че след като вече са се разделили, не мога да измисля

никаква очевидна причина, за да се видя с него. Истината е, че съм на път да се превърна в натрапник. Смятам, че не мога да направя подобно нещо.

— И слава богу! — засмя се тя.

Но усмивката от лицето на Шарлот бързо изчезна, защото бе останала само една от нас, която трябваше да изпробва роклята си, и това бе тя. Когато влезе в пробната, плътно придърпа завесата до края и провери дали няма процепи, през които някой можеше да надникне. Продавачката влезе при нея, за да ѝ помогне, но бе отпратена. Почти десет минути в пробната цареше мълчание.

Най-сетне аз бавно се доближих и се опитах да говоря шепнешком с Шарлот, без да привличам вниманието на останалите.

— Всичко наред ли е? — попитах аз.

— Почакай! Не влизай! — отвърна тя с леко истеричен тон.

— Добре, добре. Нямах такова намерение. Просто се чудех как върви, защото измина ужасно много време.

Внезапно вратата на бутика се отвори със замах и влезе Грейс. Както обикновено изглеждаше леко разрошена и задъхана.

— Как е зайчето? — попитах аз.

— Руни ли? Ветеринарят каза, че утре ще е със зачервено дупе — отвърна тя, — но успяхме да избегнем тежката операция. Как вървят нещата?

— Чудесно — отговорих аз и се доближих, за да поговорим насаме. — Чакаме Шарлот да излезе, но смятам, че е решила да излезе от пробната чак когато сватбата приключи.

Грейс ми хвърли поглед, изпълнен с разбиране. Тъкмо се канех да ида и отново да проверя дали Шарлот бе добре, когато чух писък. Продавачката отметна завесата на пробната. Явно бе забравила, че там има някой, защото бе минал почти четвърт час. Никога през живота си не бях виждала по-ужасен израз на нечие лице.

ГЛАВА 29

— Съжалявам. — Шарлот прошепна с треперещи устни към Джорджия. — Наистина съжалявам.

Първоначално не можех да разбера защо Шарлот се извинява, но когато проследих втренчения ѝ надолу поглед, всичко ми стана ясно. Беше права за трите килограма отгоре. Роклята на Шарлот бе толкова опъната, че би се наранила сериозно, дори ако се опита да диша.

— Шарлот — включи се Грейс, като се опитваше да запълни настъпилата мъчителна тишина. — Изглеждаш... тъъ... добре.

Но веднага се стъписа от собствената си неискреност. Тъкмо се опитвах да измисля нещо подходящо, което да кажа, когато забелязах, че по лицето на приятелката ни се търкаляха сълзи.

— Шарлот, защо плачеш? — попитах нежно аз. — Изглеждаш добре, честно. Няма защо да се разстройваш.

Тя се опитваше да промълви нещо, но от устата ѝ не излизаше никакъв звук. Аз я прегърнах, а останалите също се впуснаха към нея.

— Ела да седнеш — каза Джорджия и я отведе към една тапицирана в кадифе табуретка за крака.

Сълзите се стичаха по лицето на Шарлот, докато тя пресичаше стаята, придружена от Джорджия. Опитвах се да измисля нещо умно и достатъчно смислено, за да облекча видимото ѝ страдание.

— Искаш ли чаша чай? — попитах аз и осъзнах, че не това бе фразата, която се опитвах да намеря.

Тя мълчаливо кимна с глава. В стаята настъпи странно мълчание, когато тя седна на табуретката. И шестте я наблюдавахме. Очите ѝ бяха зачервени и подути, а лицето — почти безизразно.

Може би заради момента, изпълнен с напрежение, успяхме да доловим звука от раздиращия се плат още преди Шарлот да седне на мястото си. Или може би това бе така, защото дупката, която се появи, бе толкова огромна. Без значение кое от двете бе, но звукът от разкъсващата се рокля на Шарлот можеше да накара сърцето ти да спре.

Аз не бях единствената, която смяташе така. Грейс и Джорджия закриха уста с ръка. Валентна и Бет облециха очи и много напомняха на анимационните герои. Ченето на Джина бе увиснало почти до земята, а шивачката изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

Шарлот се изправи почти механично, за да види в огледалото какви са последствията. А те бяха грандиозни — близо тридесетсантиметрова цепка преминаваше през средата на корсажа, подобно на зееща рана. Тя дори не бе по шевове, сцепил се бе самият корсаж. Прилоша ни, защото бе напълно невъзможно да се поправи.

— Нека да погледна — изписка шивачката и сграбчи Шарлот за ръката, за да я накара да се завърти с гръб. Точно когато решихме, че нещата не могат да се влошат повече от това, Шарлот се завъртя и се чу още един силен звук от раздиращ се плат. Сега цепката бе дълга петдесет сантиметра.

— Оох! — възкликна шивачката.

— О, боже! — възкликна Грейс.

— По дяволите! — добавих аз.

ГЛАВА 30

Имаше нещо, което караше нас, англичаните, да приписваме на една обикновена чашка чай известни лечебни свойства, които не бихме очаквали дори и от някой психиатър от известната с множеството си лекарски кабинети „Харли стрийт“.

Независимо от нещастията, които ни сполетяваха, житейският ни път можеше да бъде пресечен от смърт или разрушение, но реакцията бе винаги една и съща: „Ще сложа чайника“.

— Някой иска ли още чай? — попита една от продавачките, докато надничаше през вратата. Валентина ѝ подаде своята чашка и каза:

— Но нека този път бъде черен индийски чай.

Работата бе там, че номерът с чая наистина имаше ефект.

Поне върху Шарлот. Макар че безспорно този път не дължахме резултата на родната марка „Пи Джи Типс“. През последния половин час Шарлот бе споделила някои от най-съкровените си мисли с мен, Джорджия, другите пет шаферки и шивачката, която бе на мнение, че ако трябваше да оправя тази рокля, то поне трябваше да чуе всичко, което се криеше зад нейното разпаряне.

Шарлот сподели с нас такива мисли, за които никога преди това не ни бе споменавала. Наистина не бе за вярване, като се имаше предвид, че нашето приятелство бе продължило по-дълго и от средностатистически брак.

Ако се замисля, не би трябвало да съм учудена, че е била измъчвана от подобни мисли. Но истината бе, че бях учудена.

Щях да се учудя по-малко, ако беше признала, че тайно бе работила като личната еротична танцорка на Алън Тичмарш^[1].

Оказа се, че милата и любезна Шарлот, която по ирония на съдбата виждаше в хората единствено и само добро, в себе си виждаше единствено и само *лошо*. Под стеснителността, за която винаги смятах, че бе част от природата ѝ, се криеше толкова ниско самочувствие, при което не важаха законите на гравитацията. Очевидно Шарлот *не*

харесваше извивките си на пищна доячка и великолепните си розови страни. Всъщност ги ненавиждаше.

— Знам, че никога не съм споменавала нищо, но винаги съм се чувствала по този начин — каза тя, докато отпиваше от чая си, а ръцете ѝ все още леко трепереха. — В училище ми се подиграваха заради външния ми вид. И макар че хората вече не ми го казват в лицето, знам какво си мислят за мен.

— Шарлот — започнах аз, докато поклащах глава, — това, което хората мислят за теб, е, че си невероятен и *прекрасен* човек, който...

— Да, всичко това е така — прекъсна ме тя. — Но не се преструвайте, че дори и вие, най-добрите ми приятелки в целия свят, понякога, когато ме погледнете, не си казвате: „Ама, че е жалка!“.

— Шарлот, всъщност не мис... — започнах отново.

— Не мога да се сравнявам с нито една от вас — прекъсна ме тя. — Как бих могла? Аз съм ужасна. Дебела съм, не знам как да се обличам и никога през живота си не съм си слагала червило. Дори не знам как се прави.

— Винаги сме си мислели, че ти просто... харесваш външния си вид — вметна Грейс.

— Не, Грейс, не го харесвам — отвърна тя. — Мразя се.

— Когато човек знае, че не изглежда перфектно, това се отразява и върху самочувствието му — въздъхна Валентина. — Понякога не ми се излиза от къщи, когато веждите ми не са оскубани както трябва.

Никой не ѝ обърна внимание.

— Въпросът е там — продължи Шарлот, — че съм наясно, че щастието не се крие в това, да си слаб и да изглеждаш великолепно, но имам достатъчно опит в това, да си дебел и незабележим, за да знам, че щастието не се крие и в това. Много бих искала да изглеждам като някоя от вас.

Канех се да започна да я увещавам отново, когато изведнъж ми хрумна, че всъщност може би бе права. Или поне отчасти. Ако приятелката ни щеше да се почувства по-уверена, като се сдобие с похубав външен вид, тогава защо, по дяволите, да не ѝ помогнем да го направи?

— Слушай, Шарлот — намесих се аз. — Аз, както и всички останали тук, те обичаме такава, каквато си, но ако наистина това те разстройва толкова много, ще ти помогнем.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Ами ще те разкрасим.

Тя доби скептичен израз.

— Напълно сериозна съм — продължих аз. — Ще ти помогнем да отслабнеш, да си правиш косата, да се гримираш, да си избираш дрехите. Въобще ще ти помогнем с всичко, което искаш.

— Шарлот — задъха се Валентина, — ако желаеш, мога да те запозная дори и с Андрю Хърбърт^[2]. Той ще те направи да изглеждаш като Дженифър Анистън за нула време. Толкова е вълнуващо!

— Сигурна съм, че няма да стане толкова лесно — отвърна тя.

— Глупости — отговори Грейс. — Имаш прекрасно лице, но всеки би изглеждал по-добре с малко грим.

— Мисля, че най-големият проблем ще се окаже теглото ми — отвърна тя.

— Точно така, можеш да се запишеш за член на организацията „Уейт Уочърс“^[3] — предложих аз. — Всъщност ние всички бихме могли да се запишем, за да те подкрепяме морално. Валентина, много ще ти хареса.

— Вместо това не може ли просто да започнеш да повръщаш? — гримасничеше Валентина. — Това направи чудеса с принцеса Даяна.

Аз изсумтах.

— Наистина ли смятате, че подобни неща биха помогнали? — попита Шарлот.

— Да! — възкликнахме всички в един глас и започнахме да се кикотим.

— О, Джорджия, какво ще стане с тази рокля? — добави тя. — Съжалявам, Джорджия, наистина много съжалявам.

— Защо се тревожиш? — попита Джорджия със сериозен тон. — Шивачките забогатяват благодарение на подобни предизвикателства. Нали така, Анушка?

— Разбира се, няма проблем — неохотно отвърна шивачката. — Ще уشيا друга за нула време. Няма проблем.

В погледа на Шарлот проблеснаха искри и малко по-късно, когато останахме насаме, не можах да се сдържа и се възползвах от момента:

— Трябва да ми обещаеш едно нещо. Ако успеем с твоето преобразяване, ще трябва да се постарая повече с Джим.

Този път тя се засмя от сърце.

— Добре! — отвърна Шарлот с престорено раздражение. —
Както наредиш, Иви. Както наредиш!

[1] Известен английски радиоводещ и романист, известен с предаванията си в областта на градинарството. — Б.пр. ↑

[2] Английски компютърен специалист, изпълнителен директор на „Майкрософт Рисърч“, Кеймбридж. — Б.пр. ↑

[3] Международна компания, която предлага диетични продукти и услуги за намаляване на теглото. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Центърът на Ливърпул

Събота, 24 март

Познавах само един човек, който би обмислял възможността да се омъжи с каубойска шапка и шал от пера, и този човек бе моята майка.

— Не мислиш ли, че ще е доста забавно? — попита тя, докато се въртеше пред голямото огледало.

— Приличаш на Джей Ар Юинг^[1] в женски дрехи — отвърнах аз.

Тя направи гримаса:

— Защо винаги си такава традиционалистка?

— Всички деца трябва да се противопоставят на родителите си — добавих аз. — В моя случай единствената възможност, която ми остава, е да бъда традиционалистка.

Тя разроши косата ми. Правеше това, откакто се помнех, и вероятно щеше да го прави дори когато се пенсионирах. Преди този жест ме влудяваше, но сега това бе поредното от множеството необикновени качества на майка ми. Да не забравяме, че то бе сред не толкова ексцентричните ѝ навици и не привличаше прекалено много вниманието на хората около нас. Бях решила, че можех да живея с него.

— Не си ли мислела за нещо *по-скромно* — попитах аз и се сетих за съдържанието на списанията в булчинския магазин. Но в мига, в който я попитах, вече се чудех защо ли въобще си правя труда.

Скромността не бе присъща на майка ми. Лудостта — да, но не и скромността.

— Искаш да кажеш досадно — отвърна тя и продължи да оглежда дрехите на закачалката. — Това не изглежда зле. — Тя измъкна една традиционна, дълга до земята рокля. Надеждите ми мигновено възкръснаха.

— Чудя се дали имат същия модел на карета? — разсъждаваше гласно тя.

Майка ми щеше да се омъжи малко по-късно тази година за Боб, с когото излизаше от шест години. Няма да е достатъчно, ако кажа, че те бяха създадени един за друг. Преди смятах майка си за уникална, но двамата с Боб напълно си прилягаха, те бяха съвършената двойка.

Той бе брадясал лектор по философия, който непрекъснато бе обут в сандали, подобни на тези, които бе носил Исус. Те бяха толкова демоде, че дори и самият Всевишен би се отървал от тях. Тя бе учител по йога и имаше афинитет към дрехи, съчетаващи такова стряскащо разнообразие от цветове, че бях сигурна, че някои хора рискуват да получат припадък, ако я наблюдаваха прекалено дълго време.

Изразът на лицата и на двамата бе толкова спокоен през цялото време, че хората винаги мислеха, че са се напушили с някакви съмнителни вещества. Не мога да потвърдя със сигурност как са се забавлявали през седемдесетте, но съм почти убедена, че и двамата просто си бяха родени с подобен израз.

Никога нямаше да погледна на Боб като на свой баща, но се радвах, че щеше да се ожени за майка ми. Тя заслужаваше да бъде щастлива, а той би направил всичко за нея, стига, разбира се това да не бе в разрез с дългия му списък от етични възгледи, които включваха всичко — като се започне от замърсяването на плажа Формбей и се стигне до отношението към тибетските мечки в Китай. Не че майка ми някога щеше да възрази срещу подобни възгледи. Собственият ѝ списък бе достатъчно дълъг и би могъл да запълни каталога „Жълти страници“.

Но когато пораснах, започнах да осъзнавам, че въпреки факта, че като дете ме бе хранила с такива количества леща, които биха навредили на храносмилателната система на всеки; че бях на дванадесет години, когато получих първото си колело; че нейната представа за семейна почивка беше да прекараме шест вечери на къмпинг в местността Грийнхъм, мама безспорно бе сред добрите хора в моя живот.

За разлика от нея баща ми, с когото тя се запознала в един индийски ашрам^[2] през 1972 г., изчезнал, когато съм била на две години. Понякога си мисля, че си го спомнях, но тогава започвах да се чудя дали тези спомени не бяха представите ми за него, които бях

сглобила от старите снимки и откъслечната информация, която успях да събера през годините.

Не бих казала, че майка ми избягваше да говори за баща ми, но рядко ставаше въпрос за него, а и аз със сигурност не исках да я притискам на тази тема. Сигурно не бе никак лесно бащата на детето ти един ден да излезе от къщи и да не се върне никога повече. Той очевидно бе излязъл на бегот от къщи, за да купи малко ЛСД, като с това се изчерпваше всичко, което човек трябваше да знае за него. Другите мъже излизаха да купят половинка мляко и не се връщаха повече, а моят дори не бе успял да избяга достойно.

— Знаеш ли какво — каза тя, докато се мръщеше пред закачалката, — въобще не смятам да бъда облечена в сватбена рокля. Бих изглеждала глупаво във всяка от тези рокли. Те не отговарят на моята същност.

— Но ти все още не си пробвала никоя от тях — отвърнах разтревожено. — За бога, само не ми казвай, че смяташ да носиш обичайните си одежди? Мамо, заявявам ти, че ако възнамеряваш да облечеш един от твоите морави мохерни пуловери и изрисуваните си дървени обувки, ще обявя бойкот на тази сватба.

— Не се дръж така отвратително — вметна тя, докато доволно се усмихваше.

— Трябва ти нещо *специално* — настоях аз.

— Аз ще се чувствам специална, без значение в какво съм облечена — отвърна майка ми. — Че на кого му пука какви дрехи нося? Освен това, мисля, че доста закъснях. Вероятно няма да успеят да ми я ушийт навреме.

— Сигурна съм, че ще успеят. Хайде, пробвай няколко. Заради мен. Моля те.

Тя направи физиономия на ядосан тийнейджър, чиито айпод и мобилен телефон са били конфискувани, и грабна няколко рокли от закачалката, а после се отправи към пробната. Продавачката ме погледна съчувствено. Бях забелязала, че хората отправяха подобни погледи на Грейс, когато Поли искаше да ѝ се обръща внимание.

Майка ми изпробва пет рокли и когато вече се канеше да се откаже от шестата, започнах да си мисля, че може би бе права. Всички те изглеждаха прекрасно на закачалката, но някак си не ѝ стояха добре.

Изглеждаше странно в тях, което всъщност означаваше нормално. Честно казано, това не бе нейният стил.

— Може ли да си починем мъничко? — с надежда попита тя. — Хайде, Иви. *Моля те!*

[1] Безскрупулният петролен магнат от телевизионния сериал „Далас“. — Б.пр. ↑

[2] Индуиска дума от древна Индия, която означава уединено място за живеене, където мъдреците живеят в мир и спокойствие сред природата. В наши дни, този термин се използва понякога за международни общности, сформирани преди всичко на базата на някакво духовно търсене или учение, често под ръководството на духовен учител. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Седнахме в едно кафене в търговския център „Меткуотър“, за да не се отдалечаваме много. Признавам, че не се вписвахме много добре на това място, въпреки че тук не идваха издокараните босове, съпругите на футболистите и дизайнерската паплач.

Както обикновено, си поръчах капучино, а майка ми — билков чай, който изглеждаше и миришеше така, сякаш някой бе изпрал чорапите си в него. Разгърна вестник „Гардиън“, който купуваше всеки ден, макар че се бе оплакала, че през последните петнадесет години възгледите му са станали крайнодесни. Тя добросъвестно купуваше и „Дейли Еко“, макар да подозирам, че всъщност не го четеше толкова често, защото наскоро ме бе попитала дали сме написали обширна статия за една новоиздадена книга с афганистанска поезия.

Измъкнах от чантата си един брой от старите сватбени списания на Грейс и отгърнах на задната страница, където се намираше списъкът с нещата, които трябваше да сме свършили до този момент. Помещението за церемонията бе ангажирано — поне сме отметнали едно от задълженията. Сватбеното парти щеше да се състои на една ливада близо до къщата на майка ми, а нейната приятелка Уенди, която имаше магазин за здравословни храни, щеше да се погрижи за кетъринга. Щеше да бъде великолепно пиршество от супа от коприва и фалафели от дребен боб.

— Предполагам, че ще си изгубя времето, като те попитам дали вече си поръчала цветята? — вметнах аз.

— Няма нужда да го правиш сега — отвърна тя. — Има още три месеца.

— Два и половина — поправих я аз. — Ами, според този списък трябва да се направи. Обърни внимание, че тук пише, че е трябвало да разпратиш на хората картички, в които да осведомиш, че скоро трябва да очакват покана. Какъв е смисълът? Защо просто не поканиш хората?

— Капитализъм! — отвърна многозначително тя. — Искат да купиш два комплекта картички. Както и да е, няма нужда от картички.

Смятам просто да го спомена на хората, когато се натъкна случайно на тях.

Днес сърцето ми се свиваше за пореден път.

— Майко — намесих се аз, като се опитвах да запазя спокойствие, — не можеш да направиш подобно нещо. Знам, че не искаш много официалности, но съм била на партита на шестокласници, чиято организация е била по-добра от твоята.

— Тревожиш се прекалено много — отвърна тя. — Всичко ще бъде наред. Ако искаш да разпращаш картички, направи го. Но аз не се тревожа за това, а и съм сигурна, че Боб също няма да се притесни.

Започнах да разбирам, че да бъдеш шаферка на тази сватба, щеше да изисква значително повече усилия, отколкото на сватбата на Грейс, макар че поне имаше много хора, с които можех да споделя бремето си.

Освен мен самата, майка ми покани още пет други приятелки да ѝ станат шаферки, в това число и Грейс (която вероятно би се чувствала по-добре без тази суматоха), Джорджия (която с нетърпение очакваше времето, когато нямаше да бъде ангажирана със сватбени приготовления), Шарлот (която бе достатъчно травмирана от приготовленията за сватбата на Джорджия) и Валентина (която бе изпълнена с вълнение, защото отново ѝ се полагаше звездна роля).

— Надявам се, че скоро не си канила нови шаферки? — попитах аз.

— Не, не съм — отвърна тя. — Макар че не разбирам защо това толкова те притеснява. Ще бъде забавно. Колкото повече, толкова по-весело.

— Притеснявам се, защото... Не искам да кажа, че трябва да робуваш на установената практика...

— Опазил ме бог! — прекъсна ме тя.

— ... в случай, че не си забелязала, сватбата е церемония, а самото определение на тази дума означава да спазваш определени обичаи.

Тя се намуси.

— Мисълта ми е, че трябва да спазваш поне някои от правилата — добавих аз.

— Че кои правила нарушавам? — попита тя.

— От теб се очаква да поканиш само няколко избраници, които да ти бъдат шаферки — негодувах аз. — Моите приятелки ще са щастливи да присъстват като гости. Та ти дори не беше на сватбата на Грейс.

— Само защото Боб и аз бяхме в Египет.

— О, да! Вашата египетска почивка...

Майка направи физиономия, с която сякаш ме умоляваше да не изказвам отново мнението си по този въпрос.

— Казах ти, че ми хареса — отвърна тя.

Може би ще попитате какво лошо има в това да отидеш на почивка в Египет? Пирамидите, пътуване по течението на Нил, гробницата на Тутанкамон. Прекрасно!

Да, наистина, само дето почивката на майка ми в Египет не включваше нищо от това — факт, който би накарал да спре сърцето на средностатистическия клиент на световноизвестния туроператор „Томас Кук“. Нейното пътешествие бе организирано от група за опазване на околната среда, в която влизаха майка ми, Боб и още неколцина побъркани. Всеки ден те ставах в 5 сутринта и прекарвах шест часа в събиране на тампони и други гнусни отпадъци по бреговете на Нил. Понякога се тревожех за нея.

— Както и да е — продължи тя, — всичките ти приятелки наистина се зарадваха, когато ги поканих да ми бъдат шаферки. Особено Валентина. Очарователно момиче.

— Едва ли ще мислиш така, когато се опита да те засенчи в деня на собствената ти сватба — измърморих аз.

Станах, за да отида до тоалетна и когато се върнах, забелях нещо, което леко ме притесни. Причината, поради която се разтревожих при вида на тази гледка, бе, че майка ми бе скарана с технологията. Тази жена смяташе, че влоговете са свързани с обезлесяването.

— Опитах се да вдигна телефона, докато те нямаше — каза тя. — Помислих си, че звъни, но май се оказа едно от ония текстови нещица.

— Дай да видя — отвърнах аз, като взех телефона от ръцете ѝ и присвих очи. Почти бях сигурна, че от редакцията са се опитали да се свържат с мен заради някоя значителна история. Усещах, че е така.

— Какво натисна? — попитах аз.

— Нищо! — протестираше тя.

— Е, тогава не се притеснявай! — отвърнах аз, но все още се чувствах леко разтревожена. Пъхнах телефона в джоба на дънковото си яке.

Тя се замисли за миг и добави виновно:

— Добре де, може и да съм натиснала нещо.

Повдигнах обвиняващо вежди.

— Не съм искала. Просто се опитвах да вдигна телефона.

— Добре — казах аз. — Имаше ли съобщение?

— Да — отговори тя.

— Помниш ли какво пишеше?

— Ами беше за някаква сватба, от някой си Джон. Грешка — Джак. Точно така, Джак. Определено беше Джак.

ГЛАВА 33

Почти изплюх кафето си.

Бяха изминали седмици от сватбата на Грейс и нито бях чувала, нито бях виждала Джак. Това не се разминаваше с очакванията ми, като се имаше предвид, че той и Валентина вече не бяха заедно, въпреки че много по-лесно можех да повярвам в съществуването на Дядо Коледа, отколкото в това, че тя го бе зарязала.

Но едно нещо бе неоспоримо — не бях спряла да мисля за него. А това беше леко дразнещо. Както си седях и се опитвах да изфабрикувам някоя статия, той изскачаше в съзнанието ми. Просто ей така. Дълбоките му кафяви очи, широките му рамене, гладката кожа и... когато имаш краен срок от двадесет минути, ви гарантирам, че нямаше нищо по-неприятно от това.

Както и да е, още по-дразнеща бе мисълта, която непрекъснато обсебваше съзнанието ми, а именно това, че Джак и Валентина вече не излизаха, също се оказваше проблем. Бях споделила на Шарлот, че Валентина бе единствената връзка между мен и него.

Резултатът бе, че, след като разбрах новината за скъсването им, явно започнах да отделям прекалено много време, за да измислям всякакви сценарии, в които мога отново „да се натъкна случайно“ на него.

Например можех да предложа да напиша специална статия за неговата благотворителна организация. Отхвърлих тази идея — беше прекалено неетична. Не можех просто да тръгна да пиша специално статии за някакви си организации, само защото постоянно се събуждах облята в пот и разяждана от вина, след като бях сънувала техните изпълнителни директори. Освен това, бе прекалено очебийно.

А бих могла да се захвана с тенис и да се запиша в клуба на Валентина. Отхвърлих и тази идея — напълно неосъществима. Никога нямаше да мога да се фръцкам като нея през цялото време и да демонстрирам повече плът, отколкото обикновен модел на бански костюми. Освен това, пак бе прекалено очебийно.

Дали не бих могла да се отбия в кафенето, което бе близо до офисите на организацията му? Отхвърлих и тази възможност, защото прекалено много напомняше на поведението на някои от бившите ми гаджета. Освен това, за сетен път заключих, че и тази идея бе прекалено отчаяна.

И така, след като посветих ужасно много време на измислянето на хитри планове за това, как бих могла да се видя с Джак, пак продължих в същия дух. Продължавах да мисля. Всъщност мислех толкова напрегнато, че чак получавах главоболие. На всичкото отгоре и това съобщение от самия него. Само дето майка ми взела, че изтрила проклетото нещо.

— Моля те, опитай се да си спомниш какво точно пишеше в него? — молах я аз, като се насилвах да не звуча толкова ядосано.

— Ох, ами не знам — отвърна тя. — Нещо за някаква сватба — това беше. Опитах се да накарам думите да се придвижат надолу като при текстов редактор, но те просто изчезнаха. Ако питаш мен, това е глупава джаджа. Може би вината е в нея.

— Единствената вина се крие в здравия ти разум — въздъхнах аз. — Моля те, просто помисли! Ако ще те насоча, срещнах този човек на сватбата на Грейс.

— Не, това не ми помага много — разсеяно отговори тя. — Беше нещо за сватбата на Джорджия и Пит.

Сватбата на Джорджия и Пит. Защо Джак ще ми праща съобщение за тяхната сватба?

— Той да не е новият ти приятел? — попита тя.

— Не! — троснах се аз.

— Трябва да си почиваш повече — добави майка ми. — Понякога изглеждаш ужасно напрегната, Иви. Защо не започнеш да идваш на рейки^[1] заедно с мен?

Претърсих бележника си с телефонни номера, за да намеря името на Джорджия. Когато тя вдига телефона, шумът, който се чуваше около нея, бе толкова силен, че сякаш ми говореше от вътрешността на барабана на прахосмукачка.

— Как си? — попита тя весело. — Надявам се, че се придържаш към режима си за разкрасяване. Не искам никакви пъпки на сватбените си снимки.

— Използвам толкова много ексфолиант, че чак се вижда месото на бузите ми — отвърнах ѝ аз. — Ти как си? Едва успявам да те чуя.

— Летя, за да направя една последна проверка на мястото на церемонията — крещеше тя. — Това, което чуваш, е звукът от хеликоптера.

Джорджия щеше да се омъжи в един изключителен хотел, който се намираше на закътано място на най-уединения от островите Сили, съвсем близо до брега на Корнуол. Сигурна съм, че всичко щеше да бъде великолепно, но очевидно това не бе най-удачното място, до което непрекъснато да пътуваш, когато организираш сватбеното си тържество.

— Тогава няма да те бавя — отвърнах аз. — Имаш ли представа защо мъжът, с когото Валентина бе на сватбата на Грейс, ми праща съобщение за твоята сватба?

Но гласът ѝ се изгуби отново, заглушен от звука на перките.

— Джорджия, там ли си? — изкрещях аз и веднага осъзнах, че жената от съседната маса, която се опитваше да изпие едно кафе на спокойствие, сигурно бе очарована от моите крясъци. — Джорджия, не те чувам!

— Сега те чувам! — отвърна Джорджия. — Имам чувството, че се намирам във филма „Апокалипсис сега“. Какво каза?

— Тъкмо те питах имаш ли представа защо мъжът, с когото Валентина бе на сватбата на Грейс, ми праща съобщение за твоята сватба?

— За Джак Уилямсън ли говориш? — попита тя.

— Същият.

Последва кратко мълчание, след което тя отговори:

— Нямам никаква представа.

Страхотно! Майка ми бе разбрала погрешно съобщението.

— Искам да кажа, че въобще не знам защо ще *ти* праща съобщение за сватбата — добави тя. — Обаче и той е поканен.

[1] Форма на алтернативна медицина, разработена през първата половина на 20 век в Япония. Прието е да се превежда като „Универсална жизнена енергия“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Зави ми се свят, докато се опитвах да открия някаква смислена причина и да разбера защо Джак щеше да ходи на сватбата на Джорджия, след като той и Валентина вече не бяха заедно.

— Как така е поканен на сватбата ти? — попитах Джорджия. — Та ти едва го познаваш.

— След сватбата на Грейс той и Пит започнаха да ходят на ръгби заедно почти всяка седмица — каза тя. — Изчакай, че връзката прекъсва...

Гласът ѝ отново се изгуби. Оставих настрана телефона с треперещи пръсти.

— Успя ли да разбереш за какво става въпрос? — попита майка ми.

— Все още не — отвърнах аз и започнах да пиша съобщение.

„Имаш ли номера на Джак? Утре имам планирана среща в работата и трябва да напиша статия за благотворителността.“

Натиснах бутона „изпрати“ и съобщението ми се изстреля към годеника на Джорджия, Пит. После отпих глътка от кафето си. То бе останало недокоснато толкова дълго време, че бе почти студено.

Стори ми се, че мина цяла вечност, преди да получа съобщението с номера на Джак. Прегледах текста по-надолу:

„P.S. Планирана среща? По прилича на семейни планове!“

Нагъл мръсник. Устоях на изкушението да му кажа, че не аз първа съм изпратила съобщение, но подозирам, че опитът ми да изглеждам равнодушна щеше да се провали. Сега вече имах телефонния му номер и се чувствах като Индиана Джоунс, който бе открил изчезналия кивот. Получих точно това, което исках, но проклета да съм, ако знаех какво щях да направя сега.

Започнах да съчинявам съобщение. „Имах технически проблем. Моля, изпрати отново съобщението си!“ О, не! Прекалено практично. Дори надменно. Така със сигурност щях да се изложа. „Можеш ли да изпратиш пак съобщението? Толкова е добро, че искам да го прочета два пъти!“ За бога, не! Не можех ли да измисля нещо по-малко съзливо и банално. „Не мога да прочета съобщението ти... а умирам от любопитство. Ще ми пратиш ли още едно?“

Нито едно от тях не бе подходящо, но трябваше да си избира едно. С неохота се спрях на първото, макар че съжалих още в мига, когато го изпратих. Текстовите съобщения бяха изобретени, за да се флиртува, а това, което току-що изпратих, щеше да ускори пулса му толкова, колкото политическото предаване на някоя партия.

— Е, да тръгваме! — каза майка ми, като сви вестника си и го остави на масата. — Не знам ти как се чувстваш, но на мен за днес ми се събраха достатъчно сватбени вълнения.

Ако бях по-добра шаферка и дъщеря, щях да възразя и да настоявам да продължим с търсенето на идеалната рокля. Но в момента други неща занимаваха съзнанието ми.

— Добре — казах аз и подскочих от мястото си. — Аз ще взема тези.

Застанах на бара и чаках рестото, когато усетих вибрацията на телефона си. Извадих го от горния джоб на дънковото си яке и веднага забелязах, че бе от него. Отворих съобщението.

„Просто се чудех дали ще бъдеш на поста си на 8-ми,
а именно дали ще си красива и гръмогласна?“

Веднага усетих, че се усмихвам и че жената, застанала до мен, натоварена с дизайнерски чанти с покупки, ме гледаше така, сякаш съм избягала от едно място. Обърнах се с гръб и започнах да натискам

клавишите на телефона. „Мисля, че ми обеща да не го споменаваш отново.“ Канех се да го изпратя, но се спрях. Той безспорно флиртуваше с мен, затова и аз трябваше да му отговоря в същия дух. Добавих думите: „Ще ти простя, но само този път“.

Мисля, че звучеше леко дръзко, но не и мръснишки. Пъхнах телефона обратно в джоба на якето си, като продължих да се усмихвам, платих и се отправих да забера майка си. Джобът ми отново вибрираше.

„Това е добре. Не бих искал да фигурирам в черните ти тефтери. Ще се видим на сватбата (очаквам я с нетърпение).“

Отлично! Това съобщение бе още по-палаво. Добре, а как да му отговоря?

Реших първо да нахвърлям думите на чернова, за да съм сигурна, че текстът, който щях да напиша, щеше да бъде наистина подходящ. Но поради някаква причина, идеите за отговор се изчерпаха. Започнах ожесточено да се ровя в текстовете, плод на фантазиите ми. Това бяха съобщения, които никога не бих изпратила, но може би щяха да ми помогнат да измисля какво да напиша. „Аз също. P.S. В замяна на това този път ще ме отведеш ли в леглото си?“

Усмихнах се на себе си и понечих да изтрия съобщението. Не бих стигнала толкова далече. Но въпреки това този текст бе доста забавен. Точно в този момент един познат глас прекъсна мислите ми:

— Иви! Започвам да си мисля, че ме преследваш!

ГЛАВА 35

Това е Гарет. *Отново*. Казвам *отново*, защото след сватбата на Грейс се натъквах на него за трети път. Ако носех чифт прилепнали панталони, размер 8, щях да се чувствам по-малко неудобно в тази ситуация.

— Здравсти, Гарет! — унило поздравих аз.

— Здравсти! Госпожо Харт — добави той с усмивка и протегна ръка към майка ми, — слушал съм много за Вас.

— О, всъщност съм госпожица — отвърна тя, усмихвайки се, и се здрависа с него.

Последва неловко мълчание.

— Майко, това е Гарет — започнах с неохота. — Той работи заедно с Боб в университета. Част е от управителния съвет.

— Много повече от това — поправи ме той.

— Съжалявам — отвърнах аз. — Не исках... съжалявам.

Пак настъпи неловко мълчание.

— Е, как си, Иви? — попита той и отново се усмихна. — Изглеждаш наистина страхотно.

Насилих се да му кажа: „Ти също“, но за съжаление, нищо не можеше да бъде по-далече от истината. По челото на Гарет бе избил обрив, който му придаваше гневно изражение. Той не се бе бръснал толкова дълго време, че бе заприличал на героя на Том Ханкс в последния половин час на филма „Корабокрушенецът“.

— Ъъъ, мерси, Гарет — отвърнах аз.

— Приемете моите поздравления за предстоящата сватба, госпожице Харт — обърна се той към майка ми.

— О, благодаря ви. Ще присъствате ли на сватбата? — невинно попита тя, а аз се въздържах да не изпъшкам на глас. Той засия от щастие:

— Ако получа покана.

О, боже! Знаех какво щеше да последва.

— Ами, считайте се за поканен — жизнерадостно отвърна майка ми.

Ако не си изкарваше прехраната в преподаване на йога, точно в този момент бих я изритала здравата в пищяла. Тя сякаш прочете мислите ми и обяви, че трябвало да се отбие в магазина за здравословна храна.

— Свърши ми гинко билобата. Няма да се бавя дълго — добави тя и остави Гарет да се чуди на какъв ли език му говореше.

— Иви, така и не успяхме да си поговорим като хората за нашата връзка — добави той, а челото му започна да се сбръчква.

Нямаше накъде да бягам:

— Зная. Но просто не съм сигурна, че има за какво да говорим.

— Работата е там — вметна той, — че напоследък много мислих за това, а ти винаги си казвала, че имаш проблем с обвързването. Искам да ти помогна.

Тази мисъл бе толкова ужасяваща, колкото да лекуваш афтите в устата си с пакет сол и кисел чипс. Опитах се да запазя спокойствие, докато се обръщах към него:

— Гарет, чуй ме. Нищо не можеш да направиш, за да ми помогнеш. Просто съм такава. Все още не съм готова да се обвържа с някого.

— Но *ти си почти на тридесет* — отвърна той.

— *Остават ми още три години, докато ги навърша!* — изкрещях аз.

В очите му отново се появи тъжният поглед на малко кученце. Сега бях убедена, че той вземаше уроци от някой басет.

— Не мога да понеса факта, че можеш да останеш стара мома, това е всичко — отвърна той.

Изкушавах се да го попитам дали подобно обвързване щеше да помогне на каузата му. Но като забелязах, че устната му започна да трепери, си премълчах.

— Гарет, знам, че те нараних — с мек тон добавих аз.

— Нарани ме, Иви, наистина ме нарани — каза той.

— Съжалявам — продължих аз. — Наистина ужасно съжалявам. Аз съм глупачка. Ти си прекрасен мъж. Някой ден ще откриеш жена, която да те заслужава.

— Но аз наистина усещам, че между мен и теб съществува някаква връзка.

Не бях сигурна дали бих могла да бъда по-ясна от това.

— Съжалявам, Гарет — продължих аз, — съжалявам, че те нараних, съжалявам, че не успях да се обвържа с теб. Наистина много съжалявам.

Той се канеше да каже нещо друго, но тогава видях майка ми, която се връщаше обратно при нас. Реших да предприема своя ход.

— Ето, че майка ми идва — започнах аз. — Трябва да се погрижа да я върна обратно, защото започва да вали.

— Нали имаш чадър? — попита той.

— О, да, имам. Но тя има *разстройство* — прошепнах аз, наведена към него.

— Разстройство ли? — попита той и се намръщи. — Какво е това разстройство?

— Тя *напълно полудява*, ако се докосне до дъждовна вода — обясних аз. — Нарича се Синдром на Гремлините^[1].

Той направи физиономия и попита:

— Какво? Като във филма ли?

— Точно така. Гледката не е много приятна. Никак не ми се ще да станеш свидетел на нещо подобно.

Той се канеше да ми зададе още въпроси, но майка ми се присъедини към нас.

— Добре, всичко е готово — усмихна се широко тя, като държеше пазарската си чанта.

Гарет предпазливо отстъпи назад.

— Съжалявам, че не успяхме да си поприказваме повече — провикнах се аз, докато теглех майка ми за ръката.

— Чао, Иви! — отвърна той, а лицето му бе добило тревожен израз. — Ще се видим на сватбата.

Дявол да го вземе, дявол да го вземе, дявол да го вземе!

— Майко, знаеш ли какво направи току-що?

— Какво?

— Това е бившият ми приятел и последният човек, когото бих искала да видя на сватбата — отговорих аз.

Тя не изглеждаше много притеснена от новината и допълни:

— Изглежда мило момче.

— За теб всеки е мил — отбелязах аз.

Тя се нацупи:

— Ти си тази, която е ходила с него.

При тази мисъл стомахът ми се сви на топка. Отвърнах й мрачно:

— Знам.

— Както и да е, само защото си скъсала с някого, не означава, че не може да си останете приятели — добави тя.

— Знам, макар че до този момент успях напълно да оправдая тази теория.

Изведнъж осъзнах, че заради случилото се все още не бях отговорила на съобщението на Джак и тази мисъл веднага повдигна духа ми. Извадих телефона от джоба, за да прочета отново съобщението си, но когато погледнах към екрана, започна да ми се гади. Там пишеше: „Съобщението е изпратено“.

Всичко оплесках! Изпратила съм черновата. Той щеше да си помисли, че съм голяма развратница. Пред мен секс бомбата Аби Титмус би изглеждала като учителка в неделно училище. Незабавно трябваше, да му изпратя друго съобщение, за да му обясня. Но, как по дяволите, да обясня подобно нещо?

Започнах да съчинявам ново съобщение, обзета от паника: „Съжалявам, просто се шегувах. Честна дума, не съм нимфоманка“, а после бързо натиснах „изпрати“.

След няколко минути получих още едно съобщение. Беше от него. Състоеше се само от един ред.

„Ще се опитам да скрия разочарованието си.“

[1] Гремлин е митологично същество, подобно на домовик и сходно на гоблин. Често се среща в скандинавската митология и английския фолклор. Гремлините са малки, зловни и пакостливи създания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

*Домът на Грейс и Патрик, квартал „Мосли хил“, Ливърпул
Петък, 30 март*

Грейс отново се бе обляла в пот. Тя не приличаше на моделите, които рекламират дезодоранти, които се появяваха с едва забележими блестящи капчици пот. При нея случаят беше друг — почервенияло лице и коса, залепнала за челото.

— Ще ми се да съм все още на Малдивите — изпъшка тя и се наведе, за да потърси обувките си под леглото. — Не бих могла да се справя с ритъма на тукашния живот.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да ти помогна? — попитах аз и погледнах часовника си, докато си мислех, че, когато най-сетне пристигнем на моминското парти, вече щяха да пият шотове текила и да има мъжки стриптийз.

— Ами да — отвърна тя и седна върху якето си. — Сигурна съм, че трябва да е тук някъде. Нека да помисля... Сетих се, иди и попитай Поли дали е виждала обувките ми. Тези с диамантите.

Поли бе на долния етаж и гледаше „Спондж Боб — Квадратни гащи“ и бе толкова погълната от филмчето, че се обзалагам, че във всекидневната трябваше да нахлуят извънземни, за да я изкарат от трансa й.

— Хей, Пол. Как си? — попитах аз.

— Добре — отвърна тя, без почти да мига.

— Виждала ли си обувките на мама? — продължих аз. — Тези с диамантите.

— Не — отвърна тя, а устните й едва помръдваха.

— Сигурна ли си?

— Аха — отговори детето.

— Добре — въздъхнах аз и се чудех какво да направя.

— Иви — спря ме тя, тъкмо когато се бях запътила към изхода на стаята. — Защо са с диаманти?

Е, това вече бе нещо.

Защо бе дежурната дума на Поли, както и какъв, къде и всяка една дума, която стоеше в началото на въпрос. Напоследък от минутата, в която сутрин се събуждаше, до мига, в който си лягаше, Грейс, Патрик и всички останали, които попаднаха в полезрението ѝ, бяха обстрелвани с въпроси, въпроси и пак въпроси. Тя би могла да дава уроци във ФБР.

Тази вечер преминахме през различни теми: религия и „Защо Господ е създал хората, а после те умират по негова воля?“, опитайте се да отговорите на подобен въпрос, докато се мъчите да нанесете очната си линия; физика и „Какво има зад облаците в небето?“, математика — „Колко числа има?“, военна история — „Кога са започнали войните?“, кино — „Защо се е родил Симба, Царят лъв?“, сексуално образование — „Защо съм се родила?“ и още много други разнообразни въпроси от типа на: „Кой ще победи в битка — Супермен или Кинг Конг?“ или пък: „Защо госпожа Харис (това бе нейната учителка) има мустак, макар че е жена?“.

Според майката на Грейс, тези въпроси бяха доказателство за любознателността на Поли.

— Мисля, че служат просто за украса, за да изглеждат по-красиви — отвърнах аз.

— Защо трябва да изглеждат по-красиви?

Започвах да разбирам, че този разговор можеше да се превърне в дълго философско разискване, а аз не бях убедена, че разполагам с нужното време, като се имаше предвид, че таксито щеше да ни чака в 19:30.

Когато се качих горе, за да видя докъде бе стигнала Грейс, я открих да разхвърля разни боклуци от дъното на гардероба си. Имаше стари закачалки, найлонови торби, пълни с чорапи, кутия с наполовина използвани балсами за тяло, изсъхнали гримове и около шест чифта обувки, единият от които бе покрит с паяжини. Бе се образувала купчина от вещи. Подобна колекция бихте могли да видите в мръсния ъгъл на някоя разпродажба на покъщнина и градински принадлежности.

— По дяволите! — възкликна тя. — Можеш ли да видиш какво става с машата ми?

Машата бе започнала да прогаря дупка в тоалетката и се носеше онзи аромат, който се долавяше от ръждясало барбекю. Изправих

машата до една бутилка с лосион за тен, когато Патрик изкрещя от долния етаж:

— Нормално ли е дупето на Скарлет да изглежда по този начин?

Грейс си пое дълбоко дъх и се затича надолу, докато аз я следвах по петите. Не съм сигурна каква светлина бих могла да хвърля по подобен въпрос, но поне се намирахме по-близо до вратата.

— Хм — измърмори Грейс, наведена над доказателството. — Получила е обрив от пелените. Остави я да изсъхне за пет минути, а после я намажи обилно с бебешкия крем за подсечена кожа.

— Добре — отвърна Патрик.

— Очевидно не си запознат като мен с всички книги на Мириам Стопард^[1] — добави тя.

Ясно бе, че се шегуваше, но веднага забелязах, че Патрик ѝ хвърли поглед, който бе почти злобен. Приличаше на изражението, което придобиваше Валентина, когато някоя продавачка ѝ предложила дреха с размер по-голям от М. Никога преди това не ми се бе случвало Патрик да гледа по този начин, особено пък Грейс.

— Сигурна ли си, че имаме такъв крем? — изкрещя на Грейс, която вече бе в кухнята.

— Да — отвърна тя. Най-сетне бе открила обувките си.

— Сигурна ли си? — повтори въпроса си той.

— Напълно — отвърна тя.

— Защото тук няма.

— Има.

— Казвам ти, че *няма*! — категорично заяви той.

— Аз пък ти казвам, че има — отговори тя, — защото купих от него миналата седмица.

— Няма как да си го прибрала тук — добави Патрик.

— Прибрах го.

— Не, *не си* — упорстваше той. — Защото тук няма крем. — Лицето му бе като буреносен облак. Приличаше на военен диктатор, а не на корпоративен адвокат.

Знам, че това бе просто един съдържан домашен скандал, но в момента бях загубила ума и дума, защото това съвсем не бе присъщо за Патрик и Грейс. Те просто не се караха. Поне не го правеха често. Но тук със сигурност ставаше нещо, защото ненавистта, която се

излъчваше от Патрик, би осигурила на някой брачен консултант работа чак до Коледа.

Грейс влезе във всекидневната, побутна го настрани и започна да тършува из кутията с пелените, а после измъкна тубичката с въпросния крем.

— О! — възкликна той. — Не съм разбрал, че става дума точно за това нещо.

— Нима фактът, че на тубата е написано с големи букви „КРЕМ ПРОТИВ ПОДСИЧАНЕ“ не е достатъчно красноречив? — попита тя. Това бе една от веселите шеги, които двамата обикновено си разменяха през цялото време.

Но Патрик не я възприе по този начин. Той измърмори нещо под носа си, докато тя излизаше от стаята. Но Грейс дипломатично реши да не го моли да повтаря казаното. Стана ясно, че нямаше нужда, защото Поли попита:

— Мамо, какво означава таралеж в гащите?

[1] Лекар, автор на няколко книги, посветени на детското и женското здраве. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 37

— Наред ли е всичко между теб и Патрик? — попитах аз, когато най-накрая се качихме в таксито.

— Да, за бога! — презрително отвърна тя, като се опитваше да донакъдри косата си, докато завивахме по Док роуд. В момента половината от косата ѝ бе накъдрена, което означаваше, че докато едната ѝ страна бе толкова права, че приличаше на изгладена, то другата ѝ страна сякаш бе трансплантирана от Лео Сайер. — Напоследък се държи като сърдито старче, това е всичко. Нищо не се е случило. По дяволите!

Мобилният телефон на Грейс започна да звъни и тя подхвърли към мен машината все едно бе някаква щафета и започна да тършува в чантата си, за да го открие. Тя внимателно изучаваше номера, който се изписа, и от гърдите ѝ се откъсна продължителна въздишка:

— Това е Адел — отчаяно съобщи тя. Нейната шефка.

— Ами недей да вдигаш — посъветвах я аз.

Поколеба се за миг, като през това време така ожесточено хапеше устни, че човек би си помислил, че се бори с морална дилема, пред която са изправени народите, които започват война.

— Трябва — промълви най-накрая Грейс.

— Недей! — отвърнах аз. — Ти си на моминско парти. От теб се очаква да подсвиркаш на барманите и така да се напиеш, че да не можеш да си спомниш името на съпруга си. Сега не е моментът за разговори с шефката ти.

Тя отново започна да хапе устните си и погледна през прозореца. Бях сигурна какво щеше да направи.

— Здравей, Адел! — промълви жизнерадостно тя, след като вече бе вдигнала телефона. — Да. О, съжалявам. Всяка вечер стоях до късно и... — Тя спря за миг. — ... и мислех, че съм се справила с доклада, който искаше... — Още една пауза. — ... о, ами добре, ако не е както трябва. Да. Добре. Разбирам. Ще видя какво мога да направя.

Тя затвори телефона и отново въздъхна тежко.

— Какво има? — попитах аз.

— Ще трябва да се върна вкъщи — отвърна тя.

— Защо? — повиших тон. — Грейс, в момента е 8 часът, петък вечер. Какво толкова спешно трябва да направиш?

— О, просто един доклад, за който ме помоли. Няма да ти досаждам с подробности. Но тя иска от мен да поработя върху него тази вечер.

Грейс се канеше да се наведе и да даде нови указания на таксиметровия шофьор. Разбрах, че трябваше да предприема нещо. За щастие бях по-бърза от нея.

Наведох се и сграбчих телефона ѝ.

— Какво правиш? — попита тя.

Отворих прозореца на таксито и протегнах ръката си, в която държах телефона. Усетих вятъра, който се носеше от река Мърси.

— Иви, какво правиш? — изкрещя тя. — Знаеш ли колко струва този телефон?

— Да — излъгах аз. Бях дотолкова запозната и заинтересована от тези тузарски играчки, колкото и от машинното инженерство.

— Виж, не ми пука — добавих аз. — Обещай ми, че няма да се връщаш.

— Иви, *престани!* — каза тя. — Дай ми го! Това е служебен телефон!

— Обещай ми! — неумолимо продължих аз.

— Не мога. Ще ме уволнят — почти плачешком добави тя.

— Наистина ли смяташ, че има вероятност да те уволнят? — попитах аз. — Колко от служителите в твоята компания биха си направили труда въобще да си помислят да си тръгнат от моминско парти и да започнат да пишат някакъв си доклад?

Тя сви рамене.

— Хайде де — продължих аз. — Обещай ми!

— И какво, по дяволите, да кажа на Адел? — попита тя.

— Ето — казах аз и вкарах телефона обратно в колата. — Ще ти напиша съобщение, което да ѝ изпратиш. Остави това на мен.

Тя придоби смутено изражение и започна да клати глава, но поне вече виждаше ситуацията откъм смешната ѝ страна. „Скъпа Адел“, написах аз и се обърнах към Грейс:

— Нека на този етап съобщението бъде неясно. — Продължих с текста: „Спешен случай в семейството. Ще ти обясня в понеделник. Много съжалявам, но няма да успея с доклада. Грейс“. — Така е идеално.

— А какво да ѝ кажа в понеделник? — попита тя.

Повдигнах рамене.

— Разполагаш с два дни, за да измислиш причина — отвърнах ѝ аз. — Нима очакваш аз да свърша всичко?

ГЛАВА 38

Трябваше да призная, че бях леко скептично настроена, когато Джорджия избра да организира моминското си парти в ресторанта „Симпли Хийткоутс“.

Това бе един от най-добрите ресторанти в Ливърпул, разположен в зашеметяваща сграда от стъкло и гранит в самия център на града. Не твърдя, че свободните градски типове, изисканите двойки и гостите на града не знаеха как да се забавляват. Просто казвам, че ако бях решила да изляза на една приятна вечеря, нямаше да бъда много възхитена, ако се окажеше, че на съседната маса празнуват моминско парти.

С Грейс минахме покрай масите и се насочихме към самостоятелна трапезария на първия етаж. Очевидно дискретно ни бяха настанили в закътано място, така че да не уроним реномето на заведението. Това наистина бе доста добра идея, защото тъкмо когато влизахме, Джорджия разопаковаше подаръка на една от своите гостенки. Това бе двадесет и пет сантиметров яркосин вибратор, който на пръв поглед приличаше повече на светлинния меч на Дарт Вейдър.

— Мислехме, че сте се отказали! — извика тя, като се опитваше да закрепим табелката на роклята си, за да не влезе в супата. Беше изписана буквата „Н“ за „новак“.

Тази вечер бе вечерта на Джорджия, но погледите ни веднага бяха привлечени от една от нейните гостенки. Шарлот. Добре де, малко по-рано днес успях да я огледам крадешком, след като бяхме прекарали деня в дълго пътешествие по магазините, след което бе последвал час при фризьорката. Но сега, когато видът ѝ бе завършен, благодарение и на прословутото разкрасяване на Валентина, тя бе направо зашеметяваща.

— Дявол да го вземе! Шарлот? Какво се е случило с теб?

— Нали *е* великолепна! — добави Валентина, докато се възхищаваше на резултата, който бе постигнала.

— Изглеждаш *невероятно*! — добавих аз. — Наистина!

Шарлот се изчерви и отвърна с усмивка:

— Благодаря!

Освен великолепната нова прическа и грима на Валентина, Шарлот бе облечена в изключително женствено сако в яркочервен цвят, което разкриваше бюст, който би спрял дъха на всеки мъж. Както й казах, докато й помагах да го избере, нямаше по-добър познавач от мен, защото самата аз бях плоска като дъска.

— Тя изглежда удивително! — прошепна Грейс, докато заемахме двете запазени за нас места в другия край на масата. — Как върви диетата й?

Хвърлих поглед към Шарлот и забелязах, че си бе поръчала салата. Макар да бе прекалено далече от мен, за да мога да се убедя, но се обзалагах, че бе поискала салата без дресинг.

— Още е твърде рано — отвърнах аз, — но се справи наистина добре през първата седмица в „Уейт Уочърс“.

Ако трябва да сме честни, Шарлот не просто се справи добре, тя просто ме засрами. Отслабна с около три килограма и беше наградена с ръкопляскания от другите членове в групата и пакетче билкови бонбони с ниско съдържание на захар. Аз, от друга страна, бях отслабнала с деветдесет грама и бях наградена със скептичния поглед на ръководителката, когато й казах, че не разбирах каква бе причината, при условие, че се придържах стриктно към режима. Реших да не споменавам прегрешението с ястието с къри, което похапнах в четвъртък, докато гледах сериала „Изгубени“ на дивиди.

— Три килограма за седем дни! — продължих аз. — И няма никакво намерение да се отказва. Както е тръгнало, не след дълго ще изчислява и колко калории има в кислорода — усмихнах се към насядалите на масата, а после се обърнах към Грейс и прошепнах в ухото й:

— Както и да е, нямах възможност да ти разкажа какво се случи.

— Какво? — попита тя.

— Познай кой ми изпрати съобщение?

— *Кой?* — обади се тя, докато размазваше масло върху хляба си.

Повдигнах вежди и се усмихнах:

— *Кой?* Хайде де, с това темпо няма да стигнем доникъде.

Проверих, за да се уверя, че никой друг няма да ни чуе, после се наведох към нея и като се опитвах да сдържа глуповатата си усмивка, отвърнах:

— Джак.

— *Наистина ли?* — Сега бе неин ред да повдигне вежди. — Да не би това да е онзи Джак, към когото ти определено, съвсем определено, на сто процента не проявяваше интерес?

— Няма нужда да се държиш така — отвърнах аз.

— Продължавай тогава. Какво ти каза? — попита тя.

Спрях за миг, а после извадих мобилния си телефон, за да покажа съобщенията на Грейс, като усещах, че се държа като оглупяла шестокласничка.

— Ти си ги запазила! — удиви се тя.

— Не можах да устоя — повдигнах рамене.

И знаете ли, дори самата аз не можех да повярвам.

ГЛАВА 39

След като приключихме с десерта и изпихме значително количество вино, разговорът около масата заприлича на едно от предаванията „Триша“^[1]. Като се имаше предвид обстоятелствата, при които се бяхме събрали, темата на спора бе ясна — предимствата и недостатъците на брака.

Противник на брака се оказа Леона, една от бившите съседки на Грейс. Тази жена изглеждаше изключително лъскава във всяко едно отношение и толкова кльоцава, че вероятно спазваше диетата Аткинс, откакто се бе родила.

— Всичко, което трябва да се знае за брачния живот — разсъждаваше тя, докато отпиваше големи глътки от виното „Шабли“, — е, че започвате да се карате повече и да правите по-рядко секс.

Избухнахме в смях, но тази вечер всички ние бяхме на страната на свенливата булка Джорджия.

— За бога! — намеси се тя, смеейки се. — Грейс, подкрепи ме! Бракът е нещо страхотно, нали? Хайде, кажи й, знам, че мога да разчитам на теб.

Грейс остави настрана ножа и вилцата си. Незнайно защо тя изглеждаше объркана.

— Грейс — намесих се аз, като си мислех, че може би трябваше да я бодна с вилцата, за да я изкарам от унеса й.

— О, съжалявам — отвърна тя. — Страхотно е! Прекрасно е! *Да, наистина. Чудесно.*

— Сближава ли ви още повече? — попита Джорджия.

— Ами, трудно е да се каже — отвърна уклончиво Грейс.

Смръщих се. Мисля, че всички ние се надяхахме на повече ентузиазъм от нейна страна.

— Искам да кажа, че аз и Патрик винаги сме били близки — продължи Грейс. — Освен това е различно, ако имате деца. Нищо друго не е в състояние да ви сближи така, както децата. Опитайте се да се оправите с ревящо бебе в два през нощта, когато на следващата

сутрин и двамата сте на работа. В подобни случаи, ако въобще възникнат такива, вие се сближавате още повече емоционално.

Джорджия се усмихна, очевидно задоволена от обяснението и попита:

— Значи си доволна, че се омъжи?

Грейс отново се поколеба за миг:

— Напълно! — А после добави малко по-уверено: — Да, напълно. Ако не друго, то поне партито беше дяволски забавно, нали?

Когато приключихме с вечерята, се отправихме към Матю стрийт, улицата, където на всяка крачка имаше барове и клубове. Това бе далеч по-подходящо място за моминско парти. Въпреки че бе няколко градуса над нулата, повечето жени носеха дрехи, които биха били по-подходящи за климата на Фиджи например, докато междувременно мъжете им хвърляха одобрителни погледи.

— Иви, надявам се, че нямаш нищо против — обърна се Джорджия към мен. — Всяка предложи да носи някои от подаръците ми от моминското парти в чантата си, за да не мъкна всичко със себе си. Мисля, че докато беше в тоалетната, за теб останаха белезниците с пух.

— Очаквах да са по-тежки — отвърнах аз. — Като се има предвид, че съм натоварена и с машата на Грейс. От друга страна, белезниците могат да ми влязат в употреба. Ако Леона продължи да твърди колко ужасно нещо е бракът, винаги можем да я закопчам за някой парапет.

Джорджия се засмя. Озовахме се пред входа на някакъв ретро клуб, където бяхме прекарали една от незабравимите си нощи като студенти. Когато влязохме, ни посрещнаха началните акорди на песента „Кореняк нюйоркчанин“. Валентина не изгуби и секунда време, за да разгледа дансинга.

С ръце на кръста, с нацупени устни, тя захвърли палтото си на един стол, сякаш бе излязла от филма „Треска в събота вечер“ и се отправи към центъра на дансинга. Бедрата ѝ се полюшваха като на професионална танцьорка във вариете или като на някой азиатски травестит.

— Какво ще кажете? — обърнах се към Грейс и Шарлот. — Дали да не се присъединим към нея? Или искате първо да седнем и да изчакаме края на песента?

Лично аз умирах да се впусна на дансинга, но с последния си въпрос оставих вратичка за Шарлот, защото, доколкото знаех, тя обикновено смяташе танците за толкова ужасни, колкото и да играе канкан на оживената улица „Чърч стрийт“.

Но този път ме очакваше изненада.

— Иви, ще дойда с вас — отвърна тя, а аз повдигнах вежди и не можех да повярвам на ушите си. — Че защо не? — добави нервно тя.

Очаквах Шарлот да танцува кротко и плахо, но тя си танцуваше съвсем нормално. След три или четири парчета явно имаше вид на човек, който се забавляваше.

— Шарлот — изкрещя Грейс, за да надвика музиката, — знам, че се повтарям, но изглеждаш невероятно.

— Благодаря, Грейс — отвърна тя. — Знам, че трябва да извървя дълъг път.

— Нима? — възкликнах шумно аз. — Вече изглеждаш напълно различен човек.

— Трябва да смъкна още доста килограми — отговори тя, — но съм твърдо решена да го направя.

— Добре, браво на теб! — включи се и Грейс.

— Ще съм много щастлива, ако изглеждам като вас — добави Шарлот.

— Като мен ли? — Грейс бе искрено изненадана от това признание.

— Точно като теб — каза тя. — Ти си привлекателна, имаш прекрасно семейство. Бих убила, за да съм на твое място.

Изведнъж лицето на Грейс засия и тя добави с усмивка:

— *Късметлийка съм, нали?*

След като около половин час танцувахме на парчета, които са били на последно място в класациите още преди да съм проходила, Грейс изглеждаше готова за кратка почивка.

— Искаш ли още едно питие? — попита тя, като се опитваше да надвика Джаксън Файв.

Кимнах и двете си проправихме път към бара. Колкото и да бе невероятно, Шарлот остана с другите.

— Бяло вино? — попита Грейс.

— Да, благодаря — отвърнах аз. — Макар че смятам, че тук сме единствените, които пием алкохол с вкус на безалкохолно.

Тя направи физиономия:

— Ако имах нужда от хранителните добавки, които са в другите питиета, щях да си остана вкъщи и да изям един от ягодовите мусове на Поли. О, и преди да забравя, все още носиш машината ми, нали?

— Да — отвърнах аз. — В мен са твоята машина, белезниците на Джорджия. Всъщност в тази чанта съм събрала боклуците на толкова много хора, че ще ми стигнат, за да организирам благотворителна разпродажба. — Кой ще вземе питиетата — ти или аз?

Тъкмо когато Грейс се канеше да даде една банкнота от двадесет лири, усетихме, че зад нас имаше някой.

— Позволете ми да почерпя — намеси се един глас, който ми бе познат отнякъде.

Извърнах се и не можах да повярвам на очите си.

— Джак! — възкликнах така ентусиазирано, че заприличах на някоя от припадащите героини на Джейн Остин, която се бе надрусала.

Трябваше да се науча да бъда малко по-изискана. Наистина трябваше да го направя.

[1] Сутрешно английско токшоу. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

Джак изглеждаше много по-красив, отколкото го помнех.

— Иви, Грейс, как сте? — попита той и се усмихна.

— Добре съм — отвърна Грейс. — А ти? Не съм те виждала от сватбата. Много ти благодаря за подаръка. Беше прекрасен!

Джак бе пренебрегнал обичайния списък със сватбени подаръци и бе купил на Грейс и Патрик индонезийски гоблен, който бе не само изключително изискан и уникален, но освен това беше много полезен, тъй като им послужи за удобно извинение за това, че смениха пейзажа на Уайтли Бей, който майката на Патрик им бе подарила преди четири Коледи.

— Радвам се, че си го харесала — отвърна той. — Чудех се дали да избира него, или един внушителен комплект от градински гномове.

— Направил си правилния избор — засмя се тя.

— И аз реших, че ще кажеш така — добави той. — А ти как си, Иви? Много по-приятно е да те видя, вместо да ти изпращам съобщения, които някак си не могат да заместят един хубав разговор, нали?

— Отлично! — отвърнах аз, докато се опитвах да измисля нещо по-добро, нещо, което ще разпали блестящ разговор, който да докаже изключителния ми интелект. — Ааа, не очаквах да те видя тук — добавих аз.

Иви, направо гениално! Какво ще кажеш следващия път да започнеш с: „Често ли идваш тук?“.

— Това не е от местата, които посещавам често — отвърна той. — Но днес е последният работен ден на един колега и реших да изляза за по една бира. Но ако трябва да съм честен, това беше преди около шест часа.

— Палавник такъв! — отвърнах аз. О, боже, да не са ми сипали нещо в питието?

— Виж, Иви, след малко ще се върна — каза Грейс. Очевидно се извиняваше, за да ми помогне. — Налага се да ида да поговоря с

Шарлот.

Тя сграбчи чантата си и се отправи обратно към дансинга.

Ето ме тук, насаме със самия Джак.

Той отново се усмихна:

— Е, значи си разбрала, че успях да уредя да бъда в списъка с гостите за сватбата на Джорджия и Пит?

— Да, *разбрах* — кимнах аз. — Вероятно ти си причината, поради която напоследък Пит отделя толкова много време на ръгбито, вместо да се подготвя за големия ден.

— Виновен съм. Да се надяваме, че Джорджия ще ми прости.

— О, сигурна съм, че ще ти прости! — Най-после успях да подхвана нещо, което донякъде напомняше на разговор. — Както и да е, не се притеснявай толкова. Мисля, че половината от населението на страната е поканено на тази сватба. Тя по-скоро ще прилича на футболен мач.

Джак се засмя и ме погледна в очите. Само при мисълта, че го наблюдавах кръвта ми нахлу към лицето. Отпих глътка вино. Чувствах се необяснимо нервна и развълнувана.

— Колко човека ще присъстват? — попита той.

— Няколкостотин. Въпреки че тази вечер сме само няколко приятелки. Първо хапнахме и сега тук. Както в добрите стари времена.

— Е — отвърна той, — изненадах се приятно, когато те видях.

— Наистина ли? — Вече започнах да се чувствам малко по-спокойна и уравновесена.

— Да, наистина — продължи той. — Искам да кажа, че си прекарах страхотно на сватбата на Грейс и Патрик и ако ми беше позволила, вероятно щях да говоря цялата нощ.

Засмях се тихо. Сега се чувствах достатъчно уверена, за да започна леко да флиртувам.

— Е — усмихнах се аз, — мисля, че вероятно *щях* да ти позволя.

Погледът ми бе прикован в него и кръвта ми отново започна да кипи. Без съмнение между нас имаше химия. Нищо не си бяхме казали, но израженията на лицата ни бяха достатъчно красноречиви. И той, и аз знаехме това. Всичко това започваше да ми харесва все повече и повече.

— Ей, скъпа, да ти се намира химикал? — попита жената до мен, като се надвеси над бара.

— Аха — отвърнах аз, без да свалям поглед от него. Нямах намерение да прекъсна толкова бързо този миг.

Протегнах се към чантата си, за да търся химикал. Знаех, че трябваше да имам някъде там. Решителният ми поглед не се откъсваше от този на Джак. Започнах да тършувам с една ръка.

— Преди двадесет минути свалих най-страхотния тип, който си виждала някога през живота си... само дето телефонът ми е развален и не мога да намеря нищо, с което да запиша номера му — мърмореше жената, но аз не исках да започвам разговор с нея. Не и в този миг. Не можех да правя нищо друго, освен да гледам Джак.

Осмелих се да се усмихна, това по-скоро бе само намек за усмивка. Той ми върна жеста и сърцето ми направо спря.

Разсеяно извадих от чантата си машата на Грейс и я оставих на бара, за да се отвори повече място. Когато отново пяхнах ръка, веднага намерих химикала и го подадох на жената.

— Мерси — отвърна тя. Но в същия миг се изкикоти и си тръгна. На лицето ѝ бе изписано много странно изражение.

Не ми направи впечатление и се обърнах отново към Джак, но в този момент осъзнах, че неговото лице също бе придобило много странно изражение.

Изпитах леко раздразнение, защото магията между нас се бе разрушила. Започнах да прибирам машата на Грейс в чантата си. Но когато тя бе на тридесетина сантиметра от лицето на Джак, осъзнах нещо.

В крайна сметка не държах машата.

Бях хванала двадесет и пет сантиметровия вибратор на Джорджия.

ГЛАВА 41

В ресторанта вибраторът беше син. Под светлините на дискотеката той бе флуоресцентен. Всъщност той светеше така силно, че направо би могъл да се използва при приземяването на самолет. Знаех, че в подобна ситуация възможно най-неподходящата тактика бе да изпадна в паника. Но честно, не ми хрумваше нищо друго, което да направя.

Очите ми се разшириха, сграбчих вибратора и решително го пхнах обратно в чантата си, като се надявах да се бе случило чудо и Джак да не бе разбрал какво бе това. Така решително го мушнах в чантата си, че успях да задействам нещо и вибраторът започна да *вибрира*.

Сега вече ме обзе неистова паника. Отново бръкнах в чантата, като отчаяно се опитвах да намеря копчето, от което да го изключа, без да се налага отново да го вадя пред хората. Докато обезумяла опипвах нещото, ръцете ми започнаха да се потят, а сърцето ми се блъскаше в гърдите и тогава с ужас осъзнах, че има поне четири различни копчета, от които трябваше да избира едно.

Инстинктът в мен надделя и започнах да натискам всяко едно от тях. Логиката ми беше, че *едно* от тях трябваше да изключи проклетото нещо.

Но не стана така. Вместо това започна да извършва сложни въртеливи движения, каквито можеха да се видят на поточната лента в завод за автомобили.

Чантата ми оживя, започна да се издига и спуска, сякаш бе обитавана от някакво малко полудяло животинче, през което преминаваха множество токови удари. Трескаво занатисках другите копчета под звуците на песента на Бари Уайт „Ти си първата и последната, ти си всичко за мен“, която се бе оказала фон на това ужасяващо представление. Но което и копче да натиснех, въртеливите движения се ускоряваха и вибрациите ставаха все по-силни... и по-силни... и по-силни.

Намирах се на по-малко от тридесет сантиметра от мъжа на мечтите си, а се борех с двадесет и пет сантиметров вибратор. В съзнанието ми нахлуха всевъзможни тактики за действие. Още малко и щях да хвърля чантата върху бара и да изкрещя: „Бомба!“, но в този миг съдбата се смили над мен и той най-сетне спря.

Потна и трепереща, погледнах към Джак.

— Всичко наред ли е? — попита той.

Преглътнах с усилие:

— Тъъ, да — изправих чантата си и я поставих на земята, сякаш това, което току-що се бе случило, беше най-естественото нещо на света.

— А при теб всичко наред ли е? — попитах аз и мигновено осъзнах колко нелеп бе въпросът ми. А всъщност не той се бореше и загуби срещу един от най-добрите артикули на секшопа.

— Да, всичко е страхотно — отвърна той.

— Ами, Джак, хм — започнах аз, — очевидно това не е мое.

— Кое? — попита той.

— Онова... онова... нещо — прошепнах аз.

— Вибратора ли имаш предвид? — добави той.

— Той е на Джорджия! — решително продължих аз. — Ами, тя си е помислила, че ми е дала белезниците, но...

— Белезници? — повтори той.

Господи!

— Белезници с пух — опитвах се да обясня.

Бях на път да изгубя всякакво желание за живот, когато осъзнах нещо. Джак се усмихваше. Нямаше грешка, той изглеждаше напълно развеселен от цялата случка. Не можех да реша дали това бе добре, или зле.

— Смяташ, че това беше смешно? — попитах аз.

— Комедийният сериал, „Сотел Фолти Тауърс“ ряпа да яде в сравнение с теб — добави той и ми хвърли онази широка усмивка, от която сърцето ми спираше да бие.

Засмях се. Вече се чувствах леко успокоена, което си бе истински напредък при тази изключително неудобна ситуация. Погледнах към дансинга, където Валентина бе сплела ръце около врата на един двойник на Рики Мартин и кършеше бедра сякаш бе шампион по фламенко. Шарлот някак си се бе озовала с някакъв младеж, чиито

петъчни вечери обикновено преминаваха в репетиции, посветени на бъдещата му поява в програмата „Университетско състезание“^[1]. Започнах да се чудя къде ли се бе дянала Грейс и тогава я видях как си проправя път през тълпата, за да стигне до нас.

— Иви — започна задъхано тя, — ще се наложи да си тръгна.

Отчаяно погледнах към Джак, докато си мислех: „За бога, Грейс, не мога да си тръгна сега!“. Хрумнаха ми хиляди извинения, за да остана тук с Джак, но изведнъж забелязах, че тя бе преbledняла.

— Какво има? — попитах аз.

— Поли — отвърна тя, видимо притеснена. — В болница е. Претърпяла е нещастен случай.

[1] Английско предаване-викторина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 42

Докато двете с Грейс тичахме надолу по улицата, краката ни прогизнаха от калната улична вода, а дъждът шибаше лицата ни. Разбрах, че тя разчиташе на мен за посоката ни. Стигнахме главния път. Фаровете на колите преминаваха покрай нас, докато шумните групи момичета се насочваха бързешком към вратите на нощните клубове, за да не се измокрят.

На пръв поглед може би не се различавахме много от тях, но ние не тичахме, за да се скрием от дъжда. Трябваше ни такси, и то веднага. Но защо никое от тях не спираше?

Всеки път, когато видех, че към нас се приближаваше светлината на фарове, се втурвах към пътя с вдигната ръка, но всички такситата просто ме заобикаляха с бибиткане. Кой би искал да качи две жени, които изглеждаха по този начин? Вероятно си мислеха, че сме пияни. Но истината бе, че бяхме напълно трезви.

— Хайде, ела насам — казах аз и сграбчих Грейс за ръката. Когато открихме таксиметровата стоянка, имах чувството, че бяхме тичали цяла вечност, но вероятно бяха минали само няколко минути. Имаше опашка от около четиридесет човека. Втурнах се най-отпред и се вкопчих в палтото на някакъв мъж, който тъкмо се качваше в черното такси.

— Хей, какво по дяволите...

— Моля ви — отвърнах аз. — Имало е нещастен случай и момиченцето на приятелката ми е отведено в болница. Това такси ни трябва. *Моля ви!*

Той ни огледа от главата до петите — първо мен, а после и Грейс и очевидно му стана ясно, че не бяхме поредните шарлатанки, които се опитваха да прередят опашката за такситата.

— Хайде, Беки, излизай — обърна се той към приятелката си, която вече бе в таксито.

— Какво? — попита жената и разкръстоса дългите си крака с изкуствен тен. Тя бе облечена в къса дизайнерска рокля и въпреки

дъжда, косата и гримът ѝ бяха напълно непокътнати. — Чаках двадесет минути за това такси. Нямам никакво намерение да слизам.

— Излизай — повтори той.

— Не! — отсече тя. Той се надвеси над колата и я сграбчи за ръката. — Ох! Мръсник такъв! Разкарай проклетите си ръце от мен! — Но тя бе разбрала какво става и излезе с неохота.

— Благодаря ви! — обърнах се и към двамата, а после се метнахме на задната седалка.

— Болницата „Алдър Хей“ — казах на таксиметровия шофьор. — Спешното отделение.

Шофьорът ми хвърли многозначителен поглед. Имаше само една причина, която да накара човек да тръгне към спешното отделение на детската болница по това време на нощта. И безспорно не бе от най-радостните. Той зави и натисна газта.

Разположих се на сгъваемата седалка точно срещу Грейс и хванах ръцете ѝ. Тя все още изглеждаше изплашена.

— И така, какво знаеш? — попитах аз.

Тя поклати глава и на лицето ѝ се появи израз на отчаяние и обърканост.

— Не много — отвърна тя. — Цяла нощ пращах съобщения на Патрик. Много исках да се сдобрим след скарването. Но той просто не ми отговаряше. Започнах да му се ядосвам и тогава си помислих, че може би просто бе заспал пред телевизора.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Продължавай — додадох аз.

— Казах си, че трябва да забравя за това и да си изкарам добре. Така и направих. Отидох да танцувам с Шарлот и двама мъже — тя започна да подсмърча, — но когато отидох в тоалетната, погледнах телефона си. Имаше пет пропуснати повиквания.

— Той ти беше оставил съобщение на гласовата поща, нали? — попитах аз.

Тя кимна:

— Също толкова кратко, колкото и есемесът. Просто ми казваше, че с Поли се е случило нещастие и са на път за „Алдър Хей“.

— Може би просто си е изкълчила ръката или нещо подобно — успокоих я аз.

Грейс погледна през прозореца на движещата се кола и устните ѝ започнаха да треперят.

— Но може и да не е — отвърна тя.

Стиснах ръката ѝ.

— Работата е там, че когато нещо се случи, обикновено Патрик е господин Прагматичен. Аз изпадам в паника, а той е хладнокръвен. Винаги е така. Но този път не звучеше толкова хладнокръвно.

Въпреки че разумът ми казваше, че вероятно нищо не се бе случило, че може би ставаше въпрос за счупена ръка или спукана глава, една част от мен ми нашепваше, че може би всъщност се бе случило нещо много по-сериозно.

Още нямаше и година, откакто започнах работата си в „Дейли Еко“, но за този период бях отразявала всякакви ужасяващи истории, свързани с деца. Човек просто приемаше, че подобни неща се случваха само на останалите хора, а не на дъщерята на най-добрата ти приятелка. Не и на Поли.

Въпреки че таксиметровият шофьор се движеше с доста висока скорост, имах чувството, че пътуването продължи цяла вечност.

Грейс се обърна към мен и от очите ѝ започнаха да бликат сълзи:

— О, Иви! Не мога да спра да мисля за всичките въпроси, които Поли ми зададе днес. Нали я знаеш каква е? Опитвах се да си измия косата, а тя непрекъснато ме питаше защо кучетата имат опашки или нещо подобно. Знаеш ли какво ѝ отговорих?

Поклатих глава.

— Казах ѝ: „Ами просто така, Поли“. Коя майка би казала: „Просто така“? Защо не успях да отделя време и да ѝ отговоря?

Тя избухна в плач, като хълцаше неудържимо и се мъчеше да си поеме дъх. Аз скочих от мястото си, седнах до нея и я прегърнах силно.

— Грейс, не ставай глупава — промълвих аз и в този момент таксито спря пред болницата. — Ти си страхотна майка. Всичко ще бъде наред. Сигурна съм.

Само се молах да се окажа права.

ГЛАВА 43

— Надявам се тя да е добре — каза шофьорът, когато се обърнах, за да му платя. Грейс се втурна към регистратурата. — Говоря за момиченцето на приятелката ви.

— Аз също — лаконично добавих и му подадох банкнота от двадесет лири.

— Миличка, не искам да ми плащаш — каза той.

— Все пак е петък вечер — противях се аз.

— Тръгвай и бъди до приятелката си — отвърна той и бутна обратно двайсетачката.

Нямах време за спорове.

— Една линейка току-що е докарала дъщеря ми — каза Грейс на регистратурата. — Името ѝ е Поли Кънингъм. — Гласът ѝ звучеше странно спокойно.

— Един момент, моля — отвърна жената и започна да въвежда нещо в компютъра си.

— Точно така — продължи тя. — Моля, минете през тези двойни врати вдясно, а после по коридора до манипулационната. Там ще могат да ви помогнат.

Втурнахме се по коридора, но преди да достигнем целта си, съзряхме Патрик, който вървеше към нас и носеше в ръцете си Скарлет.

— Патрик! — изкрещя Грейс и отново се затича.

— Тъкмо излязох, за да се опитам да ти се обадя — отвърна той, когато се срещнаха. — Тя е *добре*. Лекарите казват, че има само няколко рани и натъртвания, но е напълно добре.

От израза на лицето на Грейс ми стана ясно, че тя се чудеше дали да го целуне, или да го удари.

Оказа се, че Поли паднала по стълбите. Но нейното падане повече приличаше на каскадите, за които холивудските филмови звезди минаваха през специална двойна подготовка. Тя отишла в стаята на Грейс и Патрик, нещо, което започна да прави отскоро,

когато се събудеше посред нощ, и като видяла, че там няма никого, решила, че би било добра идея да ги потърси на долния етаж.

В това нямаше да има нищо лошо, само дето тя решила да го направи в тъмното, облечена в новата си и леко дълга нощница на Барби. Когато стигнала най-долната стълба, тя вече била в безсъзнание. Патрик очевидно се бе обадил на парамедик и когато линейката пристигнала, тя вече се била свестила, но решили да я отведат в болница, за да ѝ направят преглед. При падането нямаше нито едно счупване и това очевидно я превърна в някакво медицинско чудо.

— Обзалагам се, че си се изплашил — обърнах се към Патрик.

— Охо и питаш — отвърна той, клатейки глава.

— Поне Скарлет спа през цялото време — добави той и кимна към бебето, което се намираше в подвижното столче за кола.

Бебето бе олицетворение на спокойствие и доволство. Скарлет бе заспала дълбоко и само малкият ѝ биберон-залъгалка се движеше, докато го смучеше.

— Съжалявам, че се скарахме — меко отвърна Грейс.

— Аз също — Патрик се наведе и я целуна по челото.

Усетих, че повече нямаха нужда от присъствието ми.

— Някой иска ли кафе? — попитах аз. — Сигурна съм, че тук някъде трябва да има машина.

Направих две пълни обиколки на болницата, преди да успея да открия машината за кафе. Когато най-сетне я открих, се оказа, че кафето е свършило, а бях купила само две. Взех пилешки бульон, който вероятно бе на прах и машината е била заредена с него през 1972 г.

Когато се върнах обратно, преглеждаха Поли на рентген за всеки случай. За мое учудване явно между Патрик и Грейс бе избухнал поредният скандал.

— Съжалявам, но смятам, че един от двамата ни трябва да отведе Скарлет у дома — каза Патрик. — Тя ще иска да яде, когато се събуди.

— Сигурна съм, че в болницата ще ни услужат с малко мляко на прах, за да я нахраним — отвърна Грейс.

— Не можеш да ги молиш за подобно нещо — отговори Патрик.

— Защо не? — попита тя.

— Ами, защото това е болница. Тук не раздават подаяния на посетителите.

— Аз не съм посетител — възпротиви се Грейс. — Аз съм родител на пациент, който е бил приет тук.

— Няма значение — настоя той. — Поли е пациентът, а не Скарлет.

— Виж, ако се наложи, ще си платя за млякото. — Грейс започна да губи търпение. — Сигурна съм, че подобно нещо не им се случва за пръв път.

— Не ставай смешна! — отговори той.

— Не съм смешна — отвърна му тя.

— Хей, вие двамата! — намесих се аз и те се обърнаха към мен. — Донесох ви кафе.

Подадох им кафетата. Бях доволна, че поне успях да ги накарам да млъкнат.

— Съжалявам, ако кафетата ви приличат на съдържанието на някоя мръсна купа — вметнах аз.

— Не ми пука — отвърна Грейс. — Бих пила каквото и да е, важното е да е нещо топло и течено.

— Хм — промърмори Патрик, отпивайки от кафето си, и се намуси, — безспорно е нещо течено.

— Ще си тръгвам — отвърнах аз. — Едва ли имате нужда да ви се пречкам.

— О, Иви, благодаря ти много, че ме придружи — добави Грейс. — Ти си истинска приятелка.

— Няма проблем — отговорих аз. — Ако някога чуеш, че се организират надбягвания на четиристотин метра дължина, където състезателите трябва да носят високи токчета, ме запиши.

— Извинявай и за това, че трябваше да оставиш Джак — продължи Грейс. — Явно се забавлявахте.

— О, не се тревожи за това! — успокоих я аз, като се опитвах да гледам оптимистично на нещата. — Радвам се, че Поли е добре. Та нали сватбата на Джорджия предстои, и то съвсем скоро.

— Да — вметна Грейс. — Наистина е скоро. Чао, Иви.

— Чао — добави Патрик.

Защо ми се струваше, че ги оставях само за да започнат втори рунд?

ГЛАВА 44

Редакцията на „Дейли Еко“

Сряда, 4 април

Бях изправена пред журналистическа дилема: как да напиша кратка интересна статия за плановете на един от центровете на националната здравна служба по повод това, да започне да приема пациенти без предварителен час по-рано сутрин?

Седях и изучавах съобщението за пресата, а в редакцията около мен кипеше живот. Вдясно от мен се намираше Джулс, която щеше да се занимае с новината на деня — сензационна история за терористичен заговор в една ливърпулска закусвалня, който полицията успя да разкрие едва тази сутрин. Срещу мен бе Лаура, която разговаряше по телефона със службата по спешни случаи, за да получи достоверна информация за главната статия на първа страница, посветена на верижната катастрофа от четири коли на шосе М56. Дори Лари, двадесет и две годишният младеж, довършваше обясненията към снимката на първа страница.

— За теб е! — изкрещя Джулс и се спусна към редакцията, когато Саймън, редакторът на информационния отдел, стовари своята статия, за да ѝ хвърли един последен светкавичен поглед, преди да бъде изпратена на помощник-редакторите.

Погледнах към моето съобщение за пресата и въздъхнах. Не можех да си спомня кога за последно Саймън ме бе накарал да напиша нещо за всекидневното издание, нещо, което да вдигне адреналина ми. Всъщност, въобще не можех да си спомня кога за последно Саймън ме бе помолил да напиша материал, който щеше да предизвика реакция, различна от внезапен пристъп на нарколепсия.

— За теб е! — изкрещя Саймън, когато главният помощник-редактор взе статията, готов да я постави на първа страница и да ѝ лепне заглавие.

Все още търсех вдъхновение, докато си мислех, че щях да го намеря по-бързо, ако наблюдавах някои от намалените бързосъхнещи

бои и лакове.

— И така, Иви Харт! — извика Саймън към мен, след като бе предал и последната статия. — Ела насам.

Сърцето ми подскочи. Може би го бях преценила напълно погрешно. Вероятно се канеше да ми възложи сензационна статия за следващото издание. Може би в крайна сметка името ми щеше излезе на първа страница днес. Втурнах се към кабинета му, а химикалът и тефтерът ми бяха в бойна готовност.

— Добре, Харт! — отвърна той, като успя да ме погледне надменно, и то с такъв поглед, че сякаш всеки момент бе готов да ме убие. — Чудя се дали можеш да ми обясниш нещо.

Разколебано попитах:

— Да?

— Как стана така, че друг се добра до сензационната новина преди теб?

— Моля? — попитах аз и започнах да прехвърлям в съзнанието си всяка една статия, която бях написала през последните две седмици. — За коя новина става въпрос?

— За нашия четириног приятел — отвърна Саймън.

— Извинявай, Саймън — повторих аз, — но не мога да разбера за какво говориш.

— За *свинята*! — сопна се той, а изражението му подсказваше, че вероятността днес да бъда натоварена с отразяването на гореща и сензационна новина бе толкова голяма, колкото това да се сдобия с титлата Мис Свят. — *Свинята, която говореше италиански!*

— Всъщност беше френски — поправих го аз, но веднага след като го изрекох, разбрах, че тази подробност бе толкова важна за него, колкото и любимият цвят на прасето.

— Въобще не ми пука. Ако ще и суахили да говори! — изкрещя той и метна някакъв вестник към мен. — Статията с излязла в „Дейли Стар“.

Преглътнах с усилие, когато се изправих срещу снимката на шарената свиня Лизи и нейния собственик.

— Доколкото си спомням, ми беше казала, че статията може да остане в резерв.

— Мислех, че може — заекнах аз.

— Не го ли попита дали не е разговарял с националните вестници?

Припомних си разговора с фермера и за момент се зачудих дали би имало смисъл да излъжа. От морална гледна точка нямах никакви угризения от това да се опитам да скалъпя една бърза лъжа за пред Саймън, защото започнах да си мисля, че бе обаятелен, колкото плъх от канализациите. Само дето лъжите не бяха силната ми страна. Бях толкова убедителна в лъжите, колкото и в хвърлянето на копие на Олимпийските игри.

— Ами, спомена ми — признах си аз и се ненавиждах за това, че бях толкова глупава. — Но честно казано, не му повярвах. Не предполагах, че националните вестници биха се заинтересували от някакво си прасе, което може да рецитира всички куплети от „Марсилезата“.

Саймън поклати глава и имах чувството, че за четвърти път тази седмица бях изправена пред директора.

— Слушай, момиченце — той отново ме погледна презрително, — трябва още много да учиш, за да разпознаеш кога една история е добра. Нека ти кажа, едно нещо, в случай, че не съм бил достатъчно ясен: всеки един вестник би харесал история за говорещо прасе, особено като се има предвид, че то владее чуждите езици по-добре от половината ученици в тази държава. Сега се разкарай от погледа ми.

Върнах се обратно на бюрото си и забих поглед в монитора на компютъра, който бързо се превърна в кипящо нарастващо негодувание. Започнах да си представям всички онези неща, които можех да кажа на Саймън, но премълчах.

Е, добре, оплесках нещата. Според редактора на информационния отдел това беше катастрофа. Но това си оставаше история за говореща свиня, независимо дали бе публикувана в „Дейли Стар“, или някъде другаде. Тя нямаше да събори правителства или да спре разрастването на глобалното затопляне. Освен това я бях написала преди седмици. Може и да бях казала, че е била резерва, но не бях казала, че може да изчака до Коледа през 2020.

Вдигнах съобщението си за пресата и тържествено си обещах, че щях да получа правото да напиша специална статия за първата страница на този вестник, дори ако това щеше да бъде последното проклето нещо, което щях да направя в живота си.

ГЛАВА 45

Бе трудно да удавиш проблемите си в алкохол, когато човекът с теб пие само диетична кола, защото във всяка друга напитка има прекалено много калории.

— О, стига де, Шарлот — обадох се аз. — Пийни една чашка от бялото вино „Пино Гриджо“ заедно с мен. Сигурна съм, че някъде бях прочела, че, когато вдигаш чашата, за да отпиеш, изгаряш повече калории, отколкото се съдържат в самото вино.

— Това се отнася за керевиза — отвърна тя. — Не, не мога, Иви. Не и сега, стигнах твърде далеч. Твърдо решена съм.

— Съжалявам — незабавно отговорих аз. — Не ме слушай. Придържай се стриктно към правилата.

— След малко ще дойде и Валентина — добави Шарлот. — Тя е на среща, но съм сигурна, че ще ти прави компания с чаша вино. Очевидно нещата не са тръгнали по план.

След пет минути при нас пристигна Валентина и се хвърли на стола до мен.

— Имам нужда от чаша вода — въздъхна тя и драматично постави ръка на челото си.

— Сега и ти ли? — обадох се аз.

— Знаеш ли, права си — започна тя. — Мисля, че за тази вечер доста ми се насъбра, но се опасявам, че все още съм в шок. Чаша шардоне, моля — поръча тя на минаващия покрай нас сервитьор.

— Хайде, разкажи ни — любопитствах аз. — Какво стана на срещата?

— Няма да повярвате! — възкликна тя.

— Ами давай, разказвай.

— Добре. Зак е мъжът, когото срещнах вечерта, когато празнувахме моминското парти на Джорджия. Той изглеждаше идеален. Висок е метър и осемдесет и седем сантиметра, прекрасен латино тип. Има собствен бизнес, строителен предприемач е, поне така

ми каза. Както и да е, миналата седмица ми се обади и ме покани на вечеря и дори не трепна, когато предложих ресторант „Ла Керидж“.

Повдигнах едната си вежда.

— Иви, да предложиш на някое място за вечеря, където ще имаш нужда от втора ипотека, е много добър начин да прецениш този човек от първия път... — отвърна тя. — Пристигнах с двадесет и пет минути закъснение.

Повдигнах и другата си вежда.

— Трябва да си *отчаяна*, че да се появиш по-рано от двадесет и петата минута — строго добави тя. — И познайте какво, той още не беше пристигнал.

— Може би е попаднал в задръстване? — предположих аз.

— Именно в това е проблемът — отвърна тя с ококорен и недоверчив поглед. — Ни най-малко! Той просто цъфна половин час по-късно без никакво обяснение.

— Сигурно много си се ядосала — обади се Шарлот.

— Търпение, Шарлот, търпение — каза Валентина и отпи голяма глътка от виното, което току-що ѝ сервираха. — Това нищо не е, защото се бях постарала. Говоря ви за нови обувки на висок ток и куп козметични процедури. По пътя само си повтарях, че ако са ми необходими повече от десет минути, за да пожелае да прекара остатък от живота си с мен, ще бъда истински удивена.

Прехапах устната си, за да скрия напирещата усмивка.

— Както и да е, нека продължа с разказа си. Когато той пристигна, го чаках на бара. Зак се разположи и сервитьорът дойде да вземе поръчката му. Знаете ли какво си поръча?

Поклатих глава.

— „Бакарди брийзър“ — отвърна тя. — И за да съм по-точна зелен „Брийзър“. В ресторант „Ла Керидж“!

Двете с Шарлот се изкикотихме.

— Вместо това му направиха коктейл — продължи тя. — Но тогава седнахме да вечеряме и той погледна менюто. Забелязах, че се намръщи.

— О, боже! — възкликнах аз.

— Тогава каза: „Мразя тези чуждестранни бълвочи!“. Можете ли да си представите? Попитах го: „Какво имаш предвид под

чуждестранни бълвочи?“. „Ами, нали сме си в Англия, какво е това поулет^[1]?“. Той говореше за пилешкото.

Закрих устата си с ръка. Тази история ме развесели повече, отколкото можех да си представя.

— Казах му: „Това е пиле“. „О, това ли значи? — попита той. — Тогава ще си го поръчам. А дали го сервират с гарнитура от пържени картофи?“.

Започнах да се смея, но очевидно за Валентина цялата ситуация далеч не е била забавна.

— Вижте, няма да продължавам — заяви тя. — Нека само да ви кажа, че остатъкът от вечерта той прекара в тъпчене на парчета пилешко в устата си като някой пещерняк и дори и дума не спомена за външния ми вид, а после като за капак реши, че аз ще платя. Ха! Как ли пък не!

— Божичко! — промълви Шарлот. — Да не повярваш, че някой, който е строителен предприемач, би се държал по подобен начин.

— Това е другият проблем! — мрачно вметна Валентина. — Той не е никакъв строителен предприемач. Той е посредник при продажба и наемане на недвижими имоти. По-точно стажант.

— Е, значи не преспа с него? — попитах аз.

— Разбира се, че не! — сопна се тя. — Не бих могла да си представя да спя с някого, който иска аз да плащам вечерята!

Знаете ли какво, може и да бе смешно, но вече се чувствах по-добре.

[1] Poulet (фр.) — пиле. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Островите Сили

Събота, 7 април

Джорджия не се бе шегувала, когато ни каза, че това място бе удивително. Отлетяхме от главния остров Света Мери вчера вечерта, а огненото слънце блестеше по водната повърхност и имах чувството, че кацнахме не във Великобритания, а на Сейшелските острови.

Разбира се, когато се приземихме, веднага се усети, че това не бяха Сейшелите, защото имаше заведение за бързо хранене, където продаваха риба и картопки, няколко кръчми и спартански супермаркет, където продаваха жълти списания и родните цигари „Бенсън енд Хеджис“. И все пак.

После се возихме на моторна лодка, за да стигнем до един по-малък остров с назъбени скали, който, ако изключим хотела, буквално създаваше впечатлението, че бе необитаем. А хотелът беше за чудо и приказ: разкошен и в същото време модерен, а към това се добавяше и очарованието на смайващото му местоположение. Той бе разположен на брега на Атлантическия океан. Мястото разполагаше с почти всичко, което беше нужно.

Днес в небето нямаше нито един облак. Застанах на дървената избеляла тераса на младоженския апартамент на Джорджия. Само нежният бриз галеше кожата ми. Стълбището отвеждаше надолу към един частен плаж, където пясъкът бе толкова фин и светъл, а морето бе прозрачно като кристал. Единственото нещо, което цяла сутрин нарушаваше тази гледка, бе Валентина, която правеше ежедневните си упражнения по системата „Пилатес“. Те изискваха много навеждания, а това ѝ позволяваше непрекъснато да излага задника си на показ.

— Това място е великолепно — въздъхнах аз.

— Страхотно е, нали? — обади се Джорджия, която бе седнала на стола пред един малък роял. Тя бе облечена в сватбената си рокля и бе напълно готова за церемонията. — Обожавам това място. Тук прекарвахме семейните си почивки, когато бях дете.

— Значи не си ходила на почивка в Бътлинс^[1]? — попитах аз.

— Виж, сигурна съм, че в Бътлинс щеше да ми хареса също толкова много — настоя тя.

— Да бе, да, както кажеш — подразних я аз.

Апартаментът бе огромен и разкошен, без да бъде претрупан. Само наистина скъпите места можеха да си позволят подобна комбинация — килими, изтъкани от влакна от кокосови орехи, варосани мебели и странни импресионистични морски пейзажи по стените. До церемонията оставаха цели четиридесет и пет минути. Контрастът между нея и сватбата на Грейс бе много ярък. Джорджия сякаш бе готова от векове. Както се досещате, не можех да кажа същото за най-добрата си приятелка.

— Успя ли да видиш Грейс днес? — тихо попита тя.

Героически се стараеше да не изпадне в паника заради това, че една от шаферките ѝ явно бе в неизвестност.

— Съвсем за малко — отвърнах аз.

— Защото започвам леко да се тревожа за нея — продължи Джорджия. — Цяла сутрин успях да остана спокойна, но виж ме сега. — Тя протегна ръката си напред, за да ми покаже, че трепери.

— Тя ще дойде — опитах се да звуча максимално убедително. — Сериозно, не се тревожи.

Изведнъж вратата се отвори с трясък.

— Съжалявам! Знам, че закъснях! — промълви Грейс. На лицето ѝ бе изписан обичайният израз на изтощение.

— Трудно е човек да те открие този следобед. Все едно се опитвам да издиря Осама бен Ладен — намесих се аз.

— Да, знам, съжалявам... — повтори тя. — Обади ми се Адел. Не беше доволна от сделката, която тъкмо приключих. После се обади майка ми, за да се оплаче, че Скарлет не иска да яде пасираната пържола и пая с месо, а после ми се обадиха и от химическото чистене, за да се оплачат, че все още не съм взела килима, който им оставих преди три месеца.

— Грейс — подех аз, — това, от което имаш нужда, е отдел за обслужване на клиенти, който да работи само и единствено за теб.

— Добре, вече си тук — каза Джорджия и хвърли към нея последната шаферска рокля. — Отивай да я облечеш и побързай.

— Да. Добре. Няма проблем — отговори Грейс и хвана роклята. Тя се обърна и се насочи към будоара и на вратата се сблъска с Валентина.

— О... Грейс! — промълви Валентина с едва скрит ужас при вида на Грейс. — Имаш ли нужда от нещо... като за начало — ново лице?

Грейс се намръщи.

— Благодаря ти, Валентина. Ти също изглеждаш великолепно — отвърна тя, докато минаваше покрай нея.

— Знам — усмихна се Валентина. — Тъкмо се изследвах за алергии и открих, че имам непоносимост към марулите. Миналата седмица ги отказах и кожата ми вече сияе.

Точно в този миг от будоара се зададе Шарлот, облечена и напълно готова.

— Леле! Изглеждаш страхотно! — развълнувано възкликнах аз, като я накарах моментално да се изчерви.

Нямаше причина, защото това бе първият случай, когато не бе нужно да се чувства неловко и да се изчервява.

Основното, което правеше впечатление, бе, че Шарлот бе облечена в шаферска рокля, която ѝ бе *по мярка*. Освен видимата загуба на килограми, косата и гримът ѝ — резултат от общите ни усилия с Валентина — бяха пример за изтънчено очарование. Старата Шарлот бе изчезнала, тази тук бе друг човек.

— Наистина съм много доволна от това, което постигнахме с външния ти вид, Шарлот. Имала съм много скрити умения, нали? — разсъждаваше Валентина. — Всъщност смятам, че прическите и терапията за красота може би са областта, в която съм най-добра.

— Миналата седмица каза същото и за фелациото — подхвърли Джорджия. — Каза ми, че можеш да накараш всеки един мъж да настръхне от удоволствие.

— О, да — усмихна се Валентина. — Това също.

[1] Територия с множество почивни бази, които предлагат евтина семейна почивка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 47

Церемонията беше кратка и трогателно мила. Джорджия плака, майка ѝ също, Валентина се престори, че плаче, а тези от нас, които бяха достатъчно близо, успяха да забележат, че дори устните на Пит потрепераха.

Бракосъчетанието се състоя на огромна тераса, издигаща се над залива. Слънцето сгряваше кожата ни, а гостите бяха толкова многобройни, че ми се струваше, че вече знаех какво бе усещането да свириш в прочутата концертна зала „Роял Албърт Хол“.

По време на церемонията бях с гръб към гостите и се чудех къде бе седнал Джек и дали си личи, че стисках задника си, опитвайки се да го направя да изглежда по-малък.

Той трябваше да е пристигнал на острова едва тази сутрин, подобно на повечето гости. Знаех, че бе тук, защото Грейс го видяла да закусва обилно. Хапнал плодове, а после бъркани яйца с препечена филийка. Черен хляб. Две филийки без масло. Смятам, че, ако Грейс някога пожелаеше, можеше да се посвети на бъдеща кариера в тайните служби.

Когато Джорджия и Пит се целунаха за първи път като съпруг и съпруга, започнах да се вълнувам, защото знаех, че след малко отново ще се изправя срещу Джек. Но само ако успеях да го открия.

Вървах по пътеката зад щастливата двойка. Пред мен бяха Валентина и Бет, а след мен крачеха Грейс, Шарлот и Джина. Стрелках скришно погледи, опитвайки се да го забележа.

Изведнъж някой ме сръчка в гърба. Извърнах глава, за да видя какво бе привлякло вниманието на Грейс. Веднага го забелязах. Сред гостите, които наблюдаваха процесията ни, днес присъстваше само едно от бившите ми гаджета. За щастие той бе един от малцината, за които нямах нищо против да присъстват на събитието.

Себ и аз излизахме в университета цели седем седмици, а за онова време това си беше постижение, от което бях много доволна, въпреки че, ако знаех, че след толкова много години все още щях да

бъда необвързана, може би тогава нямаше да бъда толкова доволна от себе си.

В крайна сметка Себ беше сполетян от участта, която споделяха всичките ми романтични флиртове, но цялата случка имаше малко сладко-горчив привкус.

Не можех да си спомня защо се разделихме, но това, което помня, бе, че когато се случи, не изпитах чувство на облекчение. Напротив. Всъщност бях сигурна, че още тогава съжалих. Дори смятах да му го кажа, но докато успея да го направя, беше станало прекалено късно и той излизаше с друга.

Както и да е, никога не успях да разбера защо се бе случил този обрат в иначе непроменливия стереотип на връзките ми. Но хубавото на всичко това бе, че поне когато се натъкнех на него, а от последния път бяха минали поне две години, преживяването никога не бе мъчително, както при останалите.

Когато Себ улови погледа ми, се усмихна и вдигна ръка, за да ми помахна. Аз му се усмихнах в отговор, но не можех да му помахам, за да не наруша традициите, а и заради проклетия огромен букет, който носех. Бе толкова тежък, че бях убедена, че някой бе скрил гира в него.

— Той не изглежда никак зле — прошепна Грейс, когато стигнахме в дъното на залата.

Не ми бе приятно да призная, но бе права.

ГЛАВА 48

Очевидно никой не бе осведомил фотографа, че това трябваше да бъде празненство. Бакенбардиге му бях като телена четка, а цветът на лицето му — възчервен, сякаш го бяха пърлили с горелка. Този човек очевидно бе вземал уроци по любезно държание от Гестапо.

— Добре, всички вие, приближете се един до друг — изрева той. — По-близо, моля.

Сграбчи за ръката една възрастна дама, облечена във вишневочервена дреха, която можеше да ти докара мигрена, и я избута към съседа ѝ. Той очевидно нямаше и най-малката представа, че да накара такъв голям брой хора да застанат в правилната поза, нямаше да стане мигновено.

— Вие, шаферките, преместете се малко по-напред. Не чак толкова! — крещеше той. — Спрете тук. Не, не тук, сега малко назад.

Валентина се цупеше и за първи път можех да я оправдая. Но някой бързо промени това.

— Мога да се закълна, че на последната сватба, на която присъствах, видях някого като теб — промълви един глас зад гърба ми. Веднага разпознах, че той принадлежеше на Джак.

Поставих ръка на устата си, за да се опитам да скрия напирещата усмивка.

— Шаферката — вляво. Можете ли да си свалите ръката, моля — изрева фотографът. — Така, нека пробваме пак.

— Госпожице Харт, ако не се държите прилично, ще ви изпратят в последната редица — шепнеше гласът зад мен.

Насилих се да не се подсмихвам, защото се опасявах, че ако не внимавах, щях да изляза като истински идиот на снимките.

— Винаги когато се появиш, ми навличаш някоя беля на главата — наведох се назад, докато промърморих с неестествена и застинала усмивка.

— Едва ли имам вина, че ти не можеш да се справиш с това, което се очаква от теб — отвърна той. — Басирам се, че в училище

винаги са те задържали след часовете, нали?

Опитах се да измисля някакъв остроумен отговор, когато фотографът се разпореди всички да се оттеглят, с изключение на булката и младоженеца. Тълпата от гости се втурна към хотела, защото всички изпитваха отчаяната нужда от едно питие. Очевидно Джорджия нямаше да сгреша, ако беше наела някого, който да контролира тълпата по време на сватбата.

— Изглежда ще трябва да те оставя, за да се заемеш с положението — вметна Джак с широка усмивка. — Ще се видим малко по-късно, нали?

Да, с удоволствие.

Едно от нещата, които започнах да научавам от присъствието си на всички тези сватби, бе, че снимките отнемаха толкова много време и когато приключеха, повечето от гостите бяха толкова ядосани и краката на всички бяха много схванати, когато дойдеше време за същинското сватбено парти. Почти час и десет минути след започването на този маратон започна доста да ми писва.

— Видя ли колко е часът? — попитах застаналата до мен Грейс.

— Е?

— Върви към пет следобед, а ние всички сме напълно трезви. А това някак си е неприемливо, когато си на сватба.

— Чух те — намеси се Джорджия.

— Извинявай — отвърнах аз и склжих молитвено ръце. — Честно, не съм искала да прозвучи като оплакване.

Но аз наистина се оплаквах.

— Не, права си — намеси се тя, а после се обърна към фотографа. — Слушай, Брус, отсега нататък нека да правим естествени снимки, става ли? Хайде, момичета, къде е барът?

Тя бодро се запъти напред, като остави господин Телени Бакенбарди безнадеждно излишен. Ние я последвахме, като се опитвахме, доколкото бе възможно, да вървим изящно, като се имаше предвид, че това бе плаж и всички ние бяхме на петсантиметрови токчета. Когато стигнахме терасата, се извърнах към Грейс и си поех дълбоко дъх:

— Спиралата ми размазана ли е?

Тя се подсмихна:

— Не.

— Косата ми наред ли е?

— Да.

— А червилото?

— Иви — отвърна ми тя, — изглеждаш великолепно. Толкова си красива, че ако тази вечер не успееш да свалиш Джак, няма кога да го направиш.

ГЛАВА 49

Приемната представляваше огромна стая, която бе пълна с различни сватбени дреболии, които можеха да бъдат открити единствено по страниците на списание „Хелоу“. Имаше украшения за маса, високи метър и половина, изработени от бели рози и пера, осеметажна торта с глазура от бял шоколад и ягоди, а над нас се издигаше огромна мрежа, пълна с балони.

— Перата не са ли забавни? — възхищаваше се майка ми, докато приближаваше към мен, носейки две чаши. — Трябва да попитам Джорджия откъде ги е взела.

— Майко, като се има предвид, че твоята приемна ще бъде *на ливада*, не съм убедена, че дългите пера и зашеметяващият ефект ще бъдат удачни — отвърнах аз и взех едната чаша.

— О, не, не смятам да ги поставям в приемната — продължи тя. — Мислех си, че бих могла да си направя украшение за главата. Нали се сещаш, нещо в стил а ла „Мулен Руж“. Разбира се, цветът им трябва да отива на роклята ми. Нали ти казах, че съм решила да е зелена.

Не бях напълно убедена, че островите Сили бяха подготвени за начина на обличане на майка ми, но днес те станаха свидетели на уникалния ѝ стил, който постигна невероятен резултат. Тя бе избрала пурпурно пончо, шапка с мека периферия, каквито са се носили през шестдесетте и толкова къса пола, че за жена на нейната възраст това би трябвало да се счита за престъпление.

Единственото хубаво нещо, което можех да кажа за този ансамбъл, бе, че поне горе-долу имаше хубави крака. Жалкото бе, че в момента бе нахлузила оранжев чорапогащник с индийски десени, които я правеха да изглежда така, сякаш страда от гангрена в първи стадий.

— Здравей! — промълви един глас, аз се завъртях и пулсът ми се ускори. Това бе Джак. — Помислих си, че сигурно морето ви е отнесло, всички бяхте толкова дълго време навън с онзи фотограф.

— Ох, не питай! — отвърнах аз и се втренчих в очите му.

Той отново ме погледна така, сякаш се опитваше да ми каже нещо. Но не можех да разбера какво.

— Аз съм Джак — най-накрая промълви той и протегна ръка към майка ми, за да се здрависат.

О, боже, *майка ми!* Незнайно защо бях обхваната от кратковременна амнезия и бях забравила за присъствието ѝ. С нейната щура шапка и грозен чорапогащник. И... *о, мамо, моля те, дръж се нормално.*

— Драго ми е да се запознаем — отвърна тя с усмивка. — Аз съм Сара, майката на Иви. Предполагам, че сте едно от бившите гаджета на дъщеря ми?

Тази жена бе истинско бедствие.

— Не, мамо — подскочих аз. — Джак е...

— О, простете. Но напоследък тя явно е насъбрала много от тях — добави тя, за да добие той по-ясна представа за броя им. — Където и да отида, се натъквам на някого, с когото тя вече е излизала.

— *Ха, ха, ха, ха, ха!* — ломотех аз, като в същото време ми идеше да я удуша. — Това беше доста добро, майко. Както и да е, въъ, ами, въъ...

Опитах се да насоча разговора към тема, на която майка ми нямаше да ме zlepостави. Но някак си бе много трудно да измисля подобна тема.

— Сара, много се радвам, че се запознахме — отвърна Джак. — Макар че веднага се досетих, че сте майка и дъщеря. Много си приличате.

Господ да ми е на помощ! Надявам се, че не смята, че гардеробът ми бе като нейния.

— Извинете ме за минутка — каза майка ми, — но умирам от глад.

Надявах се, че тя ще изчезне, за да се опита да си потърси нещо за ядене, но за съжаление не стана така. Вместо това, почти като в ръгби мач, се нахвърли върху една от сервитьорките, която носеше поднос с чаши шампанско.

— Имате ли представа кои от тези храни са органични? — попита тя.

Сервитьорката, която явно бе наскоро завършила ученичка, поклати глава:

— Съжалявам, но не знам.

— А нещо, което да е с желатин?

Момичето отново поклати глава:

— Не съм сигурна.

— А нещо вегетарианско?

— Ами мисля, че онова със спанака — посочи нещо бледозелено, поставено най-отгоре върху еклери, подредени под формата на квадрат.

— А еклерите не са с животинска мазнина?

— Не съм много сигурна.

— Майко — прекъснах я аз, — нужно ли е да задаваш всички тези въпроси?

— Разбира се! — отговори тя. — А ти, млада госпожице, трябва да правиш същото. Нали имаш алергии?

Всъщност имах само една алергия — към стриди, но въпреки това от много години не бях получавала реакция от тях.

— Та, докъде бях стигнала? — продължи майка ми. — Ами яйцата от кокошки, отглеждани в клетки ли са?

Сервитьорката изглеждаше така, сякаш ако майка ми ѝ зададеше още един въпрос, главата ѝ щеше да експлодира, затова предложи:

— Ако искате, мога да ида и да попитам главния готвач?

Майка ми сви рамене:

— Добре тогава, ще рискувам — и се запъти, за да напълни салфетката си с толкова много сандвичи, че биха стигнали за изхранването на едно малко семейство в продължение на два дни.

Опитвах се да измисля нещо, което да кажа и да отклоня вниманието на Джак от тази странна случка, но отново се мъчех и не можех да се сетя за нищо подходящо.

— Хубава ли е спалнята ти? — попитах аз и веднага осъзнах, че може би щеше да реши, че си прося покана, за да я разгледам и да останем насаме. — Не че искам да я видя — бързо добавих аз. — Добре де, няма да имам нищо против и да я видя. Но не защото искам, ами нали се сещаш. — О, господи! — Моята е с веранда — вметнах аз. Голяма глупачка си, Иви. Дори майка ми бе спряла да нагъва сандвичите и се чудеше накъде бия.

— Да — отвърна Джак.

— Каква е? — попитах аз. — Искам да кажа, как изглежда? Мисълта ми е каква е?

— Да, моята спалня е хубава — спокойно отговори той. — Има и веранда, издигаща се над залива. Всъщност е невероятна. Никога преди това не съм бил на тези острови и започвам да се чудя защо. Ще бъде хубаво, ако някой ден отново дойда тук, но за по-дълго време.

— Мястото е прекрасно, нали? — намеси се майка ми. — И целият този разкош, истинско удоволствие! Не съм свикнала с подобно нещо. Почивките ми са много по-различни.

О, не! Не споменавай за седмицата, в която си почиствала замърсяваните райони в Египет. Моля те, не споменавай това...

— Прекарах една седмица в почистване на замърсяваните райони в Египет — съобщи тя.

— Наистина е забавно, защото едно от момичетата от работата ми беше на подобна почивка — отвърна Джак. — Много ѝ харесало, и така, както го разказваше, звучеше доста забавно.

— Виждаш ли? — обърна се майка ми към мен, а после отново се извърна към Джак. — Иви ме смята за луда.

— Убедена съм в това — промърморих аз.

— Ами, ясно е, че не е лъжица за всяка уста — добави Джак. — Но винаги бих предпочел това, вместо да прекарам една седмица в Бенидорм^[1].

— Видя ли? — повтори майка ми. — Ето защо смятам, че трябва да слушаш приятелите си повече.

Въобще не ми харесваше начинът, по който тръгна този разговор.

— Ами да — обадих се аз. — Аз също бих го предпочела пред седмица в Бенидорм — което всъщност не бе вярно, — но има толкова други места, които бих посетила. Не съм сред онези хора, чиято представа за пътуване в чужда държава се изчерпва с брошура със стандартните дестинации.

— Не си — обади се майка ми. — Но така или иначе скоро ще бъдеш прекалено стара за подобно нещо.

[1] Крайбрежен град във Валенсия. Един от най-големите туристически центрове в Испания и Европа. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 50

Макар че аранжировката на масата бе ръчна изработка от кристали и листенца бяло злато, имаше нещо, което не ми бе по сърце. Джак и аз не седяхме един до друг.

Още по-лошото бе, че той бе настанен до друга шаферка — Бет, братовчедката на Джорджия. Не само, че тя бе по-млада с няколко години от мен, но на всичкото отгоре тази знойна брюнетка изглеждаше толкова естествено очарователна.

И все пак положението не бе толкова отчайващо, защото до мен седеше Джим, а това щеше да ми даде възможност да разбере дали му харесва новата визия на Шарлот.

— Какво мислиш за преобразяването на Шарлот? — попитах аз, когато ни сервираха предястията.

— Тя изглежда невероятно — отвърна той. — Наистина различно. Макар че според мен и преди изглеждаше добре.

Аз се усмихнах.

— Всеки път, когато те видя, ме питаш за Шарлот — добави той. — Някой ще си помисли, че се опитваш да ни сватосаш.

— Кой, аз? — учудих се аз. — Това е последното нещо, което би ми хрумнало.

Той замълча за миг и повдигна скептично вежди.

— Добре, а ако се опитвах — продължих аз, — подчертавам *ако*, ти едва ли би могъл да се сравняваш с Шарлот. Тя е истински ангел.

Джим се засмя:

— Доста си изкусна, но виж, аз съм наясно с това. Няма нужда някой да ме убеждава.

— Нима?

— Да. Още миналия път ти казах, че я намирам за прекрасна.

Чаках да каже „но“, подобно на изказванията от типа на: „Намирам я за прекрасна, но не я харесвам“.

— И наистина я харесвам — завърши той.

— Но? — отвърнах аз.

— Няма „но“ — каза ми той. — Харесвам я. Наистина я харесвам. Ето, сега щастлива ли си?

— Когато казваш, че я харесваш — упорствах аз и хапнах парченце пушена съомга с крем фреш от зелени лимони, — че наистина я харесваш, какво имаш предвид: че се интересуваш от нея, нали се сещаш, романтично!

Дори аз смятах, че това звучеше ужасно сладникаво, но не можех да се сетя как иначе да го формулирам.

— Да — ухили се той. — За бога, какво още трябва да кажа? Да, смятам, че е прекрасна. Да, интересувам се от нея. Да, харесвам я. Доволна ли си сега?

— Харесваш я? — повторих думите му и почти подскочих от мястото си. — Наистина ли? Това е прекрасно. Дявол да го вземе, прекрасно е. Та вие сте създадени един за друг.

— Хм, не съм сигурен — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — продължи той, — че не смятам, че чувствата са взаимни.

Не можех да го разбера този младеж.

— Взаимни са! — заявих аз. — Гарантирам ти!

— Хм — отново въздъхна той недоверчиво. — Не съм останал с подобно впечатление.

— О, ами такава си е нашата Шарлот — отговорих аз. — Безнадежден случай, искам да кажа, че понякога е малко срамежлива. Предполагам си забелязал.

— И ти смяташ, че това е причината?

— Определено. Остави всичко на мен — успокоих го аз.

Нямах търпение да съобщя добрата новина на Шарлот.

ГЛАВА 51

Всъщност, не ми се ходеше до тоалетна, но след десерта се отправих натам, защото така щях да успея да направя дълго и напълно излишно отклонение, но щях да мина покрай масата на Джак. Изпънах роклята си, поех дъх и се отправих в негова посока, като се опитвах да скрия тревожния и незабавен ефект върху стомаха си, резултат от огромно парче сладкиш с извара, сиропирано с компот от диви боровинки.

Когато приближих, забелязах, че Бет се бе наклонила към Джак. Тя се смееше и въртеше кичур коса около пръста си и така старателно цупеше устните си, че в сравнение с нея Анджелина Джоли имаше нужда от увеличаване на устните с импланти. Изпитах вина, защото забелязах, че тя се бе отказала от десерта си. Опитах се да си поема още по-дълбоко дъх и тръгнах покрай тях с надеждата, че Джак можеше да ме забележи.

Но уви! Много добре знаех коя бе причината. Ако съществуваше конкурс по флирт, Бет щеше да спечели златен медал, с който да счупи всички рекорди. Тя така се бе втреничила в очите му, че той сигурно вече бе изучил роговиците ѝ до най-малката подробност, подобно на някой оптик.

От мястото, където се намирах, не можех да видя лицето на Джак, въпреки че се напъвах да видя каква бе реакцията му на този масиран флирт. И макар че той бе с гръб към мен, не можех да не си помисля, че въобще не изглеждаше притеснен от факта, че някой бе нахлул в личното му пространство с цялата решителност на елитен военен взвод. Прониза ме ревност. Това въобще не ми харесваше.

Опитах се да се отърся от нея, като завих в обратна посока и поех друг курс, за да стигна до тоалетната, като по пътя си повлякох и Шарлот с мен. Поне пътешествието ми нямаше да бъде съвсем напразно.

— Имам да ти казвам нещо — хванах я за ръката.

— Какво? — попита тя.

— Джим те харесва.
— Ти все повтаряш това — отвърна тя и направи гримаса.
— Не, този път не спекулирам — ентусиазирано ѝ отвърнах аз.
— Той всъщност го каза.
— О! — възкликна тя.
Не очаквах подобна реакция. Единственото, което си помислих, бе, че не ми вярваше.
— Шарлот, честно! Не си измислям, нито преувеличавам, нито каквото ѝ да било. Той каза, че те харесва — добавих аз. — Съвсем ясно и недвусмислено.
— Добре — безизразно отговори тя.
— Е, не си ли щастлива? — невярващо попитах аз. — Мислех, че го харесваш.
— Харесвам го като приятел — отговори тя.
Замислих се за миг.
— Нима се опитваш да ми кажеш, че всъщност не го харесваш? Имаш предвид, че наистина *не го харесваш*? — попитах аз и не можех да повярвам, че това бе правдоподобно обяснение.
— Наистина — намеси се тя. — Точно това казвам.
Нацупих се.
— Но той наистина, ама наистина те харесва, Шарлот. Той е просто страхотен.
— Е, Иви, съжалявам, но чувството не е взаимно — отговори тя с неприсъщо за нея раздражение. — Не знам какво друго мога да добавя.
Чудех се как да реагирам на това.
— Е, няма да правя безполезни усилия, Шарлот, но трябва да призная, че съм изненадана — продължих аз. — Той е симпатичен, интелигентен, много мил и публично си призна, че те харесва. За бога, какво повече искаш?
— Не би ме разбрала — въздъхна тя, а после се шмугна в една от кабинките с едно парченце тоалетна хартия, което се бе закачило на тока ѝ. Дори нямах възможност да се защитя.
В крайна сметка реших и аз да използвам тоалетната и влязох в съседната кабина. Тъкмо се канех да изляза, когато разпознах един глас отвън. Това бе Бет, която разговаряше с приятелката си — убийствено слабата и зашеметяваща шаферка Джина.

— И той всъщност ти даде номера си? — попита Джина.

Пуснах дръжката и реших, че много бих искала да подслушам този разговор.

— Записан е ей тук — изкикоти се Бет. — Не е ли прекрасен почеркът му? Кого заблуждавам, та той целият е прекрасен!

Сега и Джина се засмя.

Поставих капака върху тоалетната чиния и седнах, за да помисля над ситуацията. Защо ли имах ужасното чувство, че знаех за кого говорят?

— И така, кога ще му се обадиш? — попита Джина, а Бет й отвърна:

— Зависи от това, дали ще успея да го вкарам в леглото си тази вечер!

Двете избухнаха в дружен смях, а аз незнайно защо започнах да усещам, че леко ми се гадеше. Определено сгреших, като залях тортата си допълнително с компот от диви боровинки. Умирах да остана по-дълго и да чуя още от този разговор, но се притеснявах, че ако не излезе скоро, някой щеше да си помисли, че бях припаднала и щяха да се опитат да разбият вратата. Отключих и се запъти към мивката.

Забелязах, че Шарлот вече бе излязла.

— Здравейте! — поздравих весело Джина и Бет.

— Здравсти! — отвърнаха едновременно на поздрава ми.

— Вие двете забавлявате ли се? — попитах жизнерадостно.

— Тя със сигурност се забавлява — Джина кимна по посока на Бет и двете започнаха да се смеят.

— О! — Аз бях самата невинност. — Защо?

— Ами, нищо особено — намеси се Бет. — Просто ударих джакпота при разпределението на гостите по масите, това е всичко. Всъщност мъжът, до когото съм настанена, Джак, мисля, че каза, че те познава, но бегло.

— Да, познава ме — отвърнах аз, докато изхвърлях салфетката си в кофата за боклук. — Наистина ме познава. Бегло.

ГЛАВА 52

Тъкмо обсъждах с няколко от приятелките на Джорджия кой бе спечелил наддаването за най-дълга реч, когато някой ме потупа по рамото.

— Не съм те виждал от дълго време — промълви Себ с широка усмивка.

— Дявол да го вземе! Как си? — попитах аз и го целунах по бузата.

— Страхотно — отвърна той. — А ти?

— Да, отлично. Как върви работата?

Себ учеше физика в университета, а когато завърши, започна да гради традиционната кариера за тази специалност — получи работа в една строителна компания. Това не отговаряше на моята представа за забавна работа, но по онова време аз самата си изкарвах прехраната с писането на статии за талантиливи селскостопански животни. Освен това, ако човек се интересуваше единствено от парите, не би погледнал с пренебрежение на избора на кариера на Себ. Последният път, когато го видях, се беше издигнал много бързо в йерархията и останах с впечатлението, че вземаше заплата, която аз като журналист можех само да се надявам да получа, когато стана чак на 112 години.

— Всичко е наред с работата — отвърна той. — При теб как е?

— Ами, не е зле — отговорих аз, но нямах никакво желание днес да зачеквам темата за Саймън. — Още ли живееш в Уултън^[1]?

— Не, преместих се миналата година — вметна той. — Искан нещо по-голямо, където ще има достатъчно място за билиардната ми маса.

Удивено поклатих глава:

— Приятелката ти трябва да проявява истинско разбиране, след като ти позволява да напълниш къщата с разни момчешки играчки.

— О, да. Масата пристигна, след като тя си тръгна — отговори той, докато ме гледаше в очите. — Разделихме се миналата година.

— О, съжалявам — възкликнах аз.

— Не се притеснявай, всичко е наред — той повдигна рамене. — Нещата между нас просто не вървяха и двамата решихме всеки да поеме по своя път. Разделихме се приятелски.

— Това е добре — кимнах аз.

— Вечерята беше страхотна, нали? — попита той.

— Прекрасна — отговорих аз, но когато казвах това, изпитах същото странно, влошаващо се гадене, което почувствах малко по-рано, когато бях в тоалетната. Със сигурност това не бе най-добрата ми форма. Не знам коя бе точната причина, но в момента със сигурност не напредвах с пълна пара.

— Е, трябва да призная, че изглеждаш фантастично — продължих аз, решена да не се издавам, че нещо не бе както трябва. Казах това не просто от любезност, а защото наистина мислех така. Годишите след университета се бяха отразили добре на Себ. Някогашните детски черти на лицето му сега бяха по-остри и мъжествени, а някогашният блед цвят на лицето сега бе придобил лек тен, който много му отиваше.

Прекарахме цели двадесет минути, като взаимно си разказвахме спомени, прекъсвайки се един друг, и открихме, че много от нещата се бяха променили. Но и много от тях бяха останали постарому.

— Трябва да призная — каза той накрая, — че днес изгарях от желание да поговоря с теб.

— Така ли? — попитах аз. — Защо?

— Де да знам. Когато преди малко те видях да вървиш по пътеката към олтара, изглеждаше невероятно. Беше много красива и това ме накара да се замисля.

— За какво? — обадох се аз.

— Затова защо въобще ти позволих да си тръгнеш.

[1] Предградие на Ливърпул. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 53

Реших да се поразходя с надеждата, че гаденето щеше да поотмине.

Но след като прекарах двадесет минути в опити да придържам косата си, за да не развали вятърът прическата ми, и през цялото време слушах как сватбеното парти ставаше все по-оживено, разбихах, че това нямаше да помогне. Запътих се към приемната и се натъкнах на майка ми.

— Здравсти, мамо! — поздравих аз.

— Олеле! — възкликна тя.

— Какво има? — не вярвах косата ми да изглежда толкова зле.

— Иви, да не би да си яла скариди? — попита тя със загрижен вид.

Намръщих се:

— Не мисля, макар че...

Сега, като се замислих, се сетих, че малко по-рано изядох няколко сандвича, които бяха покрити с някаква неопределена лепкава слуз. Очите ми се разшириха, когато видях израза, изписан по лицето на майка ми. Въобще не ми харесваше това, което виждах. Вдигнах ръце и докоснах лицето си, за да открия нужното доказателство. Очевидно бях яла скариди. И за първи път през последните две години те бяха предизвикали алергична реакция. Само това ми липсваше в ден като днешния.

— Тези противни сандвичи — възкликнах аз. — Въобще не исках да ям тези проклети неща. Хапнах ги, просто защото нямаше какво да правя, докато водех някакъв досаден разговор с Вера, лелята на Джорджия.

— Слушай, не изпадай в паника — обади се майка ми. Доста ме подразни, защото явно реши, че при възникналата ситуация тя трябваше да бъде тази, която да запази спокойствие и да прояви здрав разум. — Да идем да си напръскаш лицето с вода. Оттокът може да намалее. Хайде, аз ще те прикривам.

Двете се промъкнахме през двойната врата и се опитахме да пресечем залата, без да бъдем забелязани като двама жалки крадци аматьори.

Бях закрила лицето си с ръка и се преструвах, че имам главоболие, а майка ми пристъпваше на около десетина сантиметра пред мен. Замисълът бе да вървя плътно зад гърба ѝ, за да не успее никой да види на какво приличам. Всичко би било чудесно, само дето тя постоянно ме спъваше и едва не се озовах върху едно гнездо от целувки.

Когато стигнахме до дамската тоалетна, аз си поех дълбоко дъх и погледнах в огледалото.

— Мили боже! — възкликнах аз.

— Е, стига де, не е чак толкова зле — успокой ме тя.

— Нека ти напомня, че преди малко каза абсолютно същото нещо — мърморех аз. — Но тук въобще не става въпрос за твоето лице.

Нямаше да продължа и да кажа, че приличах на „Човекът слон“^[1], но с тези подути очи и петна по бузите подозирах, че той за нула време щеше да ме победи на конкурс за красота. Внезапно вратата се отвори и влезе Грейс.

— Боже господи! — възкликна тя с такова изражение, сякаш бе станала свидетел на автомобилна катастрофа.

— Моля те, само недей да крещиш — отвърнах аз. — С това чашата би преляла.

— Какво е станало с теб? — попита тя. — Изглеждаш така, сякаш са те пребили.

— Благодаря ти — отговорих аз. — Наистина имах нужда от някого, който да ме накара да се почувствам по-добре. Получих алергична реакция от някакви скариди.

— Мислех, че не си получавала от години — учуди се тя.

— Не бях — отговорих аз, — вероятно защото не съм докосвала скариди през всичките тези години.

— А защо яде днес? — попита тя.

— Ами не разбрах, че са скариди. О, виж, няма значение! — изстенах аз. — В момента изглеждам така, сякаш съм си завряла главата в пчелен кошер! Какво по дяволите ще правя сега?

Майка ми въздъхна и вметна с практичен тон:

— Не може да се направи почти нищо. Просто трябва да изчакаш да спадне оттокът. Но погледни на това оптимистично.

— Тоест? — попитах аз.

— В Папуа Нова Гвинея има племена, които намират подобни неща за много привлекателни — информира ме тя. — Те полагат извънредни усилия, за да се сдобият с подобен ефект върху лицата си.

Благодаря, мамо. Много ти благодаря.

[1] Прякор на Джоузеф Мерик — англичанинът, станал популярен по света под това название поради вродени дефекти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 54

Поради липса на книжна кесия, която да нахлузят на главата си, двете с Грейс открихме най-закътания и тъмен ъгъл на стаята.

— Валентина е истински аматьор в сравнение с това момиче — сподели Грейс, докато наблюдаваше Бет.

Не стига, че се бе наслаждавала на компанията му почти два часа и половина по време на вечерята, а сега явно се бе залепила за Джак като някоя пиявица, но все пак много красива пиявица.

— Защо не идеш там и не се намесиш? — каза Грейс.

— Какво? Полудя ли? — попитах я аз.

— Мислех, че го харесваш — добави тя.

— Да, и ако ида там, шансовете ми неимоверно ще нараснат, когато ме види с това лице като „Фантомът от операта“.

Тя отпи от питието си и отново заоглежда лицето ми.

— Вече започва да спада — отбеляза тя. — Колко време трябва да мине, за да отшуми?

— Няколко часа, моля се само да побърза и да се стъмни.

Грейс пак отпи с втренчен пред себе си поглед.

— Добре ли си? — попитах аз. Не можех да се меся, но днес Грейс не се държеше нормално.

— Да, да — отговори тя. — Просто съм малко изморена, това е всичко. Скарлет реши, че е добра идея да се буди в два часа всяка сутрин, за да си поиграем. Просто всичко ми се насъбра.

— Е, просто не си в настроение да попееш по това време на нощта, така ли? — попитах аз.

— Може и да ти е смешно, но не съм.

Валентина изведнъж се появи на нашата маса, за да се осведоми:

— Все още ли си подута?

Намусих се и я попитах:

— Защо просто не кажеш „все още грозна“?

— Не исках да нараня чувствата ти — тя повдига рамене, — но в такъв случай: все още ли си грозна?

Казвах си просто да не й обръщам внимание.

— Колко човека присъстват на тази сватба? — продължи тя.

— Над двеста — отвърнах аз.

— Не е за вярване — тя поклати глава. — При наличието на толкова много хора очаквах поне един подходящ необвързан мъж.

— Тук има купища необвързани мъже — обади се Грейс.

— Казах *подходящ* необвързан мъж — тя поправи Грейс. — Има огромна разлика.

— Под това определение вероятно имаш предвид някой с външния вид на Орландо Блум и банковата сметка на Доналд Тръмп — предположих аз.

Валентина изсумтя с досада:

— Защо всички смятат, че съм толкова повърхностна. Но да, подобна комбинация би била добро начало.

— Себ обвързан ли е? — попита Грейс.

— Не е, но преди малко ми каза, че си е дал малко почивка от срещи — отговорих бързо аз. — Наскоро е скъсал с приятелката си и иска да остане сам известно време.

— Всички казват така — намеси се Валентина. — Досега не съм срещала мъж, който да не може да бъде убеден. А кой е този Себ?

— Излизах с него в колежа — отговорих аз. — Нали се сещаш, онзи, който учеше физика.

Тя направи гримаса. Ако имаше нещо, което щеше да я накара да се откаже от някой мъж, това бе мисълта, че преди това той е бил с мен. Я чакай! Защо се опитвах да я откажа от него? Имаше ли някакво значение за мен, ако Валентина съблазнеше Себ?

О, Иви, стегни се!

ГЛАВА 55

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попитах Грейс малко по-късно, когато двете отново се усамотихме.

Тя въздъхна:

— Сватбите те карат да се замислиш за собствената си връзка, това е всичко. Когато съм присъствала на предишни сватби, съм стояла и гледала как някой друг сключва брак и съм се опитвала да разбера дали ние самите някога бихме го направили. Прекарах целия днешен ден, опитвайки се да анализирам брака си.

— И? — подсказах аз. — С брака ти всичко е наред, нали?

— О, да, всичко е наред — отвърна тя. — Напоследък Патрик е в странно настроение.

— В смисъл? — попитах аз.

Тя се намръщи и отвърна:

— Нищо особено, но нека ти дам пример. От медения месец насам този уикенд за първи път отиваме заедно някъде. Тази сутрин се настанихме в прекрасна стая с великолепна гледка и просто очаквах ние да... не знам, да подхванем обичайните си роли.

— Какви са те? — любопитствах аз, като се надявах, че нямаше предвид нещо, което да включва медицински сестри и лекари.

— Ами обикновено аз се държа разумно и започвам да закачвам дрехите си и после може да спомена, че ще си взема душ, за да се освежа. Тогава Патрик ще захвърли чантите, ще ме сграбчи за задника и ще каже: „Майната му на душа!“ и... ами можеш да се досетиш за останалото.

— А какво се случи днес? — попитах аз.

— Бях напълно разопаковала багажа и тъкмо си миех косата с шампоан, когато той влезе в банята, за да ми съобщи, че излизал за пет минути. Казах му: „Къде отиваш?“.

— Какво ти отговори? — намесих се аз.

— Каза, че отивал да се разходи, защото имал главоболие — отвърна тя.

— Че какво лошо има в това?

— Ами като за начало, не трябва ли това да е реплика, присъща на жената?

— Не бъди такъв сексист — отвърнах аз. — Виж, Грейс, това е нещо незначително.

— Може би — мрачно добави тя. — Но нали ти казах, че ще се поразходи?

— Да, и?

— Разходката продължи два часа.

Разговорът ни бе прекъснат от думите на някого, който говореше по микрофона. Когато погледнахме, видяхме, че това бе Джорджия. Тя очевидно бе добила кураж от алкохола, макар че не бе толкова пияна, колкото очаквах, като се има предвид, че днес шампанското буквално се вливаше със системи.

— Знам, че напоследък много от булките произнасят речи, но аз всъщност нямах такова намерение — леко завалваше тя.

— Вече изслушахте речта на Пит, на баща ми, на кума ни Фил и съм сигурна, че това ви е било повече от достатъчно, но с напредването на деня започнах да си мисля: „Защо пък да оставя всички ви да се отървете така лесно?“. Освен това тези, които познават мен и Пит, знаят, че никога не съм обичала последната дума да бъде негова.

Чу се лек смях.

— Всички ми казваха: „Ще разбереш кога си срещнала любовта на живота си — продължи тя, — просто ще знаеш“. Е, ако трябва да съм честна, бях доста скептично настроена. Но познавам Пит вече повече от година и за това време разбрах дяволски много неща за него. Открих, че е щедър, любящ, разказва добре вицове, умен е, разбрах, че въобще не го бива да помни дати (затова няма нужда да тръпна в очакване какъв ще е подаръкът за първата ни годишнина)... и че ме обича дори в дните, когато съм непоносима.

От мястото, където стояха лелите на Джорджия, се изтръгнаха едно или две неволни възклицания, последвани от нова вълна смях.

— Но не е само това — продължи тя. — Причината, поради която извърших това дяволски невероятно нещо днес, а именно, че се омъжих, е, че открих, че всички онези хора са били прави. *Просто*

знаех. Ако трябваше да прекарам остатъка от живота си с един мъж, *просто знаех*, че това трябва да е Пит.

Тя се обърна, за да погледне към новия си съпруг, който бе най-отпред в тълпата, ухилен до уши.

— Обичам те, любими! — добави бързо тя.

Той пристъпи напред, за да я прегърне, а тя обви ръцете си около врата му, без да изпуска микрофона.

— И аз те обичам, моя малка ревличке! — прошепна той.

С Грейс се спогледахме и се усмигнахме. Пит очевидно не бе забелязал, че микрофонът бе на пет сантиметра от устата му и така личните му чувства ставаха публично достояние на цялата зала.

— Може ли да ти кажа нещо? — въздъхна той, докато двеста души чакаха да чуят какви щяха да бъдат следващите му думи. — Изглеждаш страхотно в тази рокля.

ГЛАВА 56

Това наистина не бе добре. Намирах се на толкова романтично място, че ако можеше да се бутилира, щеше да се продава като заместител на виаграта.

Да, бях седнала тук и разговарях с приятеля на майка си като момичето, което бе отишло на абитуриентския си бал без кавалер. Всъщност с подобна външност можех само да си мечтая за кавалер на абитуриентски бал. Оттокът може би бе спаднал малко, но петната все още не бяха изчезнали. От отчаяните ми опити да ги прикрия с пудрата на Валентина лицето ми бе станало толкова бледо, че бих изплашила малките деца.

— Само лицето ти ли е проблемът, Иви? — попита Боб.

— Извинявай, Боб — отвърнах аз, обърнах се към него и веднага се развеселих при вида на зелената му папионка и спортното му раирано сако. — Не, не е само това.

— По-скоро ми прилича на проблем с някой приятел — добави той. От шест години бе с майка ми и бе доста запознат с историята на романтичните ми връзки.

— Да — казах аз. — Но този път не е... както обикновено.

— Така ли?

— Този път е сложно.

Той кимна и отново се захвана с доматения си сок.

Аз се намръщих и промълвих:

— Боб, от теб се очаква да ми кажеш: „Опитай се да споделиш с мен“. Нали се сещаш — да ме убедиш да ти се доверя, за да ми олекне.

— О! — отвърна той, докато нервно потъркваше с пръсти брадата си. — Ами добре, целият съм в слух!

— Така — казах аз и поех дълбоко дъх. — Харесвам много един мъж, който присъства тук. Първоначално не го харесвах, защото излизаше с Валентина, но после те се разделиха и аз осъзнах, че го харесвам.

— Чудесно — намеси се Боб.

— Само дето днес друга жена е впила ноктите си в него.

— Боже! — възкликна той.

— Не, почакай! Това не е всичко — продължих аз. — Тук днес е и един от бившите ми приятели, който ми каза, цитирам, че се чуди защо въобще ми е позволил да си тръгна. А той е *наистина мил*.

— В такъв случай — Боб се намеси незабавно — излез с него.

— Не успях да довърша — продължих аз. — Тъкмо се канех да ти кажа, че той наистина е мил, но дълбоко в себе си знам, че той не е човекът за мен.

— О! — промълви Боб.

— А другият е!

— Ах! — възкликна той.

Погледнах към дансинга, където в момента Бет учеше Джак как да танцува танго. Ако правеше цигански колела по дансинга, облечена единствено в панталонките на Мики Маус, тя щеше да привлече по-малко внимание, отколкото в този миг.

— Разбирам — прошепна Боб, но бе съвсем ясно, че си нямаше и най-малката представа. Можеше да разбира от готвене на вегетариански ястия и от творбите на Жан Пол Сартр, но се съмнявах, че някога щеше да стане добър колкото Джери Спрингър^[1].

— А какво не му е наред на първия младеж, онзи, когото смяташ, че не е за теб? — попита той.

— Не мога точно да си спомня — отговорих аз. — Минаха векове, откакто го заряхах.

Боб се замисли.

— Въпросът не е само какво не му е наред — продължих аз. — Мисълта ми е, че, когато погледна Джак, сърцето ми се преобръща. Когато погледна Себ, ами...

— Едва трепва? — подсказа ми той.

Усмихнах се:

— И все пак той е мил, симпатичен, има хубава работа, очевидно няма никакви антисоциални навици или нещо от сорта и очевидно все още ме харесва, а и аз го харесвам и не ми се ще да бъде съблазнен от Валентина.

— Хм — кимна Боб.

— Какво трябва да направя според теб? — попитах аз.

Боб придоби изражението на осемгодишно дете, което току-що са накарали да обясни законите на метафизиката.

— Ами — отвърна той, докато обмисляше внимателно отговора си, — попита ли майка си?

Избухнах в смях и поставих ръката си върху неговата.

— Боб, не се тревожи — въздъхнах аз. — Между другото, трябва да ми кажеш откъде си купил това сако.

— О, харесва ли ти? — попита той. — И аз реших, че е доста елегантно.

Изведнъж усетих, че някой се задаваше към нас от другия край на залата и когато погледнах, за свой ужас разбрах, че това бе Джак.

— О, боже! — подскочих аз и грабнах чантата си.

— Какво има? — попита Боб. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак или дори нещо още по-страшно.

Трескаво опипах очите си и усетих, че още бяха подути. А това ми стигаше, за да не желая Джак да ме види в това състояние. Стрелнах поглед из залата, като отчаяно се опитвах да открия изход, за да избягам. Трябваше да се махна оттук.

При това бързо.

[1] Водещ на скандално американско шоу. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 57

Профучах покрай група маси и столове, като се опитвах да се добера до вратата възможно най-бързо. Но накъдето и да се обърнех, някой се изпречваше на пътя ми и ме поглеждаше така, сякаш съм получила главната роля в новата версия на филма „Нощта на живите мъртви“. Започнах да разблъсквам гостите, които ми се изпречваха на пътя като кегли, с ясното съзнание, че това бе изключително невъзпитано, но уверена, че в подобна ситуация трябваше да ми простят.

Останах без дъх, най-сетне излязох на чист въздух. Слънцето залязваше, а вълните на Атлантическия океан се разбиваха в брега. Свалих със замах обувките Джими Чу, като хванах по една в ръцете си и се затичах към близката скала. В този миг тя изглеждаше най-подходящото място за мен: моята собствена скала, под която да пропълзя.

Обърнах се назад, за да видя дали след мен не идваше някой. С облекчение установих, че бях успяла да се изплъзна от Джак. Въздъхнах и седнах от другия край на скалата, който гледаше към морето, и за пръв път през целия ден се почувствах по-спокойна. Страхотно бе да седиш тук, а единствената ти компания да бъдат вълните и няколко корморана.

Изведнъж забелязах нещо във водата и бях сигурна, че бе по-голямо от риба. Внимателно наблюдавах мястото, където го зърнах, и то се появи отново. Припомних си пътеводителя и разбрах, че това сигурно бе тюлен. В потвърждение на това една малка глава, обърната право към мен, се подаде от водата. Усмихнах се.

— Какво гледаш? — говорех му аз. — Толкова ли лошо изглеждам, че дори и ти ме гледаш с отвращение?

— Иви — чух един глас зад себе си. — Ти ли си?

Отново направих физиономия на тюлена, като за миг се чудех какво, по дяволите, ставаше. Тогава чух стъпки близо до себе си.

Джак ме бе открил!

— Недей да ме гледаш! — простенах аз, като осъзнах, че тази тактика щеше да има точно обратния резултат.

— Просто дойдох да проверя какво е станало с алергичната ти реакция — отвърна той. — Майка ти ми каза какво се е случило.

— Боже, благодаря ти, мамо! — възкликнах аз, като все още държах главата си, заровена в ръцете си.

Джак седна до мен и ме попита:

— Така ли смяташ да останеш цяла вечер, покрила лицето си с ръце?

Повдигнах глава, като все още здраво притисках ръце към лицето си.

— Вероятно — измърморих аз.

Той избухна в смях.

— Е, добре — подсмихна се той. — Но в такъв случай сигурно ме смяташ за ужасно повърхностен.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Ами явно си мислиш, че не ми се иска да седя тук и да си говоря с някого само защото този човек има няколко... петънца.

— Всъщност не са петънца, а петна — вметнах аз.

— Само петна ли? — отвърна той. — Че това не е нищо.

— Виж — продължих аз, като все още държах ръце, притиснати към лицето си. — Оценявам загрижеността ти, но много ще ме улесниш, ако се върнеш обратно на партито и отново започнеш да упражняваш танцовите стъпки.

— Шегуваш се, нали? — отвърна той. — Не мога да понасям цялата тази дандания. Хайде, Иви, бъди разумна! Нека те погледна.

Размишлявах около секунда, по-скоро около минута. Противно на убежденията си бавно смъкнах ръце... и го погледнах в очите.

— *Мили боже!* — изкрещя той.

— О, не! — отвърнах аз и отново покрих лицето си с ръце.

— Шегувам се — обади се той. — Иви, наистина се шегувам.

Той докосна ръката ми, като с това изпрати леки ударни вълни към вените ми, а после бавно смъкна ръцете ми.

— Честно, просто се пошегувах. Съжалявам! — продължи той. — Наистина съжалявам. Иви, въобще не изглежда толкова лошо, колкото си мислиш.

Направих гримаса.

— Знам, че просто се опитваш да бъдеш любезен — отговорих аз, — за което ти благодаря.

Джак хвана едно камъче и започна да си играе с него, като и двамата устремихме поглед към морето.

— Между другото, смятам, че майка ти е страхотна — обади се той.

Погледнах го с изненада.

— Наистина ли? — попитах аз. — Аз също мисля, че е страхотна, но повечето от другите хора биха избягали на километър от нея само при вида на този чорапогащник.

Той се усмихна.

— Успя ли вече да те покани на сватбата си? — полюбопитствах аз.

— Да — отвърна той. — Съдейки по въпроса ти, това може и да не се окаже най-изключителното събитие в града.

— Да, би могло — отговорих аз. — Освен това трябва да те предупредя, че тази сватба няма да е никак цивилизована. И за да ме разбереш по-добре, ще кажа само, че се надявам да харесваш вино от коприва.

— Само заради него ще си заслужава да дойда — пошегува се той. — Отново ще бъдеш шаферка, нали?

— Да, за трети път тази година. Превръщам се в серийна шаферка.

Той се засмя и погледна към мен.

— Както и да е — добави той. — Радвам се, че успях да се откъсна за малко от суматохата.

— Аз също, макар че бях решила, че си зает тази вечер.

— С Бет ли? — попита той.

— Аха — кимнах аз.

— Не — намеси се той. — Тя е много сладка и всичко останало, но със сигурност не съм зает за тази вечер. Не и с Бет.

ГЛАВА 58

Това трябваше да бъде най-добрата новина за вечерта, която съм чула, но въпреки всичко нещо продължи да ме тревожи. Защо, след като не бе зает с Бет, ѝ бе дал телефонния си номер? Хапех устни и размишлявах върху това, като се преструвах, че търся нещо в чантата си. Дали да не повдигна този въпрос? Да разкрия картите и да изясним всичко от самото начало?

Не. В никакъв *случай*. Имах ли нещо общо с това? Нямах нищо общо. Кога подобно нещо би ме спряло? Просто се чудех съществуваше ли някакъв начин да спомена това, без да изглеждам като някоя първокласна, обсебена, зарязана любовница, когато изведнъж нещо отклони вниманието ми от този проблем.

Ръката му леко докосна моята.

В първия момент не можах да реша дали това бе станало съвсем случайно, но тогава той докосна ръката ми повторно. Този път пръстите му решително се преплетоха в моите и през тялото ми премина токов удар. Обърнах се и го погледнах, пръстите ни бяха преплетени, а ръката му здраво бе стиснала моята.

— Ако въпросът не е прекалено личен — започна той, като ме гледаше право в очите, — виждаш ли се с някого?

Знаех, че в този момент трябваше да издам устни напред и да изглеждам съблазнителна, но единственото нещо, което успях да постигна, бе неудържима усмивка.

— Въпросът не е прекалено личен — отвърнах аз. — И не, не се виждам.

Сега той се усмихна.

— А ти? — попитах аз.

— Не — отговори той и поклати глава. — Както знаеш, откакто се разделих с приятелката си, излизах няколко пъти с Валентина и това бе всичко.

— О! — възкликнах аз, като ми се искаше да не беше ставало дума за това.

Последва кратка пауза, докато обмислях какво да кажа.

— А вие като приятели ли се разделихте? — попитах аз, но въпросът ми по-скоро бе продиктуван от любезност, отколкото от желание да продължим, разговора в тази насока.

— Хм, да, предполагам — отвърна той. — Но не смятам, че това превръща раздялата в по-малко изпитание, особено когато сте били заедно дълго време. Бяхме заедно повече от три години.

— Беше ли влюбен в нея? — попитах аз.

Той се замисли за момент, а после отвърна:

— Мислех си, че бях. Макар че, когато сега погледна назад в миналото, осъзнавам, че нещата не вървяха дълго преди да се разделим.

— В такъв случай не смяташ, че има вероятност да се съберете отново? — продължих с въпросите.

— Не, в никакъв случай — отговори той. — Трябваше ми доста време, за да стигна до този извод, но сега съм убеден, че постъпихме правилно, като тръгнахме по различни пътища.

Той спря за миг и продължи:

— Но това не ме спря да си обещавам нещо.

— О?

— Ами, повече никога няма да позволя да се случи подобно нещо.

— Коя част по-точно? — колебливо попитах аз.

— Тази, в която съм зарязан от някого, на когото наистина държа — отговори той.

Изведнъж се почувствах малко неловко. Той очевидно бе доловил това, защото ме попита:

— Смяташ ли, че това е глупаво?

— Не, за бога, не! — отвърнах му аз. — Ужасно е, когато се случи подобно нещо — да те зарежат и всичко останало.

Той се усмихна и вметна:

— Звучиш така, сякаш говориш от личен опит.

Нима? Какво направих?

Изведнъж ми просветна, че при тази ситуация имаше две възможности. Едната бе да изляза чиста от всичко това — можех да кажа на Джак, че когато ставаше въпрос за връзки, аз бях най-отчайващо проблемният човек, който някога можеше да срещне.

Никога не съм била влюбена. Никога не съм излизала с някого по-дълго от три месеца. Никога дори не съм изпитвала усещане, което поне малко да прилича на това, да ти разбият сърцето.

Или пък можех да излъжа.

Втората възможност ми изглеждаше доста по-привлекателна.

— Ами да — отвърнах аз. — Знам какво е да те зарежат.

— Хайде, разкажи ми — настоя той.

По дяволите! Не можехме ли да говорим за нещо по-простичко, като например за арабско-израелския конфликт?

— О, не. Не искам да те отегчавам с тази история — отвърнах аз и поклатих глава, сякаш всичко това бе прекалено болезнено за мен, за да го обсъждам. Той повдигна вежда, а аз започнах да си мисля, че ако скоро не кажа нещо, той щеше да подуши, че има нещо гнило, и то доста гнило.

— Е, добре — започнах аз. — Имах един приятел.

— Име? — попита той.

Веднага се огледах наоколо, за да потърся вдъхновение.

— Джими — отвърнах аз, като се надявах, че познанията му в областта на модата не се простират до различаване на имената на дизайнерите на обувки.

— Колко време бяхте заедно? — пита той.

— Ооо, известно време — отвърнах аз. — Даа, доста време.

— Колко — две, три години?

— Да — възкликнах аз.

— Кое от двете?

— Хмм?

— Две или три години?

— А, две години — продължих аз — и половина.

Той чакаше да разкажа подробностите, а аз се преструвах, че не забелязвам.

— Е, какво се случи? — попита накрая той.

— Ами, бяхме заедно в продължение на две години и половина и един ден като гръм от ясно небе той скъса с мен.

— Ясно — отвърна той.

Болезнено съзнавах, че пълната липса на подробности в тази история я правеше дори по-неправдоподобна, ако в нея бяха въввлечени

полковник Горчица^[1], една трапезария и окървавен свещник. Имах отчаяна нужда от още детайли, за да запълня празнините.

— В общи линии — бързо продължих аз — той ме покани на разходка в Сефтън парк. Вървахме, докато стигнахме до естрадата за оркестъра. Тогава той се обърна към мен и ми каза: „Иви, трябва да ти кажа нещо“.

Повече подробности, Иви, повече подробности. Поех си дълбоко дъх.

— Не знаех какво иска да ми каже — подхванах отново. — Бях решила, че сигурно се кани да ми предложи брак.

Спокойно, Иви!

— Господи! — възкликна Джак.

— Хм — добавих аз и с ужас установих, че бях добила скръбно изражение а ла принцеса Даяна.

— Той стисна ръката ми — продължих аз — и каза: „Иви, не желая да бъда повече с теб“. Щях да се разплача, но мястото гъмжеше от тийнейджъри, които караха скейтбордове.

Мили боже, какви ги говорех?

Джак стисна ръката ми, сякаш искаше да ми каже, че, ако не желаех, можеше да не продължавам, а аз се разкъсвах между отвращението, което изпитвах към себе си, и добрината му, която ме трогваше. Но и в двата случая сърцето ми биеше толкова силно, че направо щеше да изхвъркне.

За щастие изведнъж нещо друго привлече вниманието на Джак. Аз се възползвах от тази възможност и започнах да дишам дълбоко и да си наложам да се успокоя.

— О, погледни натам! — намеси се той и посочи към морето.

Огледах водата, като се чудех какво точно трябва да търся.

— Не виждам нищо — отговорих аз.

— Това е тюлен! — възкликна той.

Канех се да му кажа, че го бях видяла малко по-рано, но се отказах, защото той се бе притиснал към мен, за да ми го покаже. Оглеждах водата, но този път не можех да видя тюлен. Честно казано, може би заради това, че се опитвах да се концентрирам върху нещо друго, а не върху ръката му, която бе обгърнала талията ми.

— Все още не мога да го видя — промълвих, почти останала без дъх. — Явно зрението ти е по-добро от моето.

Изведнъж усетих, че ме гледа и се обърнах, за да мога също да го погледна. Лицата ни бяха на не повече от петнадесетина сантиметра разстояние. Тогава той се усмихна.

— Какво? — попитах аз и започнах да се чудя да не би все още да имам петна или някое парченце от компота от диви боровинки не се е заклецило между зъбите ми.

— Нищо — отвърна нежно той.

Сърцето ми заби неистово. Усещах, че ще ме целуне. Никога не съм била по-сигурна в живота си. Затворих очи, когато той ме притегли към себе си, а топлината на тялото му проникна в моето. Още преди да сме се докоснали, можех да почувствам мекотата на тези устни. Почти усещах вкуса им, влагата на езика му. Очакването така ме бе възбудило, че, когато устните ни почти се докоснаха, едва не ми се зави свят.

— Ивииииии!

О, боже!

— Ивииии! Това ти ли си?

Ако не познавах така добре този глас, щях да си помисля, че това бе баскервилското куче.

— Иви, нуждаем се от теб!

В някои моменти бих убила Валентина с удоволствие.

[1] Персонаж от играта „Клуедо“ (Colonel Mustard) и филма „Улика“. Той е военен спекулант, който пуска просташки шеги. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 59

Всички знаем, че животът ни преподава уроци, и днес аз научих своя най-важен урок. Никога повече нямаше да нося картата ключ на някоя от приятелките си, която бе в цикъл и следователно имаше голяма вероятност по някое време да пожелае да си влезе в стаята, за да има по-голям избор на санитарни продукти в сравнение с това, което се предлагаше в дамската тоалетна.

Приятелката, за която говорех, всъщност бе Шарлот. Валентина просто бе избрана да действа като пълномощник на отряда, който ме издирваше. Шарлот не бе успяла да побере въпросната карта в собствената си чанта, защото, въпреки че беше изключително красива, блестяща и се съчетаваше страхотно с роклята ѝ, тя беше прекалено малка и в нея не можеше да влезе нищо друго, освен едно обикновено червило марка „Клиник“ и две фиби. И както бях изтъкнала, за мен това обезсмисляше целта на една дамска чанта.

Горката Шарлот толкова много се извиняваше, че беше готова да се самобичува, когато разбра къде съм била през последния половин час. Това ме накара да се почувствам малко по-добре, но съвсем малко. Защото някак си отново успях да изгубя Джак. Бащата на Джорджия се спря да поприказва с мен, а майка ми го подхвана да дискутират членската вноска в организацията за защита на човешките права „Амнести Интернешънъл“.

Знаех, че от моя страна това бе дяволски неразумно.

— Няма да се измъкнеш така лесно — промълви един глас зад мен и накара стомаха ми леко да се свие.

Нетърпеливо се извърнах, но осъзнах, че това бе Себ.

— Дръпни си един стол — казах аз, като от благоприличие се опитвах да скрия разочарованието, което изпитвах. — Забавляваш ли се на партито?

— Невероятно е — отвърна той.

— Не ти ли липсва билиардната маса? — любопитствах аз.

— Е, бих могъл да изкарам една нощ и без нея — отговори той.
— Виж, твоят офис не е много далече от мястото, където работя. Може някоя вечер да пийнем някъде или пък на обяд.

Поколебах се.

— Хайде де — продължи той. — Никога не съм виждал журналист, който да откаже покана за безплатен обяд.

— О, ти ли ще черпиш? — попитах аз.

— Разбира се.

Усмихнах се. Бях напълно сигурна, че не исках да започвам повторна романтична връзка със Себ. Но може би в този момент имах нужда именно от нещо различно, като това, да бъда приятел с едно от бившите си гаджета.

— Няма проблем — отвърнах аз. — Задължително ще го направим.

Докато отпивах от питието си, забелязах, че Шарлот седи самичка отстрани на дансинга.

— Себ, ще ме извиниш ли за минута? — попитах аз. — Трябва да ида да видя някого.

В момента се въртеше песента „Не мога да те прогоня от ума си“ и както можеше да се очаква, Валентина бе в центъра на дансинга, като рязко движеше тялото си напред-назад, опитвайки се, доколкото ѝ позволяваше ръстът ѝ от 173 см, да наподобява движенията в клипа на Кайли Миноуг.

— Валентина очевидно получава някакви гърчове — обърнах се аз към Шарлот и седнах до нея. — Как мислиш — да открием парамедик или просто да я застреляме, за да я избавим от мъките ѝ?

Шарлот започна да се кикоти.

— Не ти се танцува, така ли? — продължих аз.

Тя поклати глава и се усмихна:

— Дори да отслабнех с шестдесет килограма, не мисля, че някога ще ме видиш да танцувам по този начин.

— Надявам се — отговорих аз. — Няма да има достатъчно място за двама души, които да танцуват с подобни движения. Накрая ще се окаже, че си извадила нечие око.

— Мисълта ми е, че никога няма да имам самоувереността на някои хора — продължи тя, като този път гледаше към майка ми и Боб.

Двамата размятаха ръце подобно на двойка обезумели танцьори на народни танци.

— Сега вече имаш всичко, за да се чувстваш уверена — намесих се аз. — Изглеждаш удивително. Успя да отслабнеш толкова много.

— Трябва да извървя дълъг път, преди да стана почетен член на „Уейт Уочърс“ — въздъхна тя.

— Но ти ще постигнеш и това, нали? — продължих аз. — Сигурна съм, че ще постигнеш много повече от това.

Тя кимна решително и отвърна с усмивка:

— О, ще го направя както трябва. Не съм се отказала от плодовите шейкове и не съм ги заменила с тази проклета диетична кола за едното нищо.

Изведнъж пред нас изскочи Валентина, която приличаше на танцьорка от групата „Леге енд Ко“ и драматично се стовари до нас.

— Е, добре, отказвам се — започна тя. — Ако тук има един проклет необвързан подходящ мъж, да бъда проклета, ако мога да го открия.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Шарлот.

— Не — отговори тя. — Реших да го раздавам по-кратко след сватбата на Грейс. Да си остане между нас трите, но не се чувствах никак добре на следващия ден. Макар да смятам, че причината за това бе по-скоро говеждото месо, което не бе органично. А и с предястието хапнах малко цикория, която вероятно не се е отразила добре на ензимите ми. Нали ви казах, че имам непоносимост към марулите?

Шарлот кимна и вметна:

— Е, със сигурност не е типично за теб да се бориш за някой мъж?

Валентина направи гримаса:

— Нима искаш да кажеш, че съм лесна?

— Не, не, за бога! — отвърна бързо Шарлот. — Просто искам да кажа, че обикновено всички мъже се тълпят около теб.

Това очевидно бе правилният отговор.

— Да, знам — допълни Валентина с усмивка. — Макар че искам да ви посветя в една тайна.

— Казвай — обадох се аз, без да споменавам, че Шарлот никога не би предала доверието ѝ.

Валентина засия и ни съобщи:

— Ще се омъжвам!

ГЛАВА 60

Опитах се да прикрия изненадата си, макар че бе трудно, особено като се имаше предвид, че бях шокирана и едва не се задавих с едно кубче лед.

— Правилно ли чух, Валентина? — попитах аз. — Ти ще се омъжваш!

— Недей да гледаш така изненадано, Иви! — отговори ми тя. — Просто в живота на всяко едно момиче настъпва времето, когато не ѝ е достатъчно да бъде само шаферка. *Е, за мен то настъпи.*

— По дяволиите, Валентина, това е чудесно! — възкликнах аз.

— Да — добави Шарлот и се надвеси, за да я поздрави с целувка по бузата. — Наистина е чудесно. Но за кого ще се омъжваш? И кога е големият ден?

— Ами — отговори тя, — безспорно ще е преди края на следващата година, макар че на този етап има някои подробности, които все още не са ясни. Това е самото начало на подготовката.

— Добре, но както попита и Шарлот — за кого? — настоях аз.

— Ето тази подробност не ми е ясна — отговори тя.

Двете с Шарлот направихме физиономии.

— Значи *всъщност* все още не си открила за кого ще се омъжваш? — започна Шарлот.

— Ами не, не съм, но тази част въобще не ме притеснява — отговори Валентина. — Едва ли е толкова трудно да се омъжиш? Всички дебели и грозни жени очевидно успяват. Вярвам, че при мен с малко повече старание това ще се окаже фасулска работа.

— Ти си първият човек, когото срещам, който успява да накара брака да изглежда като изпит по математика — добавих аз.

— Освен това — продължи тя, без да ми обръща внимание, — всичко е въпрос на самоувереност и на това, да си поставиш ясни цели. Убедена съм, че след като веднъж решиш, че искаш нещо, трябва да идеш и да си го вземеш. Аз постъпвам така. Шарлот, трябва да следваш моя пример.

— Шарлот, моля те, недей — намесих се аз. — Заради приятелството ни, моля те, недей!

Изведнъж Валентина ахна.

— Сега пък какво има? — попитах аз.

— Онзи мъж ето там — отвърна тя и посочи към масата до вратата. — Той не беше ли кумът на сватбата на Грейс и Патрик?

Едмънд, който наистина беше кум на сватбата на Грейс и Патрик, забеляза, че го гледаме и ми помахна. Аз също му махнах и усетих, че радарът на Валентина, засичащ мъжете, заработи на пълни обороти.

— Да — отвърнах унило аз.

— Знаех си — усмихна се тя и отвори дамската си чанта.

Метнах един поглед към Шарлот, която четеше мислите ми. Едмънд, меко казано, притежаваше съвсем скромен и обикновен външен вид. Но като се имаше предвид, че се очакваше той да наследи половината Чешир, не би могъл да бъде по-преследван, дори и да разполагаше с тайната на вечния живот. Сега, като си помисля, се учудвах, че на Валентина й бе нужно толкова дълго време, за да забележи.

— Знаете ли, току-що се сетих, че той гледаше краката ми, докато изпълнявах поетическото четене — обърна се тя към Шарлот. — Това може да значи само едно нещо.

— Че си имала бримка на чорапогащника? — попитах аз.

— Не — отвърна Валентина и ме стрелна с поглед. — Това означава, че той е мъж с вкус. Така, какво друго знаеш за него?

Двете мълчахме.

— Е, хайде де — настоя тя. — Изплюйте камъчето. Шарлот?

Шарлот не издържа на натиска и бързо изстреля:

— Той е лекар, хирург.

— Нима? — измърка Валентина. — Истинско съвпадение.

— Защо? — попитах аз.

— По едно време си мислех да се захвана с медицината, но после си дадох сметка, че тя до голяма степен е свързана с бърсането на задници на осемдесетгодишни старци. Нещо друго? Хайде, Шарлот.

— Ами — започна с неохота приятелката ни. — Мисля, че баща му е нещо като... лорд.

— Какво?! — възкликна задъхано Валентина. — И никой не ми е казал? Винаги съм в пълно неведение.

Сега бе пъхнала ръка в чантата си и обезумяло търсеше из нея, като вадеше огромна и разнообразна сбирщина от принадлежности, чийто предишен собственик вероятно е била Мери Попинс.

Първо крем за ръце, после крем за очи, крем за лице, крем против пъпки и крем за нокти. След това дойде ред на грима, който извираше в такива количества, че те биха се сторили прекалени дори и на някоя участничка в конкурса „Бляскав травестит“. Тя отвори огледалцето си, бързо постави руж по лицето си, като мацна и скулите на бедната Шарлот и вметна, че би изглеждала много по-добре, ако ги подчертае повече.

— Добре — отвърна тя и щракна закопчалката на чантата си, като ни намигна. — Ще се видим по-късно, но да се надяваме, че това няма да стане.

ГЛАВА 61

Имаше едно нещо, което не разбирах — Шарлот съвсем решително бе заявила, че *не* харесва Джим.

В момента тя бе на бара и пийваше седемнадесетата си подред диетична кола за деня и бърбеше с него, сякаш той бе последният мъж на планетата.

Междувременно Валентина бе прекарала последния един час в опити да убеди Едмънд, че по душа тя бе селско момиче, тъй като била през един уикенд в Езерната област като скаут през 1987 година, допитвайки се до лекарското му мнение за травмата на ахилесовото си сухожилие. Това очевидно изискваше тя да си вдигне полата, за да може той да постави ръка върху задника ѝ.

И въпреки това една част от мен ѝ се възхищава, защото аз самата бях отново с Джек, но очевидно бях напълно неспособна да предизвикам ситуация, в която той би могъл да си помисли да ме целуне.

— Булката и младоженецът тръгнаха ли вече? — попита той.

— Мисля, че да, преди доста време — отговорих аз.

— О! — възкликна той.

— Беше дълъг ден! — въздъхнах аз.

— Да — съгласи се той. — Така е. Един много дълъг ден.

Честно казано, започнах леко да се притеснявам. Мислех си, че мигът бе отлетял. А това бе наистина лоша новина поради няколко причини, като не на последно място бе и тази, че петната ми почти бяха изчезнали и ако сега не му се приискаше да ме целуне, нямаше кога да стане.

Доловихме последните акорди на една от песните на Джек Джонсън и това можеше да означава само едно — това бе краят на вечерта. Повечето от гостите вече си бяха тръгнали. Само една порешителна група се бе настанила в лобито, където очевидно смятаха да продължат маратона по надпиване.

Без съмнение персоналът бе на края на силите си и въпреки че все още се усмихваха, изглеждаха толкова изморени, че бе ясно, че нямаха търпение всички ние да се разкараме, за да могат да си легнат.

— Явно скоро ще бъдем изгонени — каза Джак.

— Вероятно — отвърнах аз. Въпреки че се усмихвах, се чувствах леко разтревожена. Ние почти се целунахме на брега и се надявах, че това не е била единствената ни възможност.

— Е, предполагам, че по тези места нивото на престъпленията не е кой знае колко високо. Ще може ли да те изпратя до стаята ти? — попита той.

— Би било чудесно — отвърнах аз. — Човек никога не знае. Може би има опасност да бъда нападната от някой минаващ тюлен.

Излязохме от главната част на хотела и тръгнахме по една от пътеките, осветена от лунната светлина. Нощта бе изпълнена с една странна смесица от звуци: разбиващите се в скалите вълни и веселящите, които бяха в различни фази на пиянство и с клатушкане се отправяха по стаите.

— Много се радвам, че днес те видях отново — започна той.

Не можах да не забележа, че не се опитваше да хване ръката ми отново, както направи по-рано днес. Преместих се по-близо до него, за да му дам тази възможност, стига той да пожелаеше. Но той не предприе нищо.

Да — отвърнах аз. — Аз също.

— За миг си помислих дали да не проявя смелост и аз да хвана ръката му, но за моя изненада се отказах. Очевидно не бях толкова освободена, колкото си мислех. Майка ми щеше да се ужаси. Разстоянието между хотела и моя апартамент бе отчайващо късо. Джак се обърна към мен, когато стигнахме до вратата.

— Ами, лека нощ — промълви меко той.

— Лека и на теб! — *И на теб?* Какво? Да не би да се превръщам в Брус Форсайт^[1]?

— Ще се видим сутринта — добави той.

— Да, до утре!

Изведнъж разбих с болезнена яснота, че той щеше да си тръгне, без да ме целуне. Започнах да търся из чантата си, за да открия картата ключ и когато я извадих и все още не бях целуната, изпитах за

първи път в живота си чувство на подобно разочарование. То сигурно бе изписано и по лицето ми.

— Какво има? — попита той.

— О, нищо — отвърнах аз и погледнах настрани, защото сега се чувствах смутена.

Но той постави ръка на брадичката ми и ме завъртя обратно към себе си. После прокара ръка по тила ми, като пръстите милваха линията на косата ми; не откъсвахме поглед един от друг, а дишането ми се бе учестило още повече.

Той ме притегли към себе си, аз затворих очи и устните ни се срещнаха. Устата му бе плътна и мека. Открих, че вкусът му бе много по-сладък, отколкото бих могла да си представя. Езиците ни бавно започнаха да изследват устата на другия. Съвсем скоро първоначалната нежност бе заменена от нещо друго — глад, който нито той, нито аз можехме да скрием. Целувките ни ставаха по-страстни, той ме притегли по-здраво към себе си и притисна тялото си в мен.

Ръката му бе на кръста ми и тогава той започна да докосва с устни шията ми. Това усещане накара цялото ми тяло да се разтрепери.

Задъхана и изгаряща, аз погледнах към небето, осеяно със звезди.

Това съвсем спокойно можеше да бъде определено като най-еротичната целувка през целия ми живот.

[1] Английски комик, роден през 1928 г. От 2004 г. насам той е водещ на предаването, което е оригиналът на „Dancing stars“ по Би Ти Ви. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 62

Събудих се с усмивка на лицето. Първоначално не бях съвсем сигурна защо се усмихвам, но просто усещах, че вчера беше един хубав ден, че днес щеше да бъде един хубав ден, а колкото до утрешния — ами, чувствах се дяволски оптимистично настроена и за него.

Претърколих се по гръб и придърпах чаршафа към гърдите си, както правеше Джоан Колинс^[1] в сериала „Династия“. Отворих очи, всички щори бяха спуснати, но вече можех да видя слънцето, което струеше през тях и хвърляше отблясъци по стените. Отново затворих очи и си представих лицето на Джак, което сега познавах отблизо. Бях видяла порите по кожата му, точиците в кафявите му очи и малкия белег близо до скулата му.

Започнах да си представям как ме съблича. Сваляше дрехите ми една по една. После целуваше шията, гърдите, корема и бедрата ми.

Бързам да добавя, че през изминалата нощ не се бе случило нищо подобно. Вместо това бях тук, сама. И бих искала да кажа, че се чувствах доста целомъдрено от развоя на събитията, само дето „целомъдрено“ не бе най-подходящото описание на чувствата ми, когато въпросът опреше до Джак.

Изведнъж осъзнавах, че телефонът звъни. Едва ли бе толкова късно, та да ми се обаждат да освободя стаята. Започвах да тършувам пипнешком по нощното шкафче и след като успях да избутам всичко, в това число и недокоснатата чаша с вода и Библията на издателство „Гедеон Интернешънъл“, която миналата вечер реших да почета, след като не успях да открия книгата си, най-сетне открих будилника и се възрях в циферблата.

9:30 сутринта. Ясно си спомнях, че прочетох, че стаите трябваше да се освободят в 11:00.

Захлупих главата си с възглавница, но звънът продължи да гърми в ушите ми подобно на някой товарен влак. Най-накрая се предадох и вдигнах телефона.

— Хм-хм — прочистих аз гърлото си. — Извинете, да моля.

— Иви, мама е.

— О, здрасти — отвърнах аз и усетих, че гласът ми звучи така, сякаш цяла вечер съм правила гаргара с минерален терпентин.

— Ооо! — възкликна тя. — Да нямаш махмурлук?

— Не, нямам — отвърнах аз и почти казвах истината. Добре де, вкусът в устата ми бе като от подмишницата на мечка, но не бе нещо, с което нямаше да се справя.

— Просто се чудех дали ще дойдеш на разходката тази сутрин?

— Да — отговорих аз и се сетих, че миналата вечер с Джак се бяхме разбрали, че след закуска ще се присъединим към всички останали, за да участваме в разходката из острова, организирана от Джорджия.

— Хубаво, всички чакаме теб — отвърна тя.

— Какво? — светкавично се изправих в леглото. — Мислех, че нямаше да тръгнем преди десет и тридесет.

— Ами в момента е десет и тридесет — отговори тя.

Изведнъж се сетих, че миналата вечер се бях опитала да наглася будилника, но се бях отказала, защото си казах, че със сигурност щях да се събудя навреме. Рано сутрин техническите ми умения не бяха особено добри и очевидно бях успяла да сменя времето.

— Не се тревожи за закуската — продължи тя. — В една торбичка съм ти събрала храна, която остана от бюфета, така че да може да похапнеш, а в раницата си имам дванадесет твърдо сварени яйца.

Затворих телефона и се изстрелях от леглото със скоростта на шампион в националното първенство по конни надбягвания. Устремих се към банята, за да наплискам лицето си с вода и изстържа последните втвърдени остатъци от грима си от миналата вечер. Миех зъбите си така енергично, че човек би си помислил, че търках стъпалата на прага.

Облякох се и излязох от стаята за по-малко от три минути, но точно в този момент започнах да се чудя дали не трябваше да обърна по-голямо внимание на външния си вид. Проблемът бе, че не можех да направя кой знае какво, за да го променя.

Когато пристигнах на главната тераса, където се бяхме разбрали, че ще се събираме, всички бяха тръгнали, с изключение на Джак и

Едмънд, които бърбреха и пиеха кафе. Джак погледна в моята посока и стомахът ми отново се сви по онзи необикновен начин. През последните двадесет и четири часа това се случваше непрекъснато.

— Свежа като маргаритка? — попита той с широка усмивка.

— Честна дума, нямам търпение да тръгваме! — възкликнах аз.
— Просто имах малък проблем с будилника. Здравей, Едмънд. Как се чувстваш тази сутрин?

— Превъзходно — отвърна той, но не можех да не си помисля, дали част от ентусиазма му не се дължеше на начина, по който Валентина го бе запознала с горната част на бедрото си миналата вечер.

— Е, готови ли сме да тръгваме? — попитах аз.

— Чакаме само Валентина — отговори Джак.

— Добро утро на всички!

И тримата се обърнахме.

Валентина крачеше към нас. Тя носеше чифт розово-бели сандали на висок ток, тениска с надпис „Сочна“ и чифт секси панталони като във филма „Царете на хаоса“. Освен това бе напълно гримирана и изглеждаше така, сякаш бе отделила два часа, за да накъдри косата си.

— Нали не смяташ да идваш на разходката в този вид? — попитах аз.

Тя се нацупи:

— Че защо не?

— Защото като за начало ще си счупиш врата, покатерена на тези обувки.

— Благодаря ти, мамо — отвърна ми тя. — Ако искаш да знаеш, в раницата си имам резервен чифт в случай, че се наложи.

Зачудих се за части от секундата, че може би бе взела нещо полезно, но тогава тя се обърна, за да демонстрира раница с розов цвят на дъвка, върху която беше изрисуван френският надпис: „Обожавам Диор“.

— Приемам, че не си помъкнала и походно котлонче — казах аз.

— Имам всичко необходимо за ободряваща сутрешна разходка — отговори тя.

— Искаш да кажеш, че си взела и несесера с гримове, нали?

Тя сви устни и не отговори.

[1] Филмова звезда, бестселърова писателка и опитен продуцент. Участва в сериала „Династия“. Благодарение на ролята си в него става най-високо платената актриса за времето си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 63

Истинските любители на разходките винаги търсеха следващото предизвикателство. Те започваха с полегатите склонове на южния бряг на Англия, после преминаваха към по-коварните чукари на планината Сноудон в северен Уелс. За амбициозните следващата стъпка бе Алпите, а най-накрая завършваха и с изкачване на Еверест, човек никога не знаеше.

Но днес открих, че няма защо да се притесняваме от подобни предизвикателства.

Вместо това във всеки един поход на открито съществуваше нещо, което би могло да превърне една обикновена и приятна разходка в наистина опасно приключение. Нещо, което би превърнало покоряването на иначе равната местност в едно невъзможно и дори непреодолимо предизвикателство.

За какво говорех ли? За проклетите обувки на Валентина, ето за това ставаше въпрос.

Не можех да си представя, че бе възможно да съществуват неподходящи обувки за разходка из скалистия бряг на острова от нейните близо осемсантиметрови сандали с каишки. Бяха ни нужни четиридесет и пет минути, за да изминем разстояние, което едно нормално прохождащо дете би изминало за пет. Това отчасти се дължеше на факта, че всеки път, когато токчето на Валентина се заклещваше между някакви скали, тя издаваше същия квичаш звук, който се изтръгваше от устата на Пенелопе Питстоп^[1], когато й правеха кола маска на краката.

А после драматично се свличаше на земята като девица от деветнадесети век и Едмънд се втурваше да я спасява.

Тъкмо се канех да предложа на Джак да изпреварим Валентина и Едмънд, за да можем да напреднем малко, когато тя неочаквано ме изненада.

— Ивиини! Джааак! — крещеше тя зад нас. — Ако искате, можем да ускорим малко крачката. Реших, че в крайна сметка беше

възможно да сменя обувките си.

Сега Валентина бе обула маратонките си „Найк“ и тичаше по брега, нацупила устни а ла „Спасители на плажа“. Не удържах усмивката си, когато тя и Едмънд ни задминаха. В този момент Валентина не би могла да изглежда по-самодоволна, дори ако Джъд Лоу я чакаше у дома, стиснал между зъбите си печеливш лотариен билет.

Когато най-после настигнахме останалите, всички бяха насядали по плажа, за да си починат. Майка ми и Боб бяха седнали с кръстосани крака. Той белеше яйца в синя носна кърпа, а тя предлагаше наоколо манерката си с чай от листа на глухарчета, като очевидно изглеждаше изненадана, че все още нямаше желаещи.

Грейс и Патрик бяха седнали до тях и аз с облекчение забелязах, че тазсутрешната процедура по разкрасяването на Грейс очевидно е била толкова бегла, колкото и моята. Шарлот и Джим също бяха тук и както обикновено пак се наслаждаваха на взаимната си компания.

Джорджия и Пит се бяха хванали за ръце и изглеждаха изключително влюбени. Когато пристигнахме, темата на разговора бе дали тя ще приеме, или няма да приеме неговата фамилия.

— Ако например моминското ти име е Пикъл, възможността да приемеш друга фамилия не изглежда кой знае каква дилема — говореше Джорджия. — Мислех за това цели три секунди.

— Да — обади се майка ми, — но по принцип има доста основателни причини, поради които жените да не приемат името на съпруга си, като не на последно място е и историческото му значение. Това е останало от дните, когато се е смятало, че съпругът притежава съпругата си.

— Обзалагам се, че тогава животът е бил по-лесен — обади се Пит, преди Джорджия да успее да го цапне по ръката с раницата си.

— Но така е много по-романтично — прошепна Валентина и се усмихна на Едмънд.

Сега се включи и Боб.

— Но, Валентина, в робството няма нищо романтично — отвърна меко той, макар че така, както бе седнал, облечен в плетения на една кука пуловер, а по брадата му са се бяха закачили парченца от варените яйца, ми хрумна, че възможността той да успее да подчини майка ми в робство изглеждаше доста невероятна.

— Но като се има предвид, че днес жените са напълно еманципирани, това безспорно вече не носи онези негативни допълнителни значения — намеси се Патрик. — Именно това се опитвам да обясня на моята госпожа.

Внезапно се обади и Шарлот.

— Ако някога се омъжа, бих приела името на съпруга си — каза тя. — Не знам какви са историческите или другите значения, но знам, че ако наистина обичам някого, ами... защо да не го направя?

Грейс, Валентина и аз изглеждахме леко изненадани. Защото тези от нас, които познаваха Шарлот, трябваше да погледнат на това като на творчески момент. Шарлот винаги бе мразела да говори пред големи групи и като казвам големи, имам предвид повече от двама души. А ето, че днес тя всъщност се бе включила в спор. Добре де, може и да бе само с едно изказване, но бе толкова различно от това, с което бяхме свикнали, че имах чувството, че тя бе на крачка да се превърне в член на журито на предаването „Време за въпроси“.

— Признавам си — започна Грейс, като вдига ръка, — че аз поддържам лагера, който е за запазване на собствената ти фамилия. Положила съм къртовски труд, за да изградя име като професионалист, и защо ще искам да се отказвам от него?

— Хм — измърмори под носа си Патрик. — Значи това е много по-важно, отколкото да си омъжена.

При тези думи Грейс остана толкова шокирана, колкото и тези от нас, които успяха да ги чуят. Но Джим наруши последвалото мълчание, като се изправи, изтупа спортните си панталони с големи джобове.

— Е, приятели — започна той, — да се връщаме обратно? Знаем, че всички съвсем скоро трябва да хванем полета си.

Той предложи ръката си на Шарлот, а всички останали започнаха да събират багажа си и скоро се отправихме към хотела.

Не знам дали бе нарочно, или не, но двамата с Джак някак си изостанахме от групата и скоро бяхме на разстояние, от което никой не можеше да ни чуе.

— Ще се радвам, ако някой път излезем заедно — каза той. — Само ти и аз, без сватби или подобни неща.

— Нима искаш да кажеш, че всъщност наистина би могъл да проявиш интерес към мен, когато не съм облечена в шаферска рокля?

А аз си мислех, че имаш фетиш към сатена.

Той се засмя.

— Аз също бих се радвала да излезем — добавих аз.

Той се усмихна:

— Страхотно. Добре тогава, ще се чуем по телефона и ще излезем някой път.

— Би било страхотно — отвърнах аз. — Някой път.

— Хубаво — намеси се той. — Свободна ли си утре?

[1] Персонаж от анимациите на Хана-Барбара. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 64

Нашата моторна лодка пореше вълните и оставаше леки пръски върху лицата ни. Обаче от скимтенето на Валентина човек би си помислил, че тя се намираше в някое кану по време на силна морска буря. Изведнъж лодката подскочи, тласната от една вълна, и всички леко политнахме напред.

— О! — изпищя Валентина и някак си драматично се озова в прегръдките на Едмънд, въпреки факта, че всички останали бяхме запратени в противоположна посока.

Почувствах се разочарована, когато лодката пристигна в пристанището на Света Мери. Не само от това, че почти наближаваше времето, когато трябваше да напуснем това великолепно място, но Джак и аз щяхме да хващаме различни полети. Време бе да си кажем довиждане. Знаех, че щеше да ми се обади по-късно, за да се уговорим за срещата утре, но като напусках този остров, имах чувството, че с това приключва и един ваканционен романс. Естествено, без тена и огромната сметка за бара. Надявах се, че обратно въкъщи всичко щеше да си дойде на мястото.

— Само ще отскоча до магазина, за да си купя вестник, преди да тръгна — казах на Джак, който остана да ме чака отпред.

Опашката пред щанда бе досадно дълга, а на всичкото отгоре някакъв жалък и глупав тийнейджър най-отпред се опитваше да си купи презервативи.

— Да бъдат от обикновените, така ли? — попита продавачът, който вероятно бе на около седемдесет години и носеше тениска, която бе в чест на английското турне през 1996 година на групата „Стейтс Куо“.

— Амии, да — отвърна нещастният му клиент, впил поглед в обувките си.

— Релефните са на промоция. Купуваш един, а получаваеш два — продължи мъжът.

— Ами, добре, няма значение — отвърна момчето, докато си играеше с верижката на ключовете.

— Също така имаме и от тези новите с аромат, ако ти харесват. Пъпеш — четеше той и клатеше глава. — Какво ли няма да измислят в днешно време.

Сега тийнейджърът бе добил цвят на изключително зряла червена боровинка.

— Другите ще свършат работа — отвърна той, като ясно се виждаше, че отчаяно му се искаше това мъчение да приключи.

— Съвсем прав си, младежо — съгласи се мъжът. — Ако сравняваме двата пакета, в единия има шестнадесет презерватива. И ако това не е добра инвестиция, не знам кое би могло да бъде.

Най-накрая опашката се придвижи напред, но продавачът се впусна да разяснява възгледите си за това, дали корнулският пай с месно-зеленчуков пълнеж наистина щеше да си остане типично корнуелски, ако се направи от многолистно тесто вместо от една кора. Погледнах през прозореца и бях толкова изненадана, че отново се обърнах, за да хвърля повторен поглед. Бет се бе присъединила към Джак. Тя бе облечена в секси дънкови панталонки, ушити от по-малко плат дори от долнищата на банските, които се носеха по плажовете на Рио.

Той каза нещо, което я накара да се засмее, като в същото време тя палаво отметна назад дългата си тъмна коса. Бет се наведе към него и постави ръка на рамото му, като продължиха да се смеят. После изви талията си, за да махне парче хартия от задния джоб на шортите си, като очевидно се консултираше за това с Джак. Може би грешах, но бях сигурна, че това бе същото парче хартия, на което вчера ѝ беше написал номера на телефона си.

Заковавах се на мястото си и се чудех какво, по дяволите, да направя. Но опашката постепенно спря да се движи и аз реших, че мога да направя само едно нещо. Изоставих вестника си и тръгнах да излизам, като се опитвах да изглеждам напълно безразлична. Работата бе там, че в никакъв случай не бих казала каквото и да било и въпреки това ми се искаше да съм вече там, за да разбере за какво си говореха. По-важното бе, че исках да видя що за тип в действителност бе този Джак.

Вече се намирах на няколко крачки от тях, но майка ми ме сграбчи за ръката.

— Иви — започна тя, — хайде, трябва да тръгваме, иначе ще изпуснем полета си.

Погледнах към Джак и Бет.

— Значи няма да има проблем, ако ти звънна следващата седмица? — попита тя и се усмихна, демонстрирайки редицата зъби, които бяха толкова бели, че имах чувството, че тя бе подвижна реклама на „Колгейт“.

— Ааа, разбира се, че не — отвърна Джак, който бе забелязал, че гледах към тях.

Когато Бет се отдалечи, забелязах, че половината от хората на пристанището не можеха да откъснат поглед от идеалния ѝ задник, по-голямата част от който бе изложена на показ заради впитите ѝ шорти. Приблжих се към Джак и вдигнах куфара си.

— Прекарах страхотно — каза той.

— Ами, хубаво, добре — отговорих аз, без да зная как да постъпя в случая.

— Да няма някакъв проблем? — попита той.

Да.

— Не.

— Е, все още ли си навита да направим нещо утре? — продължи той.

Може би не бях разбрала правилно случилото се с Бет. Може би не бях чула правилно. Може би трябваше да го оправдая поради липса на доказателства. Може би бях пълен идиот. А може би не.

О, господи!

— Естествено — отвърнах аз. — На всяка цена ми се обади по-късно.

Придадох си равнодушен вид, но не изгорих напълно мостовете след себе си. Това бе единственият подходящ начин на държание. Той се наведе към мен, за да ме целуне, но неволно се отдръпнах леко и целувката му попадна върху бузата ми.

— До скоро — каза той.

— Чао — отвърнах аз. Започнах да се отдалечавам с ясното съзнание, че за съжаление нямаше и един-единствен мъж, който да гледа в задника ми.

ГЛАВА 65

— Е, какво мислиш? Дали не ме мами? — попитах аз, докато отпивах глътка вода, а после оставих бутилката на земята до себе си.

— Че откъде да знам? — отвърна Грейс.

Бяхме седнали на тревата навън и чакахме да пристигне самолетът.

Летището на остров Света Мери бе по-скоро едно поле и терминал с размерите на лекарска приемна. Останалите, тези, които трябваше да хванат първия полет заедно с нас, бяха вътре, където пиеха чай, ядяха кифли и крем на буци. Незнайно защо загубих апетит.

— Трябва да призная, че не ми помагаш особено — обърнах се към Грейс.

— Виж — започна тя, — ти си тази, която е видяла всичко. Той държа ли се като някой, който върти и двете ви?

Замислих се за миг и категорично заявих:

— Не, не, не се е държал така.

— Е, в такъв случай — изрече тя, сякаш се опитваше да приключи това.

— Ами не мами, поне не и до момента, в който го видях да казва на друга жена да му се обади. О, боже!

— Виж — продължи тя, — просто изчакай, докато не ти се обади малко по-късно днес. Нали така е казал? После, когато излезеш с него, ако все още се притесняваш, просто го попитай директно.

— Смяташ ли, че имам право да го разпитвам за подобни неща? — попитах аз. — Той не ми е приятел и ние просто се целунахме.

Тя сви рамене.

— Ако е човек на място, няма да има нищо против да го попиташ — отвърна тя. — Стига да го направиш както трябва. Нали се сещаш, да си дадеш вид, че не те притеснява, а просто от любопитство.

Кимнах:

— Ясно. Някога мислила ли си да станеш психолог, който дава съвети?

ГЛАВА 66

Моят апартамент

Неделя, 8 април

Чудех се дали телефонът ми не бе повреден?

Когато Джак каза, че ще ми се обади, реших, че няма да бъде толкова късно. Вече бе 9:30 вечерта и колкото и старателно да се опитвах да си внуша да остана спокойна, в момента бих се чувствала по-малко нервна, дори ако щях да участвам във финала на играта „Мозъкът на престъплението“.

Включих телевизора и хванах края на някакво предаване за неколцина британци, които били взети за заложници някъде в Третия свят. Тази история очевидно щеше да бъде водещата в утрешните вестници. Реших отново да превключа на „Колко чиста е вашата къща?“. Това предаване се излъчваше неспирно цяла вечер по някаква кабелна програма и аз почти пробих дупка в ламинирания паркет от крачене напред-назад.

Взех телефона си и заразглеждах номерата един след друг, докато стигнах до неговото име. Може би трябваше да му се обадя.

А може би не трябва. Не!

Или може би да.

Не. Определено не. Прекалено много щях да заприличам на героинята от „Фатално привличане“.

Оставих телефона и реших, че трябва да направя нещо, което да ме ангажира. Реших да разчистя шкафа си за храна, който ужасяващо напомняше на този на петнадесетчленно семейство от лондонския квартал Хакней, на което водещите Ким и Аги току-що бяха съобщили, че в килима им живееха около 42 билиона домашни акари.

Апартаментът ми не бе много мръсен или разхвърлян, и него просто цареше обичайното безредие. И ако от време на време с удоволствие чистех с прахосмукачката и забърсвах праха, трябваше да призная, че до днес шкафът за храна никога не бе попадал в ползрението ми.

Измъкнах едно недокоснато шише изпод мивката, което носеше името „Мощен спрей“, и си помислих, че звучи като нещо, което човек би могъл да открие в атомна електроцентрала, а не като препарат, създаден, за да премахва стари петна от доматиен сос върху печката.

Когато отворих вратата на шкафа, се оказах изправена пред цял ред хранителни продукти, които е трябвало да изхвърля преди доста време. Пакет яйчен прах, който се бе скъсал през средата. Оцет от бяло вино, който вече не бе бял, а с цвят на урина. Разхлабителен чай, който бе непокътнат и с който вероятно се бях сдобила по погрешка, вместо да взема чай на пакетчета.

Това бе шкафът, забравен от времето. Нищо чудно, че Джак не искаше да ми се обади. Кой би искал да излиза с някого, който имаше такова небрежно отношение към чистотата в дома? Потисната от тази мисъл, отидох отново да погледна мобилния си телефон, да не би случайно и без да разбере, да бе преминал в режим без звук. За съжаление, екранът на телефона ми отказваше да ми угоди. Влязох в контакти и превъртах надолу, за да стигна до номера на Грейс и натиснах „набери“.

— Какво става? — попита тя, когато вдигна.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се. Каква?

— Можеш ли просто да звъннеш на мобилния ми?

— Защо? — учуди се тя.

— Ами защото го изгубих и мисля, че сигурно е под някоя възглавничка или някъде наоколо.

— Но в момента ми звъниш от него — отвърна тя. — Изписва се твоят номер.

— Ах! — отвърнах аз и разбрах, че бях напълно разкрита. — Виж, Джак още не ми се е обадил и искам да отхвърля дори и най-малката вероятност, че нещо не е наред с телефона ми, преди да ида и да си прережа вените.

— Недей да драматизираш — отговори тя. — Сега ще ти звънна. И се успокой, за бога!

Оставих телефона и зачаках. И чаках. И продължавах да чакам, докато не измина поне една минута. Започна да изглежда обнадеждаващо. Погледнах към часовника си и реших да засичам. Ако

минеха три минути и Грейс не ми позвънесе, значи наистина нещо не бе наред с телефона ми.

Имах чувството, че това бяха най-дългите три минути, но часовникът наистина тиктакаше и накрая те изминаха. Испитах абсурдно чувство на ликуване. В крайна сметка нещо не бе наред с телефона ми! Това означаваше, че Джак не се бе отказал от мен. Той вероятно все още наистина много ме харесваше. В съзнанието ми започна да се върти мисълта, че той се бе опитвал да се свърже с мен като обезумял, за да ми каже, че бе резервирал маса в романтичен ресторант или че готви в апартамента си вечеря на свещи. Кого заблуждавах? Щях да бъда щастлива дори ако бе планирал среща в някоя канализация.

О, каква радост! О, Джак! Ти все още ме харесваш. Все още искаш да излезеш с мен. Все още искаш да се разхождаш по плажовете заедно с мен и да държиш ръката ми. Все още искаш да ми позволиш да надникна в тези дълбоки кафяви очи. Ти все още...

Телефонът извънтя. Погледнах дисплея и видях, че се бе изписал номерът на Грейс. Вдигнах.

— Мамка му! — унило започнах аз.

— Очарователно — отвърна тя.

— Извинявай.

— Няма проблем, съжалявам, че ми отне толкова време, за да ти звънна. Бях заета, защото се карахме с Патрик.

— Що за номера ти върти този твой съпруг? — попитах аз.

— Не ме карай да започвам отново — отвърна тя.

— Всичко наред ли е? — настоях аз, като се сетих за зловните коментари на Патрик на остров Сили, когато обвини Грейс, че бе по-заинтересована от работата си, отколкото от брака си.

— Иви, трябва да затварям — отвърна тя. — Не се тревожи за Джак. Той ще ти се обади.

ГЛАВА 67

Моят апартамент

9 април, 18:30ч.

Той не се обади.

Вече бе 18:30 часа и днес трябваше да излезем заедно. В момента имах две възможности. Можех да си остана вкъщи и да мия цяла вечер като една самотна стара мома или да се обадя на Джак, но така рискувах да заприличам на някоя жена, която през свободното си време обича да готви задушено заешко.

И двете перспективи не бяха никак примамливи.

Нужни ми бяха почти двадесет и четири часа размишления, но накрая реших да избира втората възможност. Това бе рискована стратегия, но поне щях да знам какво бе положението ми.

Влязох в бележника с номерата в телефона си, превъртях надолу, за да стигна до името му, и бързо натиснах „набери“, преди да ме бе обзело трескаво безумие.

Но телефонът дори не издаде сигнал, а директно се свързах с гласовата поща, което означаваше, че той или разговаряше с някой друг (вероятно някоя, която бе значително по-слаба, с по-голям бюст и по-привлекателна от мен), или пък го бе изключил (вероятно защото бе с някоя, която бе значително по-слаба, с по-голям бюст и по-привлекателна от мен).

— Здравейте, свързахте се с телефона на Джак...

О, боже, да оставя ли съобщение?

— Но в момента не мога да разговарям...

Щях да оставя.

— Просто оставете съобщението си след сигнала...

Не, нямаше да оставя.

— И ще се свържа възможно най-скоро с вас.

По дяволите!

— Тъъ, здрасти, Джак, обажда се Иви! — объркано започнах аз.

— Просто реших да ти звънна, защото... ами, за да те чуя. А и защото,

ако помниш, се бяхме разбрали да излезем и тъй като не се обади... Не искам да си мислиш, че те преследвам или нещо подобно, не ти се обаждам за това. Сигурно се чудиш защо тогава се обаждам! Ами, просто искам да ти кажа, че ако не искаш да излизаш с мен, няма никакъв проблем. А ако искаш — това би било страхотно, дори повече от страхотно. Ако е така, аз съм тук! Но очевидно не искаш, иначе щеше да се обадиш. Е, ще затворям.

Канех са да приключа, но за миг се поколебах.

— Каквото и да стане — добавих аз, — този уикенд си изкарах чудесно. Просто реших, че трябва да ти го кажа. Чао.

Затворих.

Джак явно не бе имал намерение да излезе на среща с мен.

Не можех да повярвам.

Дотук беше историята между нас. Тя приключи още преди да започне. Но това, което не разбихах, бе, че той изглеждаше ентусиазиран. *Докато не го видя да флиртува с друга жена, Иви.* Но по всичко личеше, че наистина ме харесваше. *Като изключим факта, че си даде телефонния номер на друга.* Но нима не ме целуна и не ми каза, че днес ще излезем? *Да, но кой знае още с колко жени е постъпил така?*

Просто трябваше да се стегна. Не си заслужаваше да си губя времето, мислейки за него. Нямах да го споменавам на никого, дори нямах да си мисля за това.

Ето, вече се чувствах по-добре.

ГЛАВА 68

Моят апартамент
9 април, 19:30ч.
Чувствах се ужасно.

ГЛАВА 69

Не можех да повярвам, че се чудех дали да не се обадя на майка си, за да споделя с нея.

Но след като изминаха почти двадесет и четири часа, а аз не можех да мисля за нищо друго, просто трябваше да се изповядам пред някого, за да ми олекне. Проблемът бе, че Грейс имаше краен срок и според Патрик му била казала, че можело да я извика на телефона само ако се обаждаше Господ, за да ѝ съобщи, че е решил да я направи милионерка.

Явно Шарлот цяла вечер бе в спортната зала, Джорджия бе отпратила на меден месец, без да се съобразява с никого, а що се отнася до Валентина... е, дори и да пропаднех в най-дълбоките дебри на отчаянието, не бих си и помислила да ѝ доверя подобно нещо.

— Наистина останах с впечатлението, че ме харесва — обяснявах на майка си, като усещах, че тонът ми бе леко хленчещ, но реших, че изслушването на подобни неща бе част от описанието на задълженията на всяка една майка.

— Винаги съществува и вариантът да се е случило нещо неочаквано — отвърна тя.

— Но въпреки това можеше да се обади, нали?

— Ами може би е претърпял катастрофа — започна бодро тя. — Знаеш ли какво е състоянието му в момента? Случва се.

— Правилно ли те разбрах? — отговорих аз. — Опитваш се да ме накараш да се чувствам по-добре, като ми казваш, че той не е излязъл на среща с мен, защото може би е ранен или мъртъв.

— Добре, добре — прекъсна ме тя. — Не ме бива много по тези работи, Иви. Никога преди това не си ме питала за подобни неща.

Въздъгнах. Това бе така, защото до този момент никога не ми се беше случвало подобно нещо.

Единственото положително нещо, което вероятно можех да установя като резултат, бе фактът, че вече бе понеделник вечер. Джак все още не се бе обадил, но кранчетата ми блестяха. Прекарах четири

часа, за да изтъркам варовика по тях с парче стар картоф и някакъв почистващ течен препарат и благодарение на Ким и Аги те наистина се бяха превърнали в наслада за окото.

Обаче започвах да се тревожа задушевното си здраве...

ГЛАВА 70

Моят апартамент

Вторник, 10 април

Наистина не можех да оставя още едно съобщение на телефонния му секретар. Просто трябваше да го забравя. Искам да кажа, че не беше кой знае колко голяма работа! Беше просто една целувка. А той бе просто един мъж. Какво като имаше прекрасни очи и невероятно тяло и като цяло бе прекрасен във всяко едно отношение? Сега ми се щеше да бях преспала с него.

Офф! Не, не ми се щеше.

О, за бога!

ГЛАВА 71

Моят апартамент

Сряда, 11 април

Беше сряда, а все още нямаше обаждане. Това, което не можех да разбера, бе защо Джак би си правил труда да ми каже, че ще се обади, а после да не го направи. Просто да не беше казвал нищо.

Последното нещо, което исках да чуя, бяха проникновенията на Валентина по този въпрос.

— Някои мъже явно смятат, че е въпрос на възпитание да ти кажат, че ще ти се обадят, след като са се целували с теб — тя сви рамене. — Те просто казват това, за да запълнят празнината в разговора, а всъщност нямат никакво намерение да го направят. Разбира се, аз лично никога не съм преживявала подобно нещо.

ГЛАВА 72

Кафене „Табак“, улица „Болд“, Ливърпул

Сряда, 11 април

Щях да се посветя на кариерата си, за да преодолее проваления си романс.

Осъзнах, че имаше само един начин да получа първа страница за статията си, а това можеше да стане само ако изляза и сама си я осигуря. Бе напълно ясно, че вероятността Саймън да ми възложи сваятна история бе толкова голяма, колкото и да ми предложи педикюр.

Докато пишех кратки статии за четвъртфиналите при кралските състезания по кегли на открито за пенсионери или пък информация, че в град Скемърсдейл нямаше да има доставка на газ за един час в петък, правех и нещо друго. Обаждах се на моите информатори.

Добре де, меко казано, повечето от тях се оказаха не много плодови. Единствената информация, която донякъде напомняше на някаква история, беше ценно сведение за някакви набедени кражби в склада за разпределение на фирма за тоалетна хартия, но се оказа, че и то бе напълно невярно.

Но днес седях в любимото си ливърпулско кафене, а срещу мен се намираше главният инспектор, детектив Грег „Бено“ Бенсън и нещата изглеждаха многообещаващи.

— Имам ценна информация за теб — започна той, докато омиташе една от трите вафли, които току-що му бях купила.

— Наистина ли? — опитвах се да запазя израза си на професионалист, вместо да изглеждам толкова отчаяно жадна за новина, че бях на път да предложи да му родя деца.

— Да — отвърна той и се присегна към кифла номер две.

Не бях специалист по криминалните репортажи, но откакто започнах тази работа, бях срещала достатъчно полицаи, за да знам, че Бено не бе типичното ченге. Той се присмиваше над схемите за стажанти, които изпращаха новобранци на медийно обучение, никога

не му бе хрумвало да се занимава с офис преса и въпреки непрекъснатия поток предназначени записки, които инструктираха полицаите да действат точно по противоположния начин, той предпочиташе да общува директно с журналистите. По-точно предпочиташе да се занимава с журналистите, които харесваше и на които имаше доверие. Не бях напълно сигурна кое ме причисляваше в тази категория, но той твърдеше, че бях единственият журналист, който някога бе написал името му правилно (Грег с „г“, а не с „к“), и вероятно това бе причината.

Както и да е. Историята, с която разполагаше, бе следната: Питър Гибсън, поп звездата, роден в Ливърпул, с идеално неопетнен имидж и поредица от хитове в челната десетка, бил арестуван по обвинение за доставка на кокаин и освободен под гаранция.

Но това не бе всичко — той бил заловен с наркотика по време на оргия, където са изобилствали наркотици и са участвали още няколко знаменитости — модели и футболисти. Това безспорно бе сензационна новина. Обаче имаше един проблем.

— Все още не можеш да пуснеш историята — отвърна Бено.

— Какво? — Очите ми се разшириха, когато усетих как първата сваястна история, до която се бях добрала, се изплъзваше от ръцете ми. — Все едно Дядо Коледа да каже на някого, че не може да си отвори подаръците до Великден. — Какъв е проблемът?

— Проблемът е — започна той, — че подозираме, че Гибсън не е единственият замесен в цялата мръсотия.

— Не разбирам — отговорих аз.

Бено имаше причина да смята, че Гибсън се бе опитал да подкупи някой полицаи да „загуби“ част от доказателствата, които щяха се използват срещу него в съда. Ако се окажеше прав и успееше, щеше да си има работа с доста хитро ченге.

— Защо просто не арестувате и двамата? — попитах аз.

— Защото — отвърна той, докато облизваше от пръстите си захарната глазура — все още не разполагаме със сериозни доказателства.

— И?

— Ами — каза той — трябва да ги хванем на място. Затова следим Гибсън. Той дори не може да иде до тоалетната, без ние да разберем за това. Ако се появи пред вратата на нашия човек с един

кафяв плик в задния си джоб, ние ще се окажем там, при това много по-бързо от Ланс Армстронг на мотор.

— Колко време ще отнеме това? — нацупих се аз.

Той се усмихна:

— Иви, обещавам ти, че ти първа ще научиш за това.

Имах ужасното чувство, че това просто нямаше да се случи. Нямаше начин и националните вестници да не се докопат до тази история.

— Определено? — измрънках аз.

— Ако искаш, можеш да дойдеш и да снимаш, когато го залавят — каза той.

Очите ми отново се разшириха.

— Бено — започнах аз, — ако тази история се окаже сполучлива, без съмнение ще станеш моят абсолютен журналистически фаворит информатор, когото някога съм имала.

— Добре — отвърна той. — Сега иди и донеси още няколко от тези кифли.

ГЛАВА 73

Отправих се към редакцията с танцуваща походка, подобно на репортерите, които разкриха аферата „Уотъргейт“.

— Иви — започна Саймън и хвърли върху клавиатурата ми съобщението за пресата, — трябва да запълним тридесет и девета страница. Ще сътвориш нещо от това, нали?

Вдигнах съобщението за пресата и погледнах заглавието: „Промяна в часа на кръводарителската акция“.

Започнах обезсърчено да печатам съобщение за това как планираните кръводарителски акции в библиотеката „Чайлдуол“ щяха да започнат в дванадесет часа на обед вместо първоначално обявения час — 12:30. Вдигнах глава и забелязах суетнята около себе си. Очевидно имаше прекъсване заради някаква сензационна новина.

— Каква е сензацията? — попитах седналия до мен Джулс.

Той посочи с глава телевизионните екрани, където се излъчваха денонощните новини на Би Би Си. Новината бе за кризата със заложниците, която се излъчваше във всеки новинарски бюлетин и всеки вестник през последните няколко дни.

— Току-що в Судан са били освободени много заложници — отговори той. — Но това, което е по-важно, е, че тъкмо разбрахме, че един от тях е от нашия район. Греъм работи върху това.

Погледнах към Греъм, който печаташе като обезумял някакво копие, а телефонът му бе залепен за ухото, и усетих как ме пробужда завистта. Греъм бе тук една година повече от мен, но историите, които ни се възлагаха, бяха толкова различни като качество, че все едно той бе тук от двадесет години. Погледнах към големия екран в редакцията, за да разбера как Би Би Си щеше да коментира новината.

— Една от британските заложници, която беше освободена тази сутрин, е четиридесет и две годишната Джанет Харпър, хуманитарен работник от Ланкашир. Нейното освобождаване бележи края на ужасното изпитание, което започна преди три дни, когато беше заловена от банда въоръжени мъже извън лагер в Дарфър.

Безспорно това бе сензационна новина.

Кореспондентът продължи:

— До мен е Джак Уилямсън, който ръководи „Бъдеще за Африка“, британската благотворителна организация, за която е работила госпожица Харпър, преди да бъде отвлечена.

Когато камерата се завъртя, ченето ми почти увисна до земята.

Това бе Джак. Моят Джак. Джак, когото проклинах за това, че ми върза тенекия. Джак, който явно имаше дяволски добро извинение за това, че ми върза тенекия.

— Господин Уилямсън, свързахте ли се с Джанет Харпър, след като беше освободена? — попита кореспондентът на Би Би Си.

Джак бе необръснат и имаше изморен вид, но въпреки всичко изглеждаше така, че би накарал и монахиня да преразгледа добре избора си на поприще.

— Да — отвърна той. — Разговарях с нея преди час.

— Можете ли да потвърдите какво е състоянието ѝ? — попита кореспондентът.

— Физически е невредима, но очевидно е изживяла голям шок — отвърна Джак. — В момента за нея се грижат в болница и като се имат предвид обстоятелствата, се възстановява много добре.

— Доста разкритикуваха организацията ви за това, че не е изтеглила хуманитарните си работници по-рано от този смутен район — продължи кореспондентът.

— Да, съзнавам това — отговори Джак. — Централата ни в Англия наблюдаваше много внимателно създалата се ситуация и честно казано, бяхме много притеснени. Говорих с ръководителя на проекта, по който работеше Джанет, два дни преди да бъде отвлечена и двамата бяхме на мнение, че ако положението се влоши повече, ще изтеглим хората си оттам. Очевидно събитията ни изпревариха и ужасно съжалявам, че преценихме погрешно ситуацията.

Когато репортажът приключи, се втурнах към редакцията.

— Саймън — започнах задъхано аз, — възложи ми тази история. Трябва да ми възложиш тази история.

ГЛАВА 74

Саймън ме погледна така, сякаш току-що бе разбрал, че отново се бе появил досадният пристъп на хемороиди, от който смяташе, че ме бе отървал.

— При повечето редакции обикновено репортерите правят това, което им каже редакторът на информационния отдел — рязко каза той. — Ако, разбира се, вече си приключила с онова съобщение за пресата.

— Не — отговорих аз. — Не съм, но аз познавам онзи мъж, когото показаха по телевизията.

— Кого? — попита той. — Майкъл Бърк^[1] ли?

Реших да не му казвам, че точно този кореспондент на Би Би Си в Африка бе с около двадесет години по-млад от Майкъл Бърк и на всичкото отгоре бе азиатец.

— Не — отговорих аз. — Другия, Джак Уилямсън, шефа на благотворителната организация, за която работи заложницата.

— И какво от това? — Саймън повдигна рамене. — Кой се интересува от него. Ние искаме да се доберем до жената.

— Но... — започнах аз.

— Виж — продължи той, — ако ми казваш, че можеш да вземеш интервю от семейството на жената и първа да я снимаш, при това навреме за втория тираж — добре, в противен случай, моля те, не ме занимавай.

И двамата знаехме, че той искаше невъзможното.

— Добре — отвърнах аз. — Ще се постарая.

Той повдигна вежди и ме погледна надменно.

— Хубаво — отговори той. — В противен случай разполагам с друга история, която е точно на твоята улица. Става въпрос за изчезнал папагал.

Съвсем ясно бе на кого щях да се обадя първо — на Джак. Не възлагах големи надежди, като се имаше предвид, че през последните дни всеки път, когато се опитвах да се свържа с него, се включваше гласовата поща, което бе напълно обяснимо сега, когато знаех, че бе

насред пустинята. Мисля, че бе открил последното място на земята, в близост, до което нямаше антена на мобилен оператор.

— Здравей, Джак — започнах аз, когато се свързах с гласовата му поща. — Познавам мъже, които са готови на всичко, за да не излязат на среща с мен, но това е абсурдно. А сега сериозно — продължих сконфузено, сякаш току-що бях казала виц, на който никой не се бе смял. — Тъкмо те гледах по телевизията и ако щеш вярвай, но аз отразявам този случай за „Еко“, та се чудех дали ще можеш да ми звъннеш в тази връзка. Ще те разбера, ако не искаш — вероятно в момента пресата те бомбардира с въпроси. Но ако успееш, ще ти бъде много благодарна.

Канех се да кажа „чао“, но нещо ме разколеба.

— И още нещо — продължих аз, докато се чудех как да го формулирам най-добре. — Сигурна съм, че много добре знаеш как да се справиш, но... само се надявам да си добре. Направи ми услуга и се пази, нали? Чао.

Затворих телефона, но не спрях да мисля и отново вдигнах слушалката.

— Сега на кого ще звъниш? — попита седналият срещу ми Греъм.

— Централния офис на „Бъдеще за Африка“ — отвърнах аз.

— Не си прави труда — отговори той. — Вече го направих. Те са толкова неотзивчиви.

Все пак реших да опитам. Без съмнение, когато им кажех, че познавах Джак, това щеше да ми отвори някои врати. Свързвах се с офиса на „Бъдеще за Африка“ и ми отговори жена, чийто глас звучеше младежки.

— Здравейте — започнах аз. — Обаждам се от „Дейли Еко“. Тъкмо се чудех кой се занимава със запитванията на пресата за отвличането на Джанет Харпър.

— Какво искате да знаете? — попита тя.

— Ами, тъй като Джанет е от нашия район, се питах дали семейството ѝ не може да ни даде интервю.

— Добре — отвърна гласът от другия край. — Ще трябва да предам това на служителя, упълномощен да прави заявления пред пресата. Аз само приемам съобщения. Можете ли да повторите името си отново.

— Иви Харт — отвърнах аз. — Аз съм от „Дейли Еко“.

— Добре — отговори тя. — Записах го. Ще предам съобщението ви.

Имаше нещо в тона ѝ, което ме накара да си помисля, че щях да имам повече успех, ако бях насочила въпросите си към Ласи.

— Почакайте — не се отказвах аз. — Има и още нещо.

— Да? — попита тя.

— Приятелка съм на Джак Уилямсън, вашия изпълнителен директор — съобщих аз.

Последва кратко мълчание.

— И? — отвърна жената в другия край на телефона.

— Ами това е — отговорих аз. — Ако той се обади, бихте ли му казали, че много бих искала да разговарям с него. Името ми е Иви Харт.

— Да — отвърна тя. — Казахте ми го.

[1] Майкъл Бърк е роден през 1946 г. Журналист в Би Би Си, говорител в телевизията, прочул се с репортажа си за глада в Етиопия от 23 октомври 1984 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 75

Греъм вече се бе свързал с Министерството на външните работи, Обединените нации, английското посолство и куп други хуманитарни агенции, които работеха в Дарфър, за да се опита да събере нови сведения.

Но той се изправи срещу проблема, с който трябваше да се борят всички днешни журналисти: всички ни даваха поредица от едни и същи любезни изявления за пресата, които можеха да се нахвърлят в 400 думи, без да съдържат никаква информация. По-важното бе, че нямаше никаква надежда да получим снимка на Джанет Харпър.

— Ще трябва да се върнем към основното правило — реши Греъм.

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

Той хвана един телефонен указател и го хвърли към мен, като за малко не ме нокаутира.

— Опа, извинявай — каза той. — Хайде, нека да си разделим семействата Харпър и да започнем да звъним на всички.

— Сигурно има купища с тази фамилия — запротестирах аз.

— Знам — отвърна той. — Най-добре да се залавяме за работа.

Точно когато се канех да звъня на първото семейство, Министерството на външните работи оповести ново съобщение за пресата и докато го преглеждах, ме осени една идея.

— Чакай малко, Греъм — казах аз. — Това може би няма да се окаже толкова трудно, колкото си мислехме. В този телефонен указател има ли семейства Харпър, които са от Ормскърт? Защото Министерството на външните работи съобщи, че тя е от този район.

— Гениално — каза той. — Да видим, има две семейства. Нека да им се обадим.

Набрах развълнувано първия номер, докато Греъм звънеше на втория. Но след като две минути даваше свободно, разбрах, че късметът няма да ми се усмихне.

— Никой не вдига — казах му аз.

— При мен също — отвърна той. — Можем да направим само едно нещо — трябва да идем на място.

На първия адрес вратата ни отвори една възрастна жена с най-косматото лице, което някога бях виждала извън пределите на сафари парк „Кноусли“.

— Какво искате? — провикна се тя, като надничаше през вратата.

— Извинете за безпокойството, но ние сме от „Дейли Еко“ — отговорих ѝ аз. — Търсим семейството на Джанет Харпър. В момента тя живее в Африка, но е родена в Ормскърт. Предполагам, че сте някакви роднини?

— Какво? — крещеше отново тя, като бе долепила ръка до ухото си.

— Казах, че търсим Джанет Харпър — този път ѝ отговорих със значително по-висок тон. — Познавате ли я?

— Не мога да ви чуя — ревеше тя. — Нали не сте от Църквата на Страшния съд? А ако сте, се омитайте. Отказах се от бога, когато Робърт Редфорд се ожени.

— Не — продължих аз, — не сме. — Явно тя можеше да разбере само толкова по движението на устните.

— Ако сте някакви мошеници, ви предупреждавам, че владее техника на самозащита. Ще си напъхам пръстите в очните ви кухни, преди да успеете да изкрещите за помощ.

Изведнъж ми хрумна нещо.

— Включен ли е слуховият ви апарат? — попитах аз и посочих ухото си.

— Какво? — крещеше тя.

— *Слуховият ви апарат?* — изкрещях в отговор.

Лицето ѝ просветна — най-после ме бе разбрала и започна да наглася нещо зад ухото си.

— *Така по-добре ли е?* — Ревът на Греъм ме накара да подскоча.

Възрастната дама потрепери:

— За бога, няма нужда да крещите. Какво искате?

— Търсим Джанет Харпър — отвърнах аз. — Тя живее в Африка. Тя поклати глава:

— Моята племенница Джанис живее в Абърдийн. Тя добре ли е?

ГЛАВА 76

Когато пристигнахме на следващия адрес, стана ясно, че това бе горещият фаворит. За съжаление, не бяхме първите на мястото, напротив — отпред вече имаше четирима журналисти и бе почти сигурно, че щяха да пристигнат и още.

— Имахте ли късмет? — попитах Андрю Брайт от „Дейли Нюз“.

— Не — отговори той. — Вътре няма никой, но от редакцията ми казаха да чакам, докато се върнат.

Страхувах се, че аз трябваше да направя абсолютно същото.

Погледнах часовника си, двадесет минути по-късно знаех, че сензационната новина на Греъм вече се намираше на първата страница на „Еко“, като от редакцията са й добавили само няколко реда, но без нито едно ексклузивно разкритие и естествено без снимка или интервю със семейството.

Пропуснах второто издание с моя (безспорно невъзможен) краен срок. Знаех, че единствената ми възможност бе да се добера до нещо изключително потресаващо за утре. Въпреки че, съдейки от разговорите пред къщата на семейство Харпър, това едва ли щеше да се случи нито на мен, нито на някой друг.

Изведнъж телефонът ми започна да звъни и ме обхвана тревога. Това би могло да бъде Джак.

— Иви Харт — отговорих аз и се изненадах от тона си: безнадеждност, примесена с отчаяние.

— Иви, все още ли си пред къщата на Харпър?

Страхотно. Това не бе новата любов на живота ми, а бе „така любимият“ ми редактор на информационния отдел.

— Да — отвърнах аз, — макар че мислех да оставя Греъм тук, а аз да се върна обратно, за да атакувам телефоните. Няма смисъл и двамата да стоим.

— Напълно си права — отговори Саймън. — Довлечи си задника обратно в офиса. Изгуби цялата проклета сутрин.

Пътувах с едно такси обратно към редакцията, когато телефонът ми звънна отново. Правех всичко по силите си, за да се върна бързо, но Саймън очевидно не съзнаваше, че фирмата, която държи такситата, не се славеше с реакциите си при спешни случаи.

— Пътувам — отвърнах аз, когато вдигнах телефона.

Но нямаше отговор и връзката се разпадна. Този мъж наистина бе олицетворение на възпитание. Това бе първият месец от професионалните ни взаимоотношения, а той ми затваряше телефона. Когато иззвъня отново, реших да бъда по-любезна, ако въобще някога започнехме да се спогаждаме.

— Здравсти — поздравих аз, но знаех, че вероятно бих звучала по-доволно, ако говорех с лекар по венерически болести.

— Иви, ти ли си?

Почти подскочих от мястото си.

— Джак! Дявол да го вземе! Добре ли си?

— Добре съм — отговори той, — но връзката е ужасна, затова ще бъда кратък. Виж, съжалявам за уикенда.

— Не се тревожи — започнах аз. — Едва ли мога да се ядосам на някого, който е прекосил света, за да спасява заложници.

— Не съм убеден, че бях чак такъв герой — продължи той. — Трябва да се върна вдругиден. Тогава ще ти се обадя, ако те устройва. А междувременно, аз наистина много съжалявам. Ако има нещо, което мога да направя, за да ти се реванширам, само ми кажи.

— След като го спомена — отвърнах аз, — има нещо, което би могъл да направиш за мен.

ГЛАВА 77

В мига, в които „Дейли Еко“ бе пуснат в продажба по улиците в 11 часа на следващия ден и моята статия зае челното място в нашата уебстраница, явно от всеки национален вестник в страната звъняха, за да получат копие от снимката на Джанет Харпър. Мнозина се домогваха и до разговора ми със семейството, но това, което най-много развълнува всички, бе интервюто със самата Джанет от болничното ѝ легло, което проведох по телефона на Джак. Всички, с изключение на Саймън, който може би нямаше да се скъпи толкова в похвалите си, ако някой му беше опрял пистолет в главата. Не че имаше значение. Самият редактор бе разпратил до всички едно от прочутите си кратки електронни писма „за героите на деня“, в което казваше колко добре се бяха справили с днешния брой на вестника, като в него посочваше имен: „Специални благодарности на Иви Харт — пишеше в писмото, — която доказва по един поразителен начин какво могат да направят упоритият труд, решителността и подходящите контакти. Браво на теб, Иви“.

Когато разговарях с Джанет, тя беше очарователна и се съгласи да ми даде още едно интервю, когато след няколко седмици се завърне у дома.

Тя възхваляваше Джак.

— Министерството на външните работи не би реагирало така бързо, ако Джак не беше ги притискал от началото до края — каза Джанет. — Той наистина е чудесен.

ГЛАВА 78

Алма де Куба, центърът на Ливърпул

Срещата с Джак породила най-необичайните физически реакции в мен. Говоря за симптоми, при които други хора вероятно щяха си насрочат час при лекар: нервен стомах, ускорен пулс, повишена температура — ей такива неща. Всъщност бе много вероятно да ми се постави диагноза — ранен стадий на малария.

Обаче бях напълно сигурна, че не бях болна от малария. Бях съвсем убедена, че страдах от... е, опитвах се да не прищпорвам нещата, но бе трудно, когато седях срещу Джак в един от най-модерните барове в центъра на града в необикновено приятна априлска вечер.

Кожата му бе с малко по-тъмен тен след престоя му в Судан. Всеки друг с неговата подстрижка би изглеждал момчешки, но не и той, защото „момчешки“ бе последната дума, която човек би използвал, за да опише Джак. Може и да бе чувствителна натура, която четеше много и помагаше на хората в бедните държави, но изглеждаше като стопроцентов мъжкар и бицепсите му доказваха това.

— Е, успях ли да ти помогна? — попита той.

— Много — отвърнах аз. — Подозирам, че, ако не беше убедил Джанет Харпър да разговаря с мен, сега можеше да умолявам някъде да стана стажант, за да сервирам бургери в някое заведение.

Той се подсмихна.

— Между другото, малко преувеличавам — добавих аз. — Длъжница съм ти, но това няма да е завинаги, затова не си въобразявай разни работи.

— Колко жалко! — отвърна той. — Така се забавлявах да мисля начини, чрез които да ми се отплатиш.

Джак и аз най-сетне успяхме да излезем заедно, макар и седмица по-късно от първоначалните ни планове. Седях срещу него и бях толкова спокойна, колкото някоя кикотеща се ученичка, излязла на среща с Джъстин Тимбърлейк.

Предполагам, че причината бе, че днес нямаше речи, които да ни прекъсват или пък сватбени торти, които трябваше да бъдат разрязани, нито шаферки, които да търсят допълнителни тампони. Само Джак и аз.

— Искаш ли още едно питие? — попита той.

— Да, моля — отвърнах аз, като пресуших чашата си.

Той взе менюто с коктейлите:

— Е, можеш да си избереш между Сингапурска прашка, Май Тай, Морски бриз, Космополитън, Дайкири, Куба Либре, Лонг Айленд Айс Тий, Клондайк Кулър или коя да е друга екзотична комбинация между плодове и алкохол, която пожелаеш.

— Ще пийна една бира — отвърнах аз.

Той тръгна да поръчва, но за момент се поколеба и попита:

— Ще имаш ли нещо против, ако отидем на някое не толкова шикозно място?

Излязохме на улицата, където тълпи от хора преминаваха от един бар в друг. Джак хвана ръката ми, а аз се сгуших в него, сякаш за да се стопля, въпреки че в момента въобще не ми бе студено.

През последните години центърът на града беше завладян от множество шикозни барове, чиято клиентела бе болезнено модерна и наоколо не остана и едно място, където човек да може да си купи пакетче свински пръжки. Тази вечер бяхме в настроение за нещо различно, нещо по-простичко и когато приближихме към една позната врата, знаехме точно какво искаме.

— „Джакъранда“ — възкликнах аз и завлякох Джак към бара. — Не съм идвала тук от векове.

— Нито пък аз — усмихна се той. — При това по обясними причини.

— Искаш да кажеш, че не си фен на „микрофонът е ваш“.

— Не можеш да ме накараш да се кача там, дори и да ми обещаеш една нощ с Ел Макферсън.

Аз се нацупих.

— Добре де, една седмица — продължи той.

Когато влязохме в бара, се сблъскахме с комбинация от горещина, пот и тежката миризма на алкохол. Това бе бар, където хората знаеха как да се забавляват. Не беше бар, където да позираш или флиртуваш, а място, в което можеш да пиеш старомоден алкохол

(този, който бе в чаши от половин литър) и ако ти дойдеше настроението, да правиш нещата, с които това място бе най-известно — да пееш.

Тази вечер в „Джакъранда“ бе вечерта на „микрофонът е ваш“, което в общи линии означаваше караоке от класа, поне на теория. Това не бе територия, където се слушаше „Като девица“, а бе място за сериозни музиканти или пък за хора, които се смятаха за такива.

Що се отнасяше до причината, поради която толкова много го харесвах, трябва да ви призная нещо — преди идвах тук, за да пея. През онези дни, когато бях в университета, смятах, че съм музикант, въпреки че никога не се бях отнасяла много сериозно към това. Винаги съм знаела, че дните ми като вокал на „Вампирът от дъвка“ (име, което ненавиждах през двете и половина години от нашето съществуване) в крайна сметка щяха да приключат, когато си намеря святна работа.

Както и да е, напоследък единственото упражнение, на което подлагах гласните си струни, бе пеенето под душа и от време на време в колата, макар че правех второто много по-рядко, след като забелязах какви погледи ми мятат другите шофьори. Веднъж Грейс ме видяла на някакъв светофар да пея с дрезгав глас „Подозрителни мисли“ и после ми каза, че съм изглеждала като изпаднала в някакъв пристъп.

— Това събужда спомените ми — казах аз, докато се насочвахме към два щъркела на бара, освободени от една двойка, която щеше да си тръгва.

— Да не би да си певица? — попита Джак.

— Недей да се учудваш — отвърнах аз. — Всъщност, на времето бях в една група. Това беше много отдавна, естествено. По онова време „Нирвана“ бяха в класациите. Господи, чувствам се стара!

— Значи тази вечер ще се пробваш? — попита той, като видимо се забавляваше.

— Няма *начин* — енергично поклатих глава. — Не съм пяла пред хора от цяла вечност.

— Ами в такъв случай — започна той, — мисля, че е време да опиташ отново.

— Не ми се иска.

— О, хайде.

— Поварвай ми — отвърнах аз, — само ще те изложам.

— Няма да ме изложиш — отговори той. — Ако пеенето ти не струва нищо, просто ще се престоря, че не те познавам.

ГЛАВА 79

Господи! Какви ги върших?

Бях пяла пред всякаква публика — родители и учители в училище, студенти в университета, а много често пред тълпата от хора в този бар, но след като измина един час, през който Джак се опитваше да ме убеди да го направя и в крайна сметка успя, изведнъж се почувствах ужасно нервна.

Дланите ми бяха противно лепкави, чувствах стомаха си така, сякаш бях яла нещо развалено, но вече бях на сцената и единственото, което си мислех бе: „Какво, по дяволите, ме прихвана, че се съгласих на подобно нещо?“. Е, добре, вероятно чашата вино и двете бутилки бира имаха нещо общо с това.

Поне групата бе доста добра. Дори се удивих, че музикантите се съгласиха да се качат на сцената заедно с мен. Познавах бегло бас китариста от времето, когато бях във „Вампирът от дъвка“ и започнах да излизам с един от приятелите му (това трая четири дни — един от най-слабите ми моменти в проблема с обвързването).

Когато започнаха да свирят началните акорди, веднага осъзнах, че песента, която бях избрала, бе голяма грешка. Бях гледала как Руби Търнър^[1] изпълнява на живо песента „Никой друг, само ти“ в шоуто на Джулс Холанд^[2] преди години и веднага се влюбих в парчето. Но трябваше да се сетя за един от основните принципи на пеенето пред публика: единственият човек, който можеше да се опита да подражава на Руби Търнър, бе самата Руби Търнър.

Внезапно в очите ми блесна прожекторът и аз започнах да се чудя дали хората от публиката забелязаха това, което усещах аз — капчиците пот, които бавно се спускаха по челото ми.

Вече бе прекалено късно да се тревожа за това. Поех дълбоко дъх и в мига, когато започнах да пея прекрасните думи на песента, страхът ми изчезна. Всъщност горе-долу пеех добре, колкото и невероятно да изглежда.

— Никой никога не ми даде нищо... — запях с глас, изпълнен с тъга.

Погледнах и осъзнавах, че хората ме гледаха, и то така, сякаш явно искаха и да ме чуят. Затворих очи и си представих как пея в банята без никакви задръжки, без публика, само в компанията на пращящото радио и шишетата с балсам.

Можеше и да греша, но изведнъж придобих абсолютна увереност, че пея добре. Не, „добре“ въобще не бе подходящо, пеех дяволски *страхотно*.

— *Никой никога не е държал ръката ми...* — припях аз.

Погледнах към бас китариста и той ми кимна одобрително. Все още бях нервна, но се чувствах на седмото небе.

— *Никой друг, никой друг, само ти...*

Бях приковала поглед в Джак, сякаш пеех за него с цялото си сърце и душа. Тъкмо се канех да започна втория куплет, когато погледът ми бе привлечен от някой друг, който бе застанал най-отпред и ми махаше.

О, Господи!

О, по дяволите!

Не може да бъде.

Проклятие — наистина бе невъзможно.

Това бе Гарет.

Олеле! Последният стих беше дяволски фалшив.

— *Всеки път, когато се почувствам изгубена...*

Мамка му, мамка му, мамка му. Още по-фалшиво.

Отчаяно се опитвах да се концентрирам, но вниманието ми бе насочено единствено към Гарет, чиято усмивка имаше изключителна прилика с тази на Джак Никълсън от филма „Сиянието“.

Стараех се гласът ми да звучи меко-дрезгаво, но в момента пеех така, сякаш имах настинка. Когато хората започнаха да се извързват, погледнах отново към бас китариста, търсейки морална подкрепа. Този път той избегна да ме погледне в очите, очевидно му се щеше на сцената да бе някой друг с по-големи гласови способности. Като например дуетът „Чийки гърлс“^[3].

Гарет вече се намираше най-отпред в тълпата и бе единственият човек в стаята, който се люлееше в такт с музиката, приковал поглед в мен. Погледнах разтревожено към Джак, който беше в дъното на

стаята. Той забеляза и ми се усмихна окуражително. Незнайно защо това ме накара да си спомня изражението на учителя ми в неделното училище, когато звучно изпуснах газ по време на пиесата, посветена на Рождество Христово. Тогава бях на шест години, но дори и на тази възраст ми беше ясно до болка, че не бе допустимо светата Дева Мария да пърди, поне не пред хората и независимо колко съчувствено изглеждаше учителят ми, това унижение никога нямаше да изчезне.

Наближаваше кулминацията на песента и затворих очи, като отчаяно се опитвах въобще да не поглеждам към Гарет. Твърдо бях решила, когато наближа най-трудния стих от финала, да дам всичко от себе си.

— *Никой... друг... само... тиииии!*

Дадох всичко от себе си, ясно?

Срамота, че звучах като пиле на заколение.

[1] Английска соул певица, авторка на текстове на песни и актриса. — Б.пр. ↑

[2] Английски пианист, певец, автор на песни и телевизионен водещ. Работата му се свързва с много от най-известните звезди на съвременната рок музика — Стинг, Бойо, Дейвид Гилмор и др. — Б.пр. ↑

[3] „Дръзки момичета“ (Cheeky girls — англ.) — музикален дует, състоящ се от двете румънки-близначки Моника и Габриела Иримия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 80

Ръцете ми трепереха, докато поставях микрофона обратно на стойката и тръгнах надолу по стъпалата на сцената. Единствените аплодисменти, които получих, бяха няколко смутени изръкоплясквания, с изключение на застаналия най-отпред Гарет, който ме поздравяваше с одобрителни викове, сякаш току-що бе видял на арената Шаная Туейн в последния ден на световното ѝ турне.

Когато стигнах до последното стъпало, чак ми се зави свят от обзелите ме мисли: как щях да мина покрай Гарет, как щях да измъкна Джак оттук и не на последно място — как щях да живея така, че да забравя изпълнението, което преди няколко века би се наказвало с обесване.

Докато в съзнанието ми бушуваха всички тези въпроси, явно не успях да съобразя нещо друго — незначителния факт, че трябваше да стъпя здраво на земята с единия си крак пред другия. Вместо да полетя от последното стъпало и да се озова в обятията на моя обожател, както се бях надявала, когато се качих на сцената, за да пея. Направих движение, което би могло да се очаква от слаб щраус, който бе прекалил с алкохола.

Гарет стремглаво си проби път към мен. Краката ми се заплетоха и се понесох към земята, за да се озова с лице на пода, засипана с два пакета чипс с вкус на скариди, а в бузата ми се залепи капачка от Бъдуайзър.

— Иви, добре ли си? — драматично изкрещя Гарет, докато ми помагаше да се изправя.

— Добре съм — отвърнах аз, докато се изтупвах. Нищо не бе счупено, с изключение на гордостта ми. Джак бе на бара, за да вземе още питиета. Явно поне той не бе видял падането ми.

— Беше невероятна — задъхано отвърна Гарет.

— Не, не бях — отговорих аз. Бих предпочела да се беше опитал да предотврати падането ми, вместо сега да се опитва да ме ласкае.

— Иви, наистина беше — настоя той. А аз забелязах, че обривът, който имаше последния път, когато го видях, се бе разпространил по-бързо и от пожар в нефтена рафинерия.

— Гласът ти е наистина класически — продължи той, — съвсем като на Гери Халиуел.

— О, ами, благодаря — отвърнах аз. — Както и да е, трябва да тръгвам.

— Мислех да ти се обадя — додаде той.

— Хубаво — казах аз. — Но защо?

— Защото много мислех... *за нас двамата.*

О, боже!

— Гарет, последния път, когато те видях, пак мислеше много *за нас двамата* — вметнах аз. — Ако не внимаваш, ще си докараш кървене на носа с цялото това мислене.

— Е, няма значение — отвърна той, пренебрегвайки думите ми. — Нали се сещаш, че говорихме за проблема, който имаш с обвързването...

Вече нямах подобен проблем.

— Знам, че мога да ти помогна да го преодолееш...

Не, благодаря.

— Ами, знам какво ми каза миналия път...

Доколкото си спомнях, бях изключително ясна.

— Но изводът е...

— Да, Гарет? — попитах любезно, като се стараех да не показвам, че намирах това за толкова дразнещо, колкото и хронична гъбична инфекция.

— Иви — отвърна великодушно той, — готов съм да ти дам втори шанс.

ГЛАВА 81

Последва кратка пауза, в която се опитвах да разбера дали съм чула правилно думите на Гарет.

— Ти *какво*? — попитах накрая.

— Казах, че съм готов да ти дам втори шанс — повтори той, като изглеждаше изключително доволен от себе си. — Стигнах до извода, че никой не е идеален и ние трябва да се преборим като двойка с невъзможността ти да се обвържеш емоционално с някого или с нещо.

Не знаех дали да му се ядосам, или да се спасявам. Не предприех нито една от двете възможности, защото Джак бе в другия край на стаята. Успях да не повиша тон, когато се обърнах към Гарет:

— Гарет, ние вече *не сме* двойка.

Той направи гримаса:

— Иви, *знам* това. Няма нужда да ми говориш така, сякаш съм някакъв психопат. Не съм. Просто съм един обикновен мъж, който те харесва и иска да успее във връзката си с теб.

— Знам, че не си психопат — отвърнах аз, макар че сега, когато повдигна този въпрос, Норман Бейтс^[1] ми се струваше много по-привлекателно предложение.

— Гарет, виж — продължих аз, като съзнавах, че трябва да се върна при Джак. — Знам, че може би изглежда така, сякаш те избягвам, но това не е вярно. Наистина трябва да тръгвам.

От гърдите му се изтръгна продължителна въздишка.

— Обаче — добавих аз, когато се сетих за единственото нещо, което можеше да го успокои — ще ти се обадя идната седмица и тогава ще можем да поговорим, нали?

— Бих се радвал, Иви — отвърна той с кимване.

— Значи ще се видим отново — заключих аз и най-сетне бях на път да се измъкна.

Той ме сграбчи за ръката и добави:

— Преди да си тръгнеш, искам да вземеш нещо.

— Какво? — веднага се сетих за последния пакет, който беше решил да ми даде пред хората.

— Не бъди толкова подозрителна — укори ме той. — Просто го вземи. Моля те. Това е подарък от мен.

Той ми подаде малка кутийка, обвита в сребриста хартия, украсена с ужасна розова панделка. Започнах да клатя глава. Нямах представа какво може да бъде, но да приема какъвто и да е подарък от Гарет, в момента ми се струваше много по-непристойно, отколкото шкаф, пълен с порно, в гаража на някой пастор на англиканската църква.

— Не мога да приема това — отвърнах аз. Никога през живота си не съм била толкова недвусмислена.

— Можеш, Иви. *Моля те!* — отговори той. — Това са обещите, които искаше. Видя ги, когато бяхме излезли веднъж, и помня, че каза, че много ти харесват. Щях да ти ги купя за сватбата на Грейс, но тогава ти ме заряза.

Прободе ме вина.

— Гарет, наистина много мило от твоя страна — започнах аз, — но съм сериозна, просто смятам, че не е... уместно.

— Можеш да бъдеш толкова студена — отговори той и присви очи.

Гарет бе много добър в критикуването, като се имаше предвид, че бе влюбен в мен.

— Виж, съжалявам, но не ги искам. — Чувствах се ужасно, докато му връщах кутийката.

Той обаче не я взе, просто се извърна и си тръгна.

— Съжалявам, Иви — добави той, а изражението му бе толкова искрено, колкото на човек, който се бе разминал с Оскар. — Наистина трябва да тръгвам.

Преди да се усетя, той вече бе изчезнал. Офейка, без да успее да кажа или направя нещо.

Долен мръсник! Това си беше моят номер.

[1] Главният герой във филма „Психо“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 82

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — попита Джак, когато се метнахме на задната седалка на едно такси.

— Да. Честно казано, ми се струва, че ми дойде малко в повече — отвърнах аз и събрах очите си в точка, за да подчертая колко бях пияна. Веднага осъзнах, че сигурно изглеждам ужасно непривлекателна.

— Аматьорка! — усмихна се той. — Смятам, че беше изключително смела, когато се качи и пя на сцената.

— Сериозно! — продължи той. — Дори и след милион години няма начин да ме накараш да направя подобно нещо.

— Наистина ли?

— Хората си мислят, че се бият котараци, когато започна да пея. Никога не съм пял на караоке. И по сватбите само си отварям устата по време на изпълнението на химните.

— Е, няма как да го разбере, нали? — отвърнах аз. — Винаги съм най-отпред, стиснала букет в ръката си. Както и да е, някой ден трябва да пробваш, може и да ти хареса.

— Иви, може да те харесвам достатъчно, че да ме убедиш да направя много неща, но никога, ама никога няма да ме накараш да пея пред хора.

— Развали ми удоволствието — въздъхнах аз, — и то точно когато изживях всичко това.

Ръката му изведнъж докосна моята, той ме погледна в очите и бавно ме притегли към себе си. Лицето му бе на сантиметри от моето и аз усетих нежния му дъх по кожата си. Устните ни се срещнаха и когато започнахме да се целуваме в тъмнината на таксито, останах поразена.

Веднъж Грейс ми беше казала, че тя и Патрик почти са правили секс на задната седалка на едно такси. Не бях много сигурна какво точно значи „почти“, но се обзалагах, че бе нещо, което напоследък не практикуваха много често. Тази мисъл изникна в съзнанието ми,

защото по едно време целувките ни станаха доста по-страстни, отколкото можеше да се очаква да бъдат при подобни обстоятелства.

Притискахме телата си едно в друго и фактът, че всичко това ставаше възможно най-безшумно, за да не привлечем вниманието на шофьора, още повече ускори пулса ми.

Ръката на Джак бе върху крака ми, като той я приплъзна бавно нагоре. Полата ми започна да се набира около бедрото ми. От начина, по който забави целувките си, разбирах, че се опитваше да отгатне дали това ме притесняваше, или не. Целунах го така, че да сложа край на колебанията му.

— Ако минем покрай парка, по-бързо ли ще стигнем? — шофьорът подвижна към нас и двамата с Джак веднага се откъснахме един от друг.

— Ами да, това вероятно е най-добрият маршрут — отговори Джак. Спогледахме се и се усмигнахме съзаклятнически.

Таксито продължи да се движи и след няколко секунди Джак отново се приближи към мен. Можех само да видя очертанията на лицето му, осветени от оранжевия отблясък на уличните светлини. Устните му леко докосваха ухото ми и през тялото ми сякаш преминаваше електричество.

— Миналата седмица обаче имах един клиент, който искаше да се спусна по улица „Док Роуд“ — отвърна таксиметровият шофьор и ние отново се откъснахме един от друг, като потиснахме кикота си.

— Мисля, че определено се движите по правилния път — отговори Джак.

— Ами и аз така си мислех — подхвана шофьорът. — Няма да повярвате, но возя всякакви типове.

Подхвана да ни разказва история за една жена, чийто шпаньол започнал да ражда на задната седалка на таксито му, докато той се опитвал да премине двата километра и половина от улица „Смитдаун Роуд“, които били в ремонт. Джак отново се приведе към мен, но този път не ме целуна. Хвана ръката ми и доближи устата си до ухото ми.

— Няма да се измъкнеш така лесно — прошепна той. Обърнах се и леко го целунах по устните.

— Добре — прошепнах в отговор.

ГЛАВА 83

Фитнес „Грийн“, Ливърпул

13 май

— Хей, Шарлот! — извика някой, когато влязохме във фитнеса.

Двете с Шарлот се обърнахме. Единият от инструкторите се затича към нас, сграбчил купчина брошури. Той бе от онези дразнещи атлетични хора, които явно никога не вървяха, а вместо това се придвижваха от едно място до друго, като непрекъснато подскачаха в стил а ла Аника Райс^[1].

— О, здрасти, Шон — весело отвърна Шарлот.

Преди шест месеца мисълта, че Шарлот можеше да си говори на малко име с някакъв фитнес инструктор, щеше да бъде недопустима, а сега всички те бяха най-добрите й приятели.

— Вчера те търсех, но не успях да те открия — отговори той. — Нали не се опитваш да се изплъзнеш?

— Просто имах час при зъболекаря, това е всичко — обясни тя. — Тази седмица идвам всеки ден, с изключение на вчера.

— Не се притеснявай, просто се пошегувах. Забелязал съм колко често си тук — отвърна той. — И очевидно това дава резултат. Изглеждаш великолепно, ти си като подвижна реклама за това място. Както и да е, причината, поради която те търсех, е, че следващата година организирам благотворително състезание. Опитвам се да събера една група от хора, които да прекосят с колела Атласките планини.

Шарлот бе напълно изненадана, но той изтълкува изражението й погрешно.

— Не, не знам къде точно ще бъде — започна той. — Очевидно ще се мине през Мароко. Въпросът е, че ще бъде много забавно и ще успеем да съберем пари за благотворителност. Нали ще си помислиш?

— Добре — отвърна тя. — Ще помисля.

Когато Шон се отправи към мъжката съблекалня, подскачайки отново с нетърпимо мускулестите си крака, аз се извърнах към

Шарлот.

— Да не би аз да не съществувам или...? Нима аз не съм в състояние да карам колело в Атласките планини?

Тя извинително повдигна рамене:

— Мисля, че може би канят само редовните клиенти, които да се присъединят към тях.

— Хм. Предполагам, че не съм идвала тук от известно време, нали?

Тя се усмихна:

— Според мен това се случва, когато намериш някого, с когото искаш да прекараш всяка една минута от деня.

— Толкова ли е очевидно? — изпитах прилив на блажено щастие, породено от връзката ми с Джак, което бе съчетано със съвсем осезаемо скрито чувство на вина. Знам, че пренебрегнах и Шарлот, и Грейс. Не бях виждала Валентина от цяла вечност, макар че и тя си имаше свой собствен разцъфващ романс (разбирайте сексмаратон) с Едмънд Барнет.

— Е, Шарлот — подхванах аз. — Прекосяване на Атласките планини с колело. Ще го направиш ли?

— Знаеш ли — отвърна тя, — може би ще участвам. Едва ли е по-трудно от свалянето на всичките тези килограми.

— Боже! Ти наистина се справяш много добре — отговорих аз.

В дамската съблекалня веднага се забелязваше колко добре се справя Шарлот. Когато този път започна да се съблича, вече не се криеше зад огромните плажни кърпи. Щастливо се разхождаше наоколо по бельо, което вече бе дантелено и модерно. Всъщност то нямаше нищо общо с бабешките гащи, които носеше, и смея да твърдя, че досега щеше да ги е изгорила, ако не беше рискът от пожар, който можеше да бъде причинен от всички тези полиестерни неща.

Не ставаше въпрос само за бельото. Сега Шарлот притежаваше дрехи, за които бе копняла през целия си живот така, както другите хора копнееха за дънки „Гучи“. Коспом марка „Некст“.

Добре де, не отговаряше на модните съвети за сезона на списание „Вог“, но той представляваше нещо изключително важно за Шарлот, защото за първи път през живот си тя не трябваше да ходи в онези специализирани магазини с евфемистични имена като „Облекла за макси дами“ или „Макси и Красиви“. Просто докато се разхождаше

по главната улица, можеше да влезе в първия срещнат магазин и да си купи костюм размер 42, при това той да ѝ пасне отлично.

— С колко отслабна тази седмица? — попитах аз.

— Още два килограма — засия тя. — Всеки ме предупреждава, че скоро ще започна да свалям килограмите по-бавно, но не се случи нищо подобно. Продължавам да слабея.

Бе забавно, че при мисълта, че бе с още два килограма по-лека, тя тичаше по-бързо на пътеката. Шарлот натисна копчетата, докато не нагласи скорост от 9 километра в час, и започна да крачи бързо върху нея, без повече да се страхува, че задникът ѝ заемаше цялото полезрение на хората зад нея.

Вдигнах поглед към огледалото пред себе си и забелязах една позната физиономия, която влизаше през вратата. Удавена се обърнах към Шарлот и прошепнах:

— Човекът, който току-що влезе, не беше ли Джим?

Тя кимна и отвърна:

— Той започна да идва с мен малко след сватбата на Джорджия. Препоръчах му мястото. Разбира се, не идва толкова често, колкото аз.

— Никой не е толкова редовен — отбелязах аз.

— Здравейте — каза Джим, докато се приближаваше към нас. — Как си, Иви?

— Страхотно — отвърнах аз, все още изненадана от факта, че го виждах тук. — А ти?

— Супер — отговори той. — Шарлот, започвам да си мисля, че живееш тук. Всеки път, когато вляза през вратата, те виждам на тази пътека.

Тя натисна няколко копчета на машината, за да намали скоростта до спокоен ход.

— Бъди сигурен, че нощем се прибирам у дома — отвърна задъхано тя. — Макар че понякога ме изхвърлят.

— Наистина ме накара да се срамувам — добави той. — Всяка неделна вечер си казвам, че през следващата седмица ще дойда минимум три пъти, но до този момент нито веднъж не съм достигнал поставената цел. Прекалено много ми харесва да се отбивам след работа в бара.

Шарлот започна да се смее и изведнъж се сетих, че от началото на разговора тя въобще не се бе изчервила. Не можех да преценя ясно,

защото се бе зачервила от бягането, и все пак...

— Като стана въпрос за бар — продължи Джим, — предполагам, че няма да успея да те изкуша да излезеш с мен някоя вечер?

Тя се поколеба.

— О, не е задължително да ходим на бар, може да идем на някое място, което ти харесваш — отвърна той. — Кино, ресторант, каквото пожелаеш.

— Добре — отговори тя. — Би било чудесно.

— Страхотно. — Той изглеждаше доволен.

Знаех си. Дявол да го вземе, знаех си. През цялото време съм била права. Най-сетне Шарлот и Джим заедно. Имах чувството, че щях да се пръсна от гордост.

— Само дето съм много заета през следващите няколко седмици — продължи Шарлот и усмивката ми внезапно се стопи. — Сватбата и всичко останало — остават само три или четири седмици. Доста съм ангажирана и в работата си. Но ще го направим някой път. Определено, някой път.

Джим се усмихна любезно, но очевидно разбра какво се опитваше да му каже Шарлот.

— Не се опитвам да те отрежа — добави тя.

Но и тримата знаехме, че тя се опитваше да направи точно това.

[1] Водеща на телевизионни предавания в Англия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 84

Апартаментът на Джак

Петък, 18 май

Миналата вечер се случи нещо забавно. С Джак излизахме средно по пет пъти седмично след сватбата на Джорджия. В момента бях обзета от еуфория, която в много отношения бе безценна, но това не се отразяваше добре върху банковата ми сметка.

— Нека да си останем в апартамента — предложи Джак. — Ако искаш, ще вземем някой дивиди филм и ще се гушнем на дивана.

— Фантастично — отвърнах аз. Колкото и да бе странно, наистина мислех така.

До този момент едно такова предложение беше сред нещата, които ми действаха като „спусък“: онези дребни неща, които можеше и да изглеждат напълно безвредни за някой случаен наблюдател, но бяха достатъчни да ме накарат да кроя планове как да се сдобия със свободата си, и то с цялата решителност на затворник от Алкатраз.

Имах много такива „спусъци“. Като се почнеше с гледката на нечий чорапи в коша ми с дрехи за пране и се стигнеше до предложение за вечеря с родителите, всичко, което логично можеше да се счита за „сериозно обвързване“, беше достатъчно, за да ме накара да избягам панически. Но очевидно след миналата вечер да си остана у дома и да гледам дивиди филм се оказа доста по-възбуждаваща перспектива, отколкото да посетя премиерата на някой филм, където да ми кавалерства Брад Пит.

Още по-странното бе, че това оправдаваше очакванията ми. Харесваше ми да ям вечерята, която Джак бе стотвил за мен, харесваше ми да гледам безсмисления филм, който бяхме взели, харесваше ми да се гушкаме на дивана. Не просто ми харесваше, а ми беше ужасно приятно да се гушкаме на дивана.

Имаше една-единствена неприятна случка за цялата вечер, нещо, което не можех да си избия от главата дори и сега. Джак отиде до банята и докато не беше в стаята, започна да звъни мобилният му

телефон. Тъкмо се канех да отговоря вместо него, когато видях името, което трепкаше на екрана. Бет. Очите ми се разшириха от възмущение. Седнах и го оставих да звъни, като се чудех как, по дяволите, да постъпя. Спря да звъни точно когато той се върна от банята.

— Изпусна някакво обаждане — съобщих неуверено.

— Добре — отвърна той и погледна екрана на телефона. — Мерси.

Разглеждах внимателно израза на лицето му, но той не издаваше нищо.

— Няма ли да им позвъниш? — попитах аз възможно най-небрежно.

— Ще оставят съобщение, ако е нещо важно. — Той повдигна рамене също толкова небрежно.

Тъкмо се канех да попитам дали не е бил някой, когото познавах, просто за да проверя дали щеше да се опита да се престори, че е бил някой друг, но се въздържах. Може би имаше съвсем невинно обяснение. Всъщност бях сигурна в това. Не можех просто да се впусна в детайлен разпит. Връзките се основаваха на доверие или поне така ме убеждаваше всяко списание, което бях чела във всеки един фризьорски салон, който бях посетила. Трябваше да му вярвам. Определено.

Ами ако се окажеше абсолютен мерзавец, който излизаше и с двете ни? А аз започнах да се влюбвам в него! О, господи! Дявол да го вземе! Ахх!

Като ми отговори така, млъкнах и не зададох повече въпроси. Отчасти, за да не си помисли Джак, че бях някоя ревнивка, обсебена от манията да държи всичко под контрол, и която дори не искаше той да говори с други жени, но също, така и защото не исках да научавам отговорите.

Тази вечер позвъних на входната врата на Джак в седем часа. Отново бях обръснала краката си (не са били толкова гладки от много дълго време, всъщност, откакто съм била на три месеца), бях си сложила толкова грим, колкото да прикрия някакви недостатъци, но не прекалено много, просто толкова, колкото бе нужно, за да прекараш една приятна вечер пред телевизора.

Той отвори вратата. Бе облечен в дънки и тениска, която примамливо излагаше на показ очертанията на ръцете му. Веднага

разбрах, че тази вечер нямаше да мога да се съсредоточа върху нищо друго.

— Влизай — каза той, докато сваляше палтото ми. Обгърна ме фантастичен аромат и за първи път той не идваше от Джак.

— Нали обичаш тайландска храна? — попита той, когато влязохме в кухнята, за да разбърка соса си.

— Обожавам я — отвърнах аз.

Тогава някак си, да си призная и аз не знам как, се случи нещо, което изведнъж сложи край на разговора ни. Може би бяха подправките, които завладяха сетивата ни, но по-вероятната причина бе простият факт, че това нарастваше в продължение на седмици. Каквото и да бе обяснението, само няколко секунди след пристигането ми двамата с Джак се прегръщахме и целувахме. Не, не се целувахме, направо *се изпивахме жадно*.

Бяхме впили устни един в друг, а той притискаше силно тялото си към мен. Препъвахме се из стаята, докато накрая не се озовавахме на барплота за закуски. Джак ме повдигна и постави на един стол без облегалка, като продължи да целува всеки сантиметър от ключицата ми, а аз обгърнах крака около талията му. Нещо ме завладя, когато сграбчих тениската му и решително я смъкнах. Пред мен се откриха гладките и стегнати мускули.

Взаимно смъкнахме дрехите си една по една, докато и двамата не останахме почти голи. Джак проникна в мен. Потънахме в блаженство и без колебание можех да кажа, че никога преди това не бях изпитвала подобно усещане.

Тайландското червено къри вреше някак неестествено, а оризът се превръщаше в каша. Нямаше съмнение, че вечерята щеше да е негодна за ядене.

Но, честно казано, нито един от двама ни не го беше грижа.

ГЛАВА 85

Моят апартамент

Понеделник, 21 май

Не излязохме от апартамента на Джак цели два дни. Честно казано, очаквах да се появят от Дирекцията по издирване на изчезнали лица, след като бяха прекарали четиридесет и осем часа в трескаво търсене, и да открият как мързелувахме в леглото и преживявахме единствено благодарение на препечени филийки, черно кафе и сериозни порции страст.

Тази вечер смяната ми на работа бе до късно и двамата се разбрахме да не се виждаме до утре. Освен всичко останало, значителна част от мен смяташе, че наистина трябваше да прекарам нощта сама, само за да си докажа, че можех да се справя и без да тъгувам за него.

Поне такава беше теорията. Вече бе почти десет вечерта, когато отворих вратата на апартамента си и се сгромолясах пред телевизора. Даваха новините и аз се чудех дали и той ги гледа. Веднага пропъдих тази мисъл от главата си. Притеснявах се, че започвам да ставам леко смешна.

Тази вечер писах статия за протеста на ловците на лисици и това ме накара да се чудя дали Джак подкрепя правата на животните. Когато отидох в дамската тоалетна и погледнах в огледалото, се сетих как целуваше челото ми миналата нощ. Дори открих, че драскам името му в бележника си, вместо да записвам някои цитати на местния съветник. Последният път, когато правех това с името на едно момче, беше, когато „Дюран Дюран“ бяха в класациите. Накратко, непрекъснато мислех за Джак Уилямсън.

Обаче не всичките ми мисли бяха приятни. Все още не можех да се отърся от онова разяждащо чувство, дремещо в дълбините на съзнанието ми, породено от обаждането на Бет. Трябваше ли да го предизвикам да говори за това? Може би така щях да го накарам да

избяга от мен. Пак премислях същия проблем, когато иззвъня мобилният ми телефон.

— Просто реших да ти звънна, за да чуя как е минала вечерта ти — каза Джак.

Въпреки мислите, които преминаваха в съзнанието ми преди секунда, гласът му ме накара да се усмихна. Усмивката ми всъщност бе така широка, че дори ако носех очилата на Кларк Кент, щях да изглеждам по-секси, отколкото в момента.

— О, великолепно — отвърнах аз. — Непрекъснато звънях откачалки. Единият искаше да напиша статия за това как бил ограбен от някакъв човек, който му продал фалшив канабис.

Джак се засмя:

— Какво му каза?

— Посъветвах го да се свърже с Комисията за защита на потребителите — отговорих аз. — А как мина твоята вечер?

— Не беше толкова вълнуваща както при теб — отвърна той. — Разкъсвах се между това, да наваксам с купищата работа, да оправя първаза на дюшемето във всекидневната или да гледам повторението на сериала „Военнополева болница“ по сателита.

— Винаги съм го свързвала с героинята Хулиан Секси Устните — отвърнах аз.

— Ами тя наистина е незабравима — съгласи се той. — Трябва да призная, че снощи прекарах много по-хубава вечер.

Отново се усмихнах, но този път до уши.

— Аз също — измърках в отговор. — Ако смяташ, че не е прекалено дръзко, ще се радвам да я повторим някой път.

— Смятам, че е дръзко — отвърна той, — но съм много доволен, че искаш да я повторим някой път, защото, що се касае до мен, можеш да искаш повторение всеки път, когато пожелаеш.

— Ах, а ще ми носиш ли закуската всеки път в леглото? — продължих аз.

— Това ли е всичко, което искаш от мен — попита той и в гласа му се долавяше обида.

— Хм, това и тялото ти — добавих аз.

Разговорът приключи след час и половина. Аз вече се бях настанила в леглото. Трябваше да се насия да мисля за някои от другите неща, които би трябвало да обмислям в момента. За Бено,

известен още като моето приятелче инспектор-детектив Грег Бенсън, и неговата информация за неприличното поведение на Пит Гибсън, за петия рожден ден на Поли, който бе идната седмица, за сватбата на майка ми... Господи! Сватбата на майка ми!

Оставаха само три седмици. Макар че вече бе намерила жена, която да боядиса накитите за главата ѝ, и човек, който да ѝ нарисува татуировки от къна, все още имаше въпроси, върху които тя „продължаваше да работи“ — като поканите, транспорта и музиката.

Защо ли си мислех, че за организирането на тази сватба бих могла да разчитам повече на някое тригодишно дете?

ГЛАВА 86

Къщата на майка ми, Скейсбрик, Ланкашир

Петък, 8 юни

Отворих вратата на Валентина. Тя се хилеше лудо и мъknеше толкова голям куфар, който, ако беше на колелца, можеше спокойно да мине за каравана.

— Да не би да тръгваш на околосветско пътешествие? — попитах аз и хванах дръжката на куфара, за да ѝ помогна да го вдигне по стълбите.

— Ако говориш за куфара ми — отвърна тя, — мога да ти кажа, че в магазините „Харви Никс“ продават далеч по-огромни от моя.

— Няма нужда да се оправдаваш пред мен — отговорих аз.

— Наясно съм с това — продължи тя с нетипична за нея веселост, — само за сведение, и аз, и Шарлот ще присъстваме на днешното събитие, което означава, че трябваше да нося два пъти повече козметика. Цветът на кожата ни е напълно различен.

Изучавах израза на лицето ѝ за секунда.

— Всичко наред ли е? — попитах аз. Никога преди това не бях виждала Валентина да се усмихва така широко, главно защото се тревожеше да не ускори появата на преждевременни бръчки.

— О, да — отвърна загадъчно тя. — Съвсем наред.

Най-сетне се качихме до спалнята на майка ми, която изобилстваше от разноцветни ръчно боядисани платове и шалове с народни мотиви и приличаше на нещо средно между благотворителен магазин и пушилня на опиум. Това място създаваше едно цялостно усещане за един парцалив шик, като изключим шика. Започваше да става леко клаустрофобично, защото в стаята вече се бяхме наблъскали шест човека.

— Валентина! Прекрасно е, че те виждам! — възкликна майка ми, докато я целуваше по бузата.

Майка ми прекара цялата сутрин по халат. Червената ѝ коса бе прихваната с фиби в стегнати лимби. Бях почти сигурна, че когато

махнеше фибите, щеше да заприлича на някоя от куклите в „Мъпет Шоу“.

— Благодаря ти, Сара — засия Валентина. — Как се чувстваш днес? Нервна?

— О, не — отвърна майка ми. — Не съм склонна да проявявам нервност. Твърде дълго съм тренирала йога през годините. Смятам, че съм надмогнала нервността.

— Вероятно са помогнали и всичките онези наркотици, които си изпушила през седемдесетте години — подметнах аз.

Звънецът на вратата отново иззвъня и Валентина жизнерадостно предложи да иде да отвори, макар че по-скоро бе доволна, че щеше да се отърве от всички тези ароматизирани пръчици, чиято миризма се смесваше ужасяващо с тази на парфюма ѝ „Възхитителна“ на Дона Карън.

Пристигнаха Шарлот, Грейс и Глория Флауърдю, приятелка на майка ми и поредната от многото ѝ шаферки, облечена в нейната запазена марка — дънков гащеризон. Тук бяха двете ми по-малки братовчедки — Дебора и Жасмин, също така и Денис, която работеше на рецепцията на мястото, където майка ми преподаваше йога. При толкова много хора стаята заприлича на чаршия от Третия свят.

— Добре, Шарлот — каза Валентина и я побутна към крайчеца на леглото. — Как да те гримираме днес?

— Ами, нямам претенции — отговори Шарлот. — Винаги се справяш страхотно. Просто ме гримирай, както решиш.

— Хубаво — отвърна Валентина, но незнайно защо изглеждаше така, сякаш не бе получила очаквания отговор.

— Какво мислиш, Грейс? — добави тя и повдига нагоре брадичката на Шарлот. — Смятам, че, ако поставя сенки с цвят на кайсия, наистина ще подчертая цвета на лицето ѝ.

Грейс тършуваше в дамската си чанта, но погледна за миг.

— Определено — отвърна тя и после продължи да търси телефона си.

Откакто пристигна, Валентина се бе ухилила по-широко и от обикновена чеширска котка^[1], но поради някаква причина започна да се натъжава. Този път тя се обърна към мен, докато си слагах грим пред огледалото.

— Иви — започна тя, — цветовете, които използваш, вероятно ще отиват и на Шарлот. Какво мислиш?

Тогава изведнъж тя направи най-странното нещо — докато говореше, постави ръце на раменете ми и се надвеси към огледалото, за да ме огледа. Подобен приятелски физически контакт можеше да се очаква от двама другари, които вече трета година бяха заедно в интернат, но от страна на Валентина това бе толкова подозрително, колкото и зелен пакет, от който се чуваше тиктакане.

— Сигурна съм, че преценките ти за подобни неща са далеч по-добри от моите — отвърнах аз.

Тя се извърна и кръстоса ръце. Сега изглеждаше наистина раздразнена.

— Какво има? — попитах аз. — Има някакъв проблем, нали?

— Е, ами след като повдигаш въпроса, да, има — отговори тя.

— Ами, хайде тогава, изплюй камъчето.

— *Това!* — изписка тя и тикна лявата си ръка под носа ми. В стаята се възцари тишина.

Тя носеше диамантен пръстен на безименния си пръст. Не, това не бе просто някакъв си старинен диамантен пръстен. Този бе толкова голям, че би могъл да се използва като преспание.

[1] Британска късокосместа котка. В романа „Алиса в страната на чудесата“ Алиса се среща с чеширска котка, която се усмихва. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 87

Един вик се понесе от другия край на стаята:

— Дявол да го вземе!

Това бе Денис, която се втурна към нас, сграбчи ръката на Валентина и започна да оглежда пръстена. Най-сетне Валентина изглаждаше доволна, но само отчасти.

— Щях да получа подобен! — възкликна Денис с такъв тон, че в сравнение с нея Колийн Маклафлин^[1] звучи така, сякаш цял живот бе вземала уроци по дикция.

Лицето на Валентина помръкна.

— Едва ли е бил такъв — отвърна високомерно тя и вирна нос.

— Беше — настоя Денис.

— Не! — упорстваше Валентина, като издърпа рязко ръката си.
— Не е бил такъв.

— Честна дума — невинно продължи Денис. — Това е пръстен с цирконий, нали? Показвах го по канала за пазаруване миналата седмица. Великолепни са. Ама че си късметлийка!

Валентина изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Искаш ли да седнеш? — Шарлот се намеси дипломатично.

Приятелката ни драматично приседна на крайчеца на спалнята на майка ми, долепила ръка към челото си.

— Повтарям, че това не е пръстен с не знам какво си — решително отвърна тя.

— Пръстен с цирконий — поправи я Денис, без въобще да осъзнае какви неприятности успя да предизвика.

— Това — подчерта Валентина — е истински петкаратов диамант, който е идеално шлифован и единствен по рода си. Майсторите са работили в продължение на месеци, за да създадат най-прекрасния, неповторим и съвършен годежен пръстен, който някога може да бъде открит. *А най-важното е, че струва цяло състояние!*

Горката Денис най-сетне замълча.

— Да не би да си сгодена? — попита недоверчиво Грейс.

— Толкова ли е трудно за вярване? — Тонът на Валентина бе леко истеричен.

— Да, искам да кажа не — смутено отвърна Грейс. — Мисълта ми е, че познаваш Едмънд само от няколко седмици, нали? Не е ли малко прибързано?

— Ние сме *влюбени*! — изръмжа Валентина.

Шарлот се наведе, за да я прегърне.

— Радвам се за теб — отвърна простичко тя. — Заслужаваш го, Валентина.

Незнайно защо, но този жест подтикна към действие и останалите. Всички започнаха да се суетят и да я поздравяват. Когато това приключи и жените отново насочиха вниманието си към ролките и спиралата, аз се приближих до Валентина.

— Браво — започнах аз. — Това е фантастична новина, невероятно. Кога ти предложи да се омъжиш за него?

— О, вчера — отговори тя. — Беше много романтично.

— Коленичи ли пред теб?

— Между нас казано, не съвсем — прошепна тя. — Бяхме точно наред една изключително атлетична техника, за която бях прочела в „Космополитън“. Не мога да се оплача. Единственото, на което се надявах, бе да изпитам множествен оргазъм, а в крайна сметка получих годеник. Какво повече би могло да си пожелае едно момиче от подобна тиха вечер?

[1] Съпруга на футболиста от „Манчестър Юнайтед“, Уейн Рууни. Колийн е телевизионна водеща, пише рубрики в едно английско списание и заема централно място в английските таблоиди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 88

Смятах, че другите първи щяха да започнат да се чудят що за сватба бе това в мига, когато майка ми съобщи, че всички ние просто трябваше да си донесем наши собствени шаферски рокли. Нямаше проби, нито пък месеци, прекарани в разглеждане на сватбени списания, всъщност нищо повече от едно просто указание — ако искате, облечете се в пурпурно.

Първоначално предупредих майка си, че шаферките бяхме толкова много, че съществуваше опасност да изглеждаме като ходещ грозд. Но сега, когато всички бяхме тук, осъзнавах многообразието от нюанси на пурпурното. Всъщност, бяхме истинска дъга от цветове — като се започнеше от светлорозовото и се стигнеше до кафеникавия цвят на тапицерията на „Форд Кортина“ от 1982 година.

И въпреки това някои от нас изглеждаха доста добре.

Може би днешното присъствие на Джак като официалния ми сериозен приятел ме подтикна да направя според удивената Валентина „усилие“. Ставаше въпрос за маникюр, прическата, която ми направи един доста добър стилист, и роклята, от която сумата в кредитната ми карта намаля стремглаво.

Междувременно, Шарлот също бе истинско видение с роклята размер 40, с избора на която ѝ помогнах. Грейс изглеждаше добре, макар и леко разчорлена, защото много бързаше тази сутрин. Не беше особено доволна от факта, че Валентина прекара цялата сутрин в опити да ѝ пробута капките си за очи.

Валентина се държеше както обикновено, нещо средно между футболна съпруга и елитно момиче на повикване и вече бе заслепила всички наоколо с най-блестящия пръстен, който можеше да се срещне само в някой клип на Пи Диди.

Не трябваше да забравяме, че в това събитие участваха и приятелките на майка ми. Не можех да твърдя, че днес стандартът за рокля бе особено висок. Като се започнеше от Глория, облечена в роба за бременни от седемдесетте, и се стигне до Пенелопе с нейната пола-

панталон. Ако днес се появеше модната полиция, някои от тези хора не просто щяха да получат затворнически присъди, но и щяха да се окажат със смъртно наказание.

Но никой нямаше да се учуди от това, след като видеше как бе облечена самата булка. Когато стигнахме до гражданското, седнах заедно с останалите шаферки и тогава гостите вече имаха възможност да видят сватбената рокля на майка ми в целия ѝ блясък.

Боб се извърна към нея и ѝ се усмихна така, сякаш тя бе най-красивата жена на света. Винаги съм знаела, че бе леко побъркан и това току-що се потвърди, защото всички други просто ахнаха.

Най-удивителният елемент от роклята на булката бе, че тя бе зелена, и когато казвам зелена, това означаваше, че тя би могла да регулира движението с нея. Що се отнася до дизайна ѝ, долната част бе добре — дълга до глезените и набрана, но деколтето в горната част бе доста чудновато. То се състоеше от презрамка около врата, при това тя бе стряскащо изрязана, комбинирана с яка. Марго Ледбетър^[1] от „Добрият живот“ би облякла подобно нещо, за да се появи на суинг парти. Видът ѝ се допълваше от украшение за глава, което се състоеше от едно-единствено огромно пауново перо, което вероятно е било откраднато от някой музей на културата на американските индианци.

Завеждащият отдел „Гражданско състояние“ бе възрастен господин и ако съдя по сакото му от туийд, беше ясно, че самият той не бе почитател на експерименталната мода и бе на прага на психическото разстройство, причинено от гледката пред очите му. Самият той трябваше да се успокои, преди да започне.

— Добро утро, дами и господа — кротко промълви той. — Първо ми позволете да ви приветствам, че сте се събрали тук в този толкова специален ден. Днес Сара и Боб ще си разменят тържествените клетви, с които ще се обвържат и ще си осигурят взаимната сигурност. Те трябва да бъдат от сърце и да се спазват искрено. Вие ще станете свидетели на това събитие и ще споделите радостта им.

— Но преди да започнем с водещата част на церемонията, а... госпожица Глория Флауърдю ще изпълни кратко поетическо четене.

Глория почти докара хората, покрай които премина, до припадък с натрапчивата воня на масло от пачули.

— Ааа, здравейте — започна тя, като издигна нагоре пръстите си, за да изобрази знака на мира, и зарецитира думите от някаква поема.

Звучеше ми странно позната, но не можех да се сетя къде съм я чувала преди това. Едва когато стигна до основната част на текста, осъзнах какво всъщност четеше.

— Благодаря ти, Глория — отвърна възрастният господин. — Това поетическо четене беше откъс от, въъ, „Скъпа, запали огъня ми“ от „Дор Нобс“^[2].

Понесе се приглушен кикот.

— „Дорс“ — прошепнах му аз, — просто „Дорс“.

— О, да, правилно, просто „Дорс“ — смутено се поправи той.

Бедният човечец изглеждаше така, сякаш през целия си живот бе бракосъчетавал хората, но бях убедена, че никога преди това не се бе сблъсквал с подобно нещо.

[1] Персонаж от английския комедиен сериал „Добрият живот“. Тя е сноб и се опитва да си пробие път в обществото, но въпреки всичко има златно сърце. — Б.пр. ↑

[2] The Door Knobs — игра на думи. Песента е на легендарната група „The Doors“ (в превод „Вратите“), но служителят, който не е чувал, решава, че името им е „Вратата с обли дръжки“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 89

Излязохме от сградата на обредния дом. Навън слънцето сияеше и настроението на всички бе приповдигнато.

— Изглеждаш наистина щастлива — мило се обърнах към майка ми.

— Наистина съм щастлива — отговори тя учудено, когато се приведох към нея и я целунах по бузата.

— Това защо беше? — попита тя.

Повдигнах рамене:

— Аз също много се радвам за теб.

Господи, напоследък бях станала сантиментална. Макар че преди малко, когато си разменяха обетите с Боб, майка ми изглеждаше така, сякаш си бе поиграла със съдържанието на някой скрин за дрехи, всъщност се просълзих. Не знаех защо бе всичко това. Е, добре де, може би знаех.

Когато тълпата от гости започна да се излива пред обредния дом, се озовахме сред снежна буря от конфети, а майка ми прекара доста време, убеждавайки всички ни, че те бяха сто процента биоразградими.

— Прекрасна двойка са — каза Шарлот, която изневиделица бе застанала до мен.

— Така е — съгласих се аз. — Но като си говорим за прекрасно, днес ще получиш много комплименти. Изглеждаш невероятно.

— Благодаря, Иви — отвърна усмихнато тя. — Никога не съм подозирала, че мога да изглеждам по този начин.

— Заслужаваш го, Шарлот — добавих аз. — Сигурно си направила повече коремни преси от редник Бенджамин^[1].

Шарлот не само прекарваше повече време в салона по фитнес, но освен това през последните няколко месеца тя бе научила всички онези неща, а в повечето случаи на жените им бе нужен цял един живот, за да ги усвоят: как да си прави коламаска на краката, без да има нужда от епидурална упойка, как да очертае устните си с молив, без да прилича на Бой Джордж, как да лакира ноктите на дясната си ръка, без да

покрие цялата си ръка в лак. Днес бе кулминацията на всички тези способности. Тя изглеждаше слаба, красива, но най-изненадващото е, че бе и уверена.

Хората се тълпяха на тясната алея. Очевидно би било най-добре всички главни действащи лица да не се размотават прекалено дълго тук.

— Майко — започнах аз, като я хванах за ръката, — преди да тръгнем, трябва да хвърлиш букета.

Наистина бе забавно, но жените явно инстинктивно надушваха тези неща. Само няколко секунди след като майка ми бе заела позиция, за да хвърли цветята, около нея се бе събрала група жени. Изражението на лицата им можеше да се сравни само с това на глутница кокер шпаньоли при споменаването на кучешки шоколадови гранули.

За моя изненада сред тях липсваше една от гостенките. Валентина продължаваше да разговаря с Едмънд и Джак в другия край на алеята и дори не бе забелязала какво става.

— Валентина! — изкрещя Грейс. — Ако не внимаваш, ще пропуснеш букета!

Когато букетът излетя във въздуха, като за малко не се оплете в перото в косата на майка ми, към него се втурна огромна вълна от жени. Започна една добронамерена, но решителна блъсканица. Но никой от присъстващите не притежаваше атлетичните способности и решителността на Валентина.

При думите на Грейс тя повдигна полата си и се устреми тичешком към нас, като разблъскваше с лакти гостите, които ѝ се изпречваха. Светлосинята шапка на майката на Грейс падна на земята, букетът на братовчедката Денис излетя от ръцете ѝ, кафтанът на Глория се озова върху главата ѝ. В крайна сметка Валентина, която много напомняше на олимпийски волейболен играч, се хвърли към букета. В този решителен момент, сякаш като по чудо, всички се бяха отстранили от пътя ѝ. Всички, с изключение на мен.

Валентина се носеше във въздуха и успях да видя почти като на забавен кадър как годежният ѝ пръстен се приближаваше, подобно на някоя малка комета, която се бе насочила, за да се сгромоляса... върху лицето ми. Дъхът ми спря, когато той с все сила се удари точно в орбитата на окото ми — рязко и болезнено. Той ме запрати на земята и

единствената мисъл, която се въртеше в главата ми, бе, че никога не бях изпитвала нещо подобно през живота си.

Седнах на земята. Бяха ми нужни няколко секунди, за да разбера какво се бе случило. Бавно започнах да усещам кръвта, която се стичаше по носа ми, и силното пулсиране на очната ми орбита.

Тъкмо се чудех дали около главата ми не се въртяха звездички, както ставаше при героите от анимационните филми, когато се сетих нещо друго. Никой въобще не бе забелязал какво ми се бе случило. Вниманието им бе изцяло погълнато от цветята. Наблюдавах, зашеметена и обърквана от изгодната позиция, в която се намирах, на земята на паркинга. Едва успях да видя през тълпата.

Патрик бе там. Не бе облечен толкова официално, колкото на сватбата си с Грейс. Той се усмихваше на Шарлот.

— Миличка, ти ще си следващата, която ще тръгне към олтара — шеговито я подкачи той и я прегърна. Кимна към цветята, които тя стискаше здраво. Бе успяла само с няколко секунди да изпревари Валентина.

— Да не би да има някого, когото криеш от нас? — попита той и се засмя.

Шарлот го погледна и се изчерви толкова силно, сякаш температурата на бузите ѝ се бе покачила до 90° C. Задоволството ѝ от факта, че бе хванала цветята, бе видимо, защото, откакто се познавахме, не я бях виждала да се усмихва така широко. Реших да се опитам да се изправа, за да ида и да я поздравя.

Но в този момент изгубих съзнание.

[1] Герой от американска комедия от 1980 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 90

— Наистина трябва да идеш на лекар — каза Джак, докато леко докосваше окото ми с късче влажен памук.

— Нямам нужда от лекар — нещастно отвърнах аз. — Трябва ми хартиена торба, която да нахлузя на главата си.

Той сподави усмивката си.

— Ще се оправи за нула време — продължи той. — Знам, че сега оттокът е голям, но сама ще се изненадаш, когато установиш, че тези неща спадат наистина бързо.

Мисля, че получих достатъчно изненади. Преди малко видях една, когато погледнах в огледалото. Бях прекарала цялата сутрин, за да се наконтя за Джак, а сега, благодарение на кристалната топка на пръстена на Валентина, изглеждах така, сякаш бях изиграла десет рунда с Майк Тайсън.

Добре де, тя се извини. Всъщност, беше ужасена от стореното и явно искрено съжали за около секунда. Но това не променяше факта, че окото ми бе толкова синьо и подуто, че едва виждах с него и освен това трябваше да преживея и унижението от това, приятелят ми да настоява да избърши засъхналата кръв по носа ми.

— Въпреки всичко изглеждаш прекрасно — каза той и когато ме целуна по устните, ми се искаше да се разплача. Причината не бе само главата ми, която продължавах да усещам така, сякаш някой скача по нея, въпреки значителното количество обезболяващи, които можеха да упоят дори едър впрегатен кон.

Джак и аз бяхме заедно точно от осем седмици. При други обстоятелства може би щях да реша, че си бе постижение каквото безспорно бе, като се имаше предвид миналото ми.

Но просто не гледах на нещата по този начин. Стигнахме до осмата седмица без никакво усилие и не можех да си представя, че нямаше да достигнем до десетата, двадесетата или коя да е друга седмица след това.

Причината не се криеше в това, че не ми бе омръзнал. Работата бе там, че сърцето ми подскачаше всеки път, когато видех сапунерката му, която сега държеше в банята ми; когато се будехме в някоя неделна сутрин и той предлагаше да прекараме деня заедно, отново едва се сдържах; когато ми звънеше на работа, за да ми каже, че няма търпение да дойде вечерта, за да ме види, това бе най-хубавият момент от деня ми.

С две думи — бях излекувана. Проблемите ми с обвързването принадлежаха на миналото. Единствената отрицателна страна бе, че едва днес осъзнах колко много съм пренебрегнала останалите хора в живота си. Единственият човек, с когото напоследък прекарвах толкова много време, беше майка ми, но това беше главно по задължение, като се имаше предвид колко нехайно планираше сватбата си.

И като изключим физиономията на дъщеря й, която изглеждаше така, сякаш бе участвала в шумна улична кавга, нещата се бяха получили доста добре. Приемът щеше да бъде на една ливада, близо до къщата й, което звучеше ужасно, но на практика бе много добра идея. Добре де, завесите на сватбената шатра не бяха от органза и нямаше полилеи, защото преди това, по време на фестивала на книгата, е била шатра на ябълковото вино. Освен това, ако много обичате червени меса, нямаше да откриете кой знае какви на масата със закуски, но ако обичате папуда и суха папая, щяхте да се окажете в рая.

Тревожех се не за майка ми, а за Грейс. Тя бе най-добрата ми приятелка, откакто се помнех, и нямаше нужда да ми казва, за да разбере, че между нея и Патрик ставаше нещо. Определението ми „нещо“ едва ли бе толкова точно и научно обосновано, като се имаше предвид, че го забелязвах едва сега, защото тя не беше споделяла почти нищо, с изключение на една случайна въздишка.

Днес бях твърдо решена да направя едно нещо — да зачекна този въпрос. Макар че бе много трудно да се откъсна от Джак, смятах да направя точно това, и то веднага.

ГЛАВА 91

Усещах, че трябваше да се случи. Бях убедена. Просто го изтласквах в дъното на съзнанието си и се опитвах да се преструвам, че нямаше да се случи, но Гарет бе от този тип хора, които не можеха да се вземат в ръце, а на мен дяволски много ми се щеше да може.

— Иви — изкрещя той, когато се насочих към застаналата в другия край на шатрата Грейс.

Сърцето ми се сви така, сякаш го бяха пристегнали с дебело въже.

— Опитвах се да привлека вниманието ти по време на церемонията — започна той, — но... Боже, какво ти се е случило?

— О, нищо — отвърнах аз и докоснах окото си, но ми се искаше да му задам същия въпрос. Кожата му бе толкова ужасна, че имах чувството, че я ексфолираше с ренде.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Разбира се, че съм добре — отговори той и дръпна едно от сухите парчета кожа на брадичката си, а останалите изтръска на земята. — Че защо да не съм добре?

— Не знам, просто не изглеждаш много добре, затова попитах — осмелих се да вметна.

— Чувствам се чудесно — отвърна той. — На седмото небе от щастие съм. Ами ти как си? Така и не ми се обади, а ми бе обещала, че ще го направиш, но няма да ти го натяквам. Носиш ли онези обеци?

Обеците, които ми даде в „Джакъранда“, в момента прегаряха дупка в най-долното чекмедже на раклата ми, сякаш бяха изработени от криптонит. Не исках да ги оставям там, но просто не знаех какво да правя с тях. Нямаше да ги нося със сигурност, но ми се струваше малко коравосърдечно да ги изхвърля.

И въпреки че случайната ми среща с Гарет бе толкова приятна, колкото и курс по електрошокова терапия, една част от мен не можеше да не се почувства кофти, когато ясно виждах как му се бе отразило това, че го заряхах.

— Гарет, не трябваше да ми купуваш обещите — отвърнах аз, като се стараех да звуча строго и мило, а не деспотично и леко раздражено. — Знам, че си го направил с добри намерения, но не трябваше.

— Но нали ги искаше?

— Не в това е въпросът — отговорих аз.

— В какво тогава е въпросът? — попита той и зачеса толкова ожесточено дясната част на брадичката си, че сякаш всеки момент от мястото щеше да потече кръв.

— Въпросът е, че вече не сме заедно — с благ тон отвърнах аз. — И няма и да се съберем.

— Засега — напомни ми той.

Преди да успея да го извадя от заблудата му, се появи Боб. Той беше този, който ме запозна с Гарет. Не изпитвах нищо друго, освен огромно облекчение, защото се бе появил някой, с когото да споделя бремето от присъствието му.

— Поздравления, Боб! — започна Гарет, като го потупваше толкова силно по гърба, че едва не го събори на земята. — Е, как я караш?

— Ами добре — покашля се Боб. — Ти как си? Успя ли вече да намериш нова работа?

Аз се намръщих. Нямах представа, че Гарет вече не работеше в университета с Боб.

— О, ами може да се каже, че съм се заловил с много неща, Боб — отвърна той, докато се взираше тревожно в мен.

— Кога напусна? — попитах аз.

— Ами, преди няколко седмици — отговори той. — Реших, че вече не е подходяща за мен.

Сега Боб се намръщи.

— Както и да е — продължи Гарет, — ще тръгвам, за да си похапна от тази вкусна храна. Иви, Боб, ще се видим по-късно.

Когато той се насочи към шатрата, аз се обърнах към втория си баща и го попитах:

— Защо беше всичко това?

— Хм, доста странно — отвърна Боб. — Не е бил уволнен, но според слуховете между него и ректора имало взаимно споразумение той да си тръгне и никога повече да не стъпва в университета.

— Защо? — попитах аз. В момента присъствието на Гарет може да ми бе приятно колкото нападът акари, но никога не бях смятала, че можеше да бъде уволнен.

— Не е съвсем ясно — продължи Боб. — Всичко, което знам, е, че се опитват да се отърват от него от доста дълго време. По думите на останалите с него се работи много трудно и е малко... подъл. Не съм много сигурен какви точно са били обстоятелствата, които са го принудили да си тръгне. Знам само, че имаше жесток скандал с един от професорите ни по масмедии — мила дама на име Диъдри Бенет. С голям задник и ужасни зъби, но наистина много мила. Както и да е, явно си е тръгнал точно след тази караница. Трябва да призная, че никой не тъгува за него.

— Ами добре, това ме подсеща за в бъдеще никога да не разчитам на теб да ме запознаеш с някоя добра партия.

Той погледна към Джак, който разговаряше с майка ми в шатрата и кимна:

— Като гледам, надали ще имаш нужда от нещо подобно за в бъдеще.

ГЛАВА 92

Съдейки по израза на лицето на майката на Грейс, можех да заключа, че или страдаше от хронични газове, или не бе впечатлена от масата със закуските.

— Иви, много *необичайна* почерпка — евфемистично вметна тя. — Няма много хапки с месо, риба и гъби.

— Има хубави салати — намеси се Грейс, макар че Скарлет, която бе до нас в детската си количка, също не изглеждаше много убедена в това.

— Да... — отвърна госпожа Едуардс и колебливо отхапа от пая с нахут. — Макар че някои от тях ми напомнят за нещата, които постилаш на дъното на клетката на зайчето на Поли.

Внезапно се появи и собствената ми майка. Докато приближаваше към нас, изпъна пауновото си перо.

— Забавлявате ли се? — попита тя.

— Абсолютно — отвърна Грейс. — Мисля, че службата ви беше страхотна. Познаваш ли майка ми?

Майката на Грейс се усмихна, докато четкаше роклята си, която изглеждаше като излязла от гардероба на кралицата майка. — Драго ми е да се запознаем — отвърна тя с най-добрата си заучена интонация. — Хиляди поздравления.

— О, благодаря ви — отвърна майка ми, сграбчи ръката ѝ и се здрависа енергично. — Толкова се радвам, че успяхте да дойдете днес.

— Ами всъщност — госпожа Едуардс продължи със същата странна интонация, — съм тук, за да се погрижа за децата. Скоро ще ги отведа у дома, за да може моята Грейс да се позабавлява малко. Обикновено не разполага с много свободно време, нали заема толкова важна и влиятелна позиция в работата.

— Да, благодаря ти, мамо — прекъсна я Грейс, преди госпожа Едуардс да започнеше да ни угощава с историите за това колко „развито“ дете е била.

— Как са закуските? — попита майка ми. — Явно ви харесват, госпожо Едуардс.

— Много са хубави, макар че, честно казано, аз съм голям почитател на храните на „Марк енд Спенсър“. Нали се сещате — хапки с яйца и сирене, карначета, ето такива работи. Но и тези са много хубави. Все пак е разнообразие.

— Ами с Боб не купуваме храната си от конгломератите — добави майка ми.

— Откъде, скъпа? — попита госпожа Едуардс.

— Ами от веригите супермаркети — обясни майка ми. — Опитваме се да купуваме директно от производителите. Много по-вкусна е и безспорно излиза много по-евтино.

Госпожа Едуардс енергично се опитваше да прикрие загрижеността си за благополучието на майка ми, а вероятно и за разсъдъка ѝ.

— Хм — отвърна тя. — Не мисля, че в нашия случай това би било практично. Като за начало, нямам представа откъде другаде бих могла да си купя шахматното руло.

— И така, надявам се, че ще ме извините, но трябва да поприказвам и с другите гости — обади се майка ми. — А, преди да съм тръгнала, да ви попитам дали случайно ви се намира запалка?

— Нямам — отговорих аз.

— Съжалявам, Сара — отвърна Грейс, — но не пуша.

— О, не се тревожете — обади се майка ми. — Не е за мен, а за приятеля на Боб, Гари. Нека си остане между нас, но мисля, че му трябва, само за да запали бонга си.

След като тя си тръгна, госпожа Едуардс се обърна към нас и попита:

— Какво е бонг?

Грейс се задави.

— Вид барбекю — поясних аз. — Смятат да изпекат малко царевични кочани.

ГЛАВА 93

Патрик се опитваше да целуне за довиждане Поли и Скарлет, преди госпожа Едуардс да ги отведе у дома. Проблемът бе, че ги виждаше двойно.

— Къде ша най-хубафите ми момишета? — каза той, препъвайки се, а после прегърна и двете.

— Тате, пьян ли си? — попита Поли.

— Не щавай глупава — отвърна той, като се опита да я погали по главата, но не улучи.

— Не съм сигурна, че успя да я заблудиш — промълви Грейс, след като вече си бяха тръгнали, но той не й обърна внимание и отпи поредната голяма глътка бира.

Започваше да се здрачава, включиха осветлението в шатрата, докато ние четиримата — Грейс, Патрик, Джак и аз наблюдавахме приготовленията на групата за голямото им изпълнение. Те бяха приятели на Боб. Бях ги виждала само веднъж преди това и можех единствено да ги опиша като подобрената версия на „Саймън и Гарфънкъл“.

— Здравейте — започна вокалът, който бе мъж на средна възраст, облечен в хавайска риза, а косата му бе като на смахнат учен. — Преди да започнем, искам само да поздравя Боб и Сара. Надали има по-страхотна двойка.

Всички ръкопляскаха, когато групата засвири песента, която булката и младоженецът бяха избрали за първия си танц — „Нека прекараме заедно нощта“ на „Ролинг Стоунс“.

Боб улови майка ми за ръка и я поведе към дансинга. Движенията им донякъде напомняха на подскоци, а през това време главите им се клатеха нагоре-надолу в такт с музиката.

Той я завъртя бясно, докато и двамата размахваха ръце във въздуха, сякаш изпълняваха танц за дъжд, но въпреки това предизвикваха фурор на дансинга по свой уникален начин.

— Другите хора избират Джеймс Блът за първия си танц — поклатих глава.

— Да, но ако не друго, са забавни — отвърна Грейс през смях. — Не можеш да го отречеш.

— Да, така е — съгласих се аз. — Знаеш ли, ние четиримата трябва да излезем тези дни.

— Какво, искаш да кажеш двойна среща? — попита Грейс.

— Не съм била на подобна среща, откакто бях на осемнадесет.

— Нямам намерение да ви предлагам да ходим на боулинг — отвърнах аз. — Като за начало не притежавам нужната координация. По-скоро си мислех за нещо като вечеря. Джак е страхотен готвач.

— Недей, Джак — започна Патрик, докато се клатушкаше напред-назад. — Всичко започва с това, че те канят някъде навън, но приключва с това, че ти трябва да се занимаеш с проклетото готвене. Приятелю, аз не бих изтърпял подобно нещо.

Очевидно Патрик се опитваше да се пошегува, но изглеждаше толкова ядосан, че повече приличаше на някой от бабаитите в сериала „Ийстендърс“, отколкото на корпоративен адвокат. Въобще не му подходеше. За щастие Джак бе достатъчно любезен и се престори, че не бе забелязал.

— Прав си — отговори той. — Може би трябва да накараме момичетата да се заемат с готвенето. Единственият проблем е, че съм ял от импровизираните спагети на Иви и малко съм разтревожен, че няма да мога да оцелея повторно след такова преживяване.

Палаво го плеснах по ръката, а в отговор той ме притегли към себе си и нежно ме целуна по главата. Когато се откъснахме един от друг, се обърнах, за да погледна Грейс и Патрик и бях леко шокирана от гледката. Те стояха на разстояние един от друг и изглеждаха толкова смутени от тази проява на обич от наша страна, че явно никой от двамата не знаеше къде да дene поглед. Тогава се случи нещо странно. Патрик пресуши чашата си, завъртя се кръгом и си тръгна. Просто така.

— До бара ли отиваш? — извика след него Грейс, като очевидно се опитваше да се престори, че не бе слисана колкото нас.

Но той я игнорира и продължи да се отдалечава, полюшвайки се.

— Надявам се, че не очакваш тази вечер да те споходи късметът — отвърнах аз. — Не съм виждала Патрик толкова пиян от нощта на

сватбата ви.

— Хм — промълви тя, като се насили да се усмихне.

— Грейс, сигурна ли си, че всичко е наред? — попитах аз, но в мига, в който го изрекох, осъзнах, че сега не бе удачно да говорим за това. Тя никога нямаше да изплюе камъчето пред Джак.

— О, да — отвърна тя. — Започвам да си мисля, че след като не мога да го натупам, по-добре да последвам примера му. Някой от вас иска ли нещо за пиене?

И двамата поклатихме глава. Когато тя се насочи към Патрик, аз я сграбчих за ръката. Джак бе достатъчно далече и не можеше да чуе въпроса ми:

— Грейс, сериозно, искаш ли да поговорим?

— Не, честно — отвърна тя. — Не е нищо сериозно.

Започваше да ми се струва, че работата бе сериозна.

Изглеждаше като наистина много сериозна.

ГЛАВА 94

Ако смятах, че поведението на Патрик бе странно, то бе нищо в сравнение с това на Шарлот.

За първи път, откакто започна диетата си, тя пи нещо, различно от газираните сладки напитки, и това имаше незабавен ефект. Когато малко по-рано отидох с нея до подвижната тоалетна кабина, едва не я прекатури, докато беше вътре.

— Оох! — въздъхна тя и енергично отметна глава. — Това е първото свястно питие от толкова време насам и наистина ме хвана.

Но тя не бе единствената. Ако бях прекарала целия следобед на въртележката на някоя детска площадка, нямаше да се клатушкам толкова силно, колкото сега с това посинено око и болкоуспокояващите.

— Въпреки това, усещането не е неприятно — изкиска се тя. — Всъщност е доста хубаво.

Щеше ми се да можех да кажа същото за себе си.

Когато с Шарлот се отправихме обратно към шатрата, видяхме, че групата бе в стихията си, също както и Валентина. Очевидно не се смущаваше от факта, че свирят парче на Ван Морисън, тя бе изтупала праха от старата програма стил а ла „Спайс гърлс“ и това бе първата ѝ демонстрация пред публика от 1999 година насам. Едмънд не би могъл да изглежда по-горд.

— Знаеш ли — изневиделица започна Шарлот, — хората гледат на теб по различен начин, когато си слаб.

— Не знаех — решително отвърнах аз. — Изглеждаш наистина страхотно, но за мен си оставащ същата Шарлот. Винаги съм мислела, че си прекрасна и ще продължа да го мисля.

— Така е, но не всички са като теб, Иви — отвърна тя. — Да вземем майка ми...

Тя отпи голяма глътка вино.

— Знаеш ли какво ми каза в неделя? Това, което ми каза, беше: „Нямаш почти никакъв апетит“. Бях се отбила да обядваме и се отказах

от йоркширския пудинг и заливката...

— И тя почти припадна, нали? — пошегувах се аз.

Шарлот се изкикоти.

— Но не е само майка ми — продължи тя, като доволно прокара ръце по веревно скроената рокля, — ами и...

— Кой? — попитах аз.

Тя ме погледна и се усмихна заговорнически.

— Мъжете — прошепна тя и се изкиска като палава ученичка.

— Мъжете ли? — повторих с усмивка. — Продължавай, с кого флиртуваш?

— Ах! — възкликна тя и отпи още една голяма глътка вино. — Ще се изненадаш.

— Шарлот — започнах леко учудена, — спри да ме дразниш. Хайде, кажи ми.

Тя поклати глава и отговори:

— Не сега.

— Шарлот! — протестирах аз. — За кого говориш? Казвай веднага!

Тя отново се изкикоти.

— Не мога.

— Добре, добре. — Умирах да разбера, но не исках да я притискам толкова настойчиво. — Случи ли се... нещо?

Тя погледна в чашата си с вино и отново се усмихна.

— О, да — замечтано отговори тя.

Очите ми се разшириха.

— Какво? — попитах аз.

Тя отново поклати глава. Очевидно се наслаждаваше на любопитството ми толкова, колкото и на случилото се.

— Е, целунахте ли се? — попитах аз.

— О, да — отново отвърна тя.

— Слушай сега — раздразнено започнах аз. — Журналист съм и рано или късно ще разнищя това, обещавам ти. Ще се видиш ли отново с него?

Усмивката на Шарлот внезапно изчезна и изражението ѝ стана много сериозно. Погледът ѝ издаваше, че е пияна.

— Надявам се — отговори тя. — Наистина много се надявам, но ако трябва да съм честна, не съм убедена, че ще стане.

ГЛАВА 95

Патрик винаги бе имал така нареченото „щастливо“ пиянство. Невинно пиянство. Той бе от онзи тип хора, които, след като обърнеха няколко чашки в петък вечер, започваха да правят щуротии с боксерките си и да раздават сантиментални целувки на приятелите си. Пиянството му не бе отблъскващо, макар че, ако се съдеше по поведението му от по-рано днес, очевидно нещата се бяха променили.

Именно поради тази причина оставих Джак да си бърбори с майка ми за свлачищата от кал в Гватемала и хранителната криза в Малави (и бях доволна, че се придържаха към този оптимистичен дневен ред на обсъждане и бяха в тон с щастливото събитие) и се отдалечих, за да потърся Грейс. Открих я да говори с Джим близо до бара.

— Здравейте — поздравих ги весело, защото не исках да предизвикам никакви подозрения, че съм дошла, за да проведа сериозен и важен разговор. — Как ви се струва групата?

— Страхотни са — отвърна Джим, — макар че преди малко Валентина ги шокира, като ги попита дали знаят някое от парчетата на Кристина Агилера.

— Виж, Джим — започнах аз, — надявам се, че няма да ме помислиш за невъзпитана, ако ти отнема Грейс за няколко минути?

— Няма проблем — отвърна той. — И без това щях да се опитам да убедя Шарлот да потанцува с мен.

Грейс и аз се огледахме за някоя спокойна маса в ъгъла, която да бъде далеч от дансинга. Докато минавахме покрай Валентина, не можех да не забележа, че танците ѝ, които винаги се състояха и от многобройни движения с ръцете, тази вечер включваха очебийно размахване на ръката, на която бе годежният ѝ пръстен, и то до такава степен, че много напомняше на регулировчик.

— Какво има? — попита Грейс, когато седнахме на една подходяща маса.

— Канех се да ти задам същия въпрос — отвърнах аз.

Но преди да успее да ми отговори, дамската ми чанта започна да звъни. Досетих се, че това бе телефонът на Джак. Малко по-рано беше зарязал някъде сакото си и телефонът му остана на съхранение при мен. Обикновено веднага му го носех, но сега моментът наистина не бе много подходящ, затова просто го извадих и натиснах бутона за безшумен режим.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Виж, не че ти се бъркам, но забелязах, че ти и Патрик сте малко... Знам ли, не се държите както обикновено.

Тя прехапа устни и за момент потъна в мисли, а после отвърна:

— Значи си забелязала.

— Има ли някакъв проблем? — попитах аз.

— Да. Мисля, че има — въздъхна тя. — Но наистина е само предположение.

Телефонът изведнъж започна да звъни отново. Извадих го от чантата и пак смених на безшумен режим, а после ѝ кимнах, за да продължи.

— Трудно е да твърдя със сигурност, защото не се е случило кой знае какво — продължи тя. — Не сме имали големи скандали за пари, за децата или за нещо друго, но почти през цялото време сме се хванали за гушите. Явно, каквото и да кажа, Патрик се обижда. Той просто никога не изглежда щастлив.

— Имаш ли представа каква е причината? — попитах аз.

— Искаш да кажеш, да не би да смятам, че има връзка с друга? — отговори тя и очите ѝ се насълзиха.

— Не! — бързо се намесих аз. — И за миг не съм си помислила подобно нещо.

— Нима? — отвърна тя. — Не съм много сигурна. Наистина не съм много сигурна.

Някои хора плачеха като във филмите — една-единствена сълза се отронваше поетично надолу по порцелановата кожа. Но двете с Грейс не бяхме от тях.

В момента бузите ѝ бяха добили цвета на солено говеждо, очите ѝ бяха подпухнали почти колкото моите, а носът ѝ бе с онзи специфичен нюанс на цвеклото, който се получаваше в резултат на непрекъснато издухване в шестпластова кърпичка.

— Сигурна съм, че Патрик те обича — обадох се аз. — За бога! Да можеше да видиш начина, по който те гледаше на сватбата ви. Не може за една нощ нещата да се променят и да се стигне до това, за което ми говориш.

— Значи не мислиш, че е това — отвърна тя и отново подсмръкна в салфетката си. — Но просто имам такова чувство.

— Предполагам, че си се опитала да го накараш да поговорите за това?

— Хм, да. Искях да кажа, отчасти.

Намръщих се:

— Това значи, че не си.

— Предполагам, че не съм имала желание да му поставя въпроса директно — призна си тя.

— А трябва — решително настоях аз. — Постави му въпроса, говори с него, кажи му, че го обичаш.

На устните ѝ се появи незабележима усмивка.

— Много си добра в даването на съвети, при условие, че никога не си имала продължителна връзка.

Прегърнах я.

— „Имала“ е точната дума — отговорих аз. — Новото ми име е „Обвързаност“. Дватама с Джак сме толкова влюбени, че в сравнение с нас Ромео и Жулиета изглеждат емоционално осакатени.

— Е, доволна съм — отвърна тя. — Наистина съм доволна.

Изведнъж телефонът на Джак започна да звъни отново. И само за да накарам това проклето нещо да спре, реших да отворя.

— Здравейте, това е телефонът на Джак — започнах аз.

— О, здравейте — промълви другият глас и ако съдя по него, явно принадлежеше на млада жена. — Джак там ли е?

— В момента не — отвърнах аз. — Някъде наоколо е, но не съм сигурна къде точно, но мога да му предам съобщение.

— Добре — отговори жената. — Можете ли да му предадете, че го е търсила Бет. Просто му кажете, че тениската ми все още е у него. Забравих да я взема, когато си тръгнах тази сутрин, и исках да разбера дали ще мога да намина и да си я взема утре.

Замръзнах.

— Мога ли да запиша номера? — попитах аз.

— О, той го има — отговори тя.

Изведнъж не знаех какво да кажа или да направя.

— Ало? — каза тя.

— Аа, да, няма проблем — отвърнах аз и затворих телефона.

— Какво има? — попита Грейс и се наведе към мен. — Иви, пребледняла си като платно. Какъв е проблемът?

ГЛАВА 96

Иви, ти си идиот. Не, по-зле дори. Ти си наивен идиот. Знаех, че ставаше нещо още в мига, когато видях Джак да разговаря с Бет на онзи кей на островите Сили. Между тях двамата имаше повече химия, отколкото на върха на бунзенова горелка^[1]. А после и телефонното й обаждане от миналата седмица. А сега и това. Как съм могла да бъда толкова глупава?

Всъщност, много добре знаех защо. Бях пометена от това увлечение до такава степен, че явно тогава се беше изпарила и последната капка здрав разум от главата ми и успях да убедя себе си, че даже не съм забелязала, че ставаше нещо.

Това наистина бе абсурдно, защото дори ако някой беше сложил табела, нямаше да бъде толкова очевидно. Знаех какво се случваше, но просто реших да не му обърна внимание!

— Просто не мога да повярвам! — обърнах се към Грейс и се втурнах през шатрата. — Наистина не мога.

— Сигурна ли си, че няма никакво обяснение? — отвърна тя, като се опитваше да не изостава зад мен.

— Кажи ми де! — отвърнах аз и се извъртях рязко и сякаш някой започна да танцува с дървени обувки по главата ми. — Какво би могло да е обяснението? Видях какво стана на сватбата на Джорджия. Той й даде телефонния си номер. Видях ги да флиртуват, а преди няколко седмици видях, че се изписва името й, когато го търсеше по телефона. А сега очевидно Бет е забравила някоя от дрехите си в апартамента му, когато си е тръгвала от там... тази сутрин!

Грейс явно се опитваше да измисли нещо в отговор, но вместо това само отваряше и затваряше устата си като някоя раздразнена златна рибка.

— Значи снощи не си била с него? — успя най-сетне да попита тя, като се хвана за сламката.

— Бях ангажирана. Помагах на майка ми да се приготви за сватбата — продължих аз и в момента звучах толкова високопарно, че

приличах на Гордън Рамзи^[2], страдащ от предменструален синдром. — А това очевидно е било идеалната възможност. Не разбирам какво възможно обяснение би могло да има, с изключение на това, че Бет е останала, за да правят луд и страстен секс, който е продължил цяла нощ.

— Добре де, може и да е прекарала нощта у тях, но всичко това може да се окаже съвсем невинно — отвърна Грейс, макар че, ако съдя по изражението ѝ, дори и тя не можеше да си го представи.

— Ако е било толкова невинно, защо не ми е споменал нищо? — попитах тъжно аз.

— Просто не искам да правиш нещо, за което ще съжаляваш, Иви — отвърна тя и сграбчи ръката ми. — Знам колко много го харесваш.

— Така беше, преди да се убедя, да съм напълно сигурна, че ми изневерява! — отговорих аз.

Оставих Грейс до входа на шатрата и продължих да търся Джак. Но майка ми първа ме забеляза, извика ме по име и с бодра стъпка се насочи към мен. Сега пауновото ѝ перо бе заело идеален прав ъгъл.

— Почти не успях да те видя през цялата вечер — сияеше тя. — Забавляваш ли се?

— Ами да — отвърнах аз, като се насилвах да се усмихна. Дори да бях направена от плексиглас, нямаше да бъда толкова прозрачна.

— Какво има? — попита тя.

— О, ами нищо — отговорих аз. — Да си виждала Джак наоколо?

— О, смятах да ти го кажа и по-рано, но той наистина е прекрасен — ентусиазира се тя. — Мисълта ми е, че ако се бях опитала да разговарям за хуманитарната криза в Република Конго с някой от предишните ти приятели, щяха да си помислят, че говоря на чужд език.

— Хм — добавих аз. — Виждала ли си го?

— Явно много те харесва — продължи тя.

Започнах да си мисля, че аз говорех на чужд език.

— Така е — търпеливо отговорих аз. — А виждала ли си го?

— Да — отвърна тя. — Оставих го да си приказва с онзи младеж, когото познаваш.

— Кой младеж? Кажи ми, мамо!

— Нали се сещаш — добави тя. — Онзи с болнавия вид. Казах му, че трябва да се погрижи за това. Когато живеех в Индия, срещнах един човек с подобен обрив, който седмица по-късно изпадна в кома.

— Само не ми казвай, че става въпрос за Гарет! — промълвих аз.

— Точно за него говоря — весело отвърна тя.

[1] Роберт Бунзен (немски химик) усъвършенства една горелка, открита от Майкъл Фарадей, която давала силен, чист и безцветен пламък. По-късно е наречена на Бунзен. — Б.р. ↑

[2] Готвач-милионер, собственик на верига ресторанти и звезда на риалити шоуто „Кухнята на ада“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 97

Бях обзета от инстинктивен ужас при мисълта, че не успях да предотвратя срещата между Джак и Гарет, но се сетих, че при създадите се обстоятелства това нямаше абсолютно никакво значение.

Първото нещо, което забелязах, когато ги видях заедно, бе изражението на лицата им. Гарет се усмихваше с една от все позловещите си усмивки, които започнаха да ми напомнят на преследвача на деца от филма „Мечта на колела“.

На Джак обаче никак не му бе весело.

— Може ли веднага да поговорим? — казах му аз.

— Какво? — намръщи се той. — Да, разбира се.

— Приятна вечер, Иви — обади се Гарет, докато ние се отдалечавахме, но единственото, което успях да направя, бе да го игнорирам.

Когато бяхме на безопасно разстояние, се обърнах към Джак и извадих телефона му.

— Ето — започнах остро аз. — Телефонът ти. Бет се обади и ме помоли да ти предам да й звъннеш.

— Добре — отвърна той, взе телефона си, без дори да прояви грам притеснение.

— Точно така — натъртих отново аз. — Бет.

— Чух те — отвърна той. Бях виждала тухлени стени, които биха проявили повече угризения.

— О, нима! — Съзнавах, че гласът ми започваше леко да потреперва с интонация а ла „всъщност съм обзета от истерия, но да бъда проклета, ако го покажа“. — О, чул си ме? Добре. Добре тогава. Хубаво.

Той въобще не ми обърна внимание. Е, това наистина бе невероятно. Всъщност бе абсолютно дебелоочие. Вместо това той каза:

— Иви, трябва да те попитам за нещо.

— О? — надменно кръстосах ръце на гърдите си. — За какво?

— За нещо, което... — Той спря на средата на изречението. —
Защо правиш това?

— Кое?

— Защо правиш такава странна физиономия?

Сега вече наистина бях ядосана.

— Защото съм разстроена — отвърнах аз, като се опитвах да контролирам гласа си, защото усещах, че все повече заприличвах на изпадналата в бяс Мис Пиги.

— Всъщност съм дяволски разстроена, ти подло... — Искаше ми се да кажа копеле, но се притесних, че твърде много приличам на Вики Полард^[1]. — ... да ме мамиш... хем така, хем иначе.

Самата аз усещах, че звуча абсурдно.

— За какво говориш? — попита озадачено Джак.

— Говоря за *това*, което става между вас с Бет — произнесох с усилие.

Той сбърчи чело.

— Недей да ме гледаш така — продължих аз. Главата отново започна да ме цепи. — Знам, че й даде номера си в Сили. Знам, че ти звъни, защото видях името й да се изписва на мобилния ти телефон. Преди малко се обади тя, за да каже, че тази сутрин си е забравила някаква тениска у вас. Сигурно си мислиш, че съм умна колкото амеба.

— Иви — спокойно отвърна той. — Не знаеш какви ги говориш.

— О, значи отричаш? — В този миг бях като някой обвинител от Върховния съд.

— Да — отговори той. — Отричам. И докато все още обсъждаме темата за лъжата и всичко останало, се чудя дали би могла да ми разясниш нещо?

— Давай — отвърнах аз и кръстосах толкова здраво ръце, че китките ми изтръпнаха.

— Нали се сещаш за онази сърцераздирателна история, която ми разказа на плажа в Сили, за това, как току-що си била зарязана? Кой те беше зарязал, онзи Джими, с когото сте излизали две години и половина?

Усетих как сърцето ми се качва в гърлото.

— Това бяха куп глупости, нали? — попита той.

Опитах се да измисля уместен отговор, но нищо не ми хрумна.

— И нека те попитам още нещо — неумолимо продължи той. — Вярно ли е, че ти никога, ама наистина никога не си се задържала с някого повече от няколко седмици, защото ти винаги късаш с тях?

И отново думите някак си ми убягнаха. Признавам си, че това бе нетипично за мен.

— Приемам мълчанието ти за съгласие. Защо ме излъга, Иви?

Внимателно обмислях въпроса и се опитвах отново да си спомня защо го направих.

— Не беше точно лъжа — мъчително отвърнах аз.

— Нима? — попита той.

— Добре де, беше, но имах основания — продължих аз. — Но нека да не сменяме темата. Искам да знам от колко време продължава това между вас двамата с Бет?

Той поклати глава:

— Между нас няма нищо.

— Не ти вярвам — промълвих аз.

Той не каза нищо, само ме погледна, а очите му пламтяха.

— Да не би тези абсурдни обвинения да са твоя начин за скъсване с мен? — попита той. — Защото сме заедно вече от осем седмици и съдейки от това, което чух, именно заради това са всички тези приказки.

— Смяташ ги за абсурдни, така ли? — настоявах аз, като отказах да обсъждам всичко друго, различно от най-наболелия за момента въпрос.

— Да — отговори той, — такива са. Но нека те улесня, Иви. Не е нужно да късаш с мен. С удоволствие ще си тръгна без много шум.

Тогава той се извърна и започна да се отдалечава.

— Очакваш да ти повярвам, че двамата с Бет не сте заедно, но отказваш да ми обясниш защо е оставила дрехите си в апартамента ти? — изкрещях след него.

— Няма какво да ти обяснявам, защото не съм направил нищо нередно! — изкрещя в отговор той. — О, и между другото, недей да очакваш, че и аз като Гарет ще те обсипя с бижута след раздялата ни.

[1] Персонаж от английския телевизионен и радио сериал „Малката Бритън“. Вики е потисната, противна тийнейджърка, чието единствено занимание са клюките. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 98

Странно, но се чувствах така, както в деня, когато загубих девствеността си. Съвсем ясно си спомнях усещането, докато вървах из града и безцелно разглеждах витрините на магазините. Чувствах се така, сякаш много важна част от мен се бе променила завинаги. Изпитвах някакво зловещо и нелогично чувство, че хората наоколо знаеха. Като се започнеше от продавача, който ме попита дали мога да разваля банкнота от двадесет лири, и се стигне до жената, която седеше до мен във влака и четеше статия за хормоналнозаместителната терапия, струваше ми се, че те знаеха, че току-що ми се бе случило нещо много важно, което сигурно бе изписано на лицето ми.

Когато скочих на задната седалка на едно такси, се чудех дали шофьорът можеше да разбере, че някой току-що ме бе зарязал, някой, на когото наистина държах за първи път в живота си. Чудех се дали това явление, което до днес ми беше напълно непознато, бе променило всичко.

— Да не сте се сбили с някого? — попита той, докато изучаваше посиненото ми око в огледалото си.

— Да — отвърнах аз. — Всъщност не, просто имаше злополука. — Взирах се през прозореца, защото няхах желание да разговарям.

— Да не би да идвате от сватбата, която е малко по-надолу по пътя? — попита той.

— Да — измърморих аз.

— Вие сте третият човек, когото вземам от това място — продължи той. — Божке, какво ли не видях. Последната носеше пончо и сякаш бе излязла от някой спагети-уестърн.

Добре, може би не бе разбрал.

Главата ми се завъртя, когато се облегнах на седалката и се опитах да не слушам гласа му. Мислех си: „Просто ме отведи у дома. Просто ме остави сама“.

Внезапно излязох от унеса си, когато таксиметровият шофьор натисна клаксона и заобиколи нещо или някого. Погледнах през

прозореца и установих, че за малко не сме блъснали Патрик и Грейс, които вървяха по средата на пътя.

— Може ли да спрете за секунда? — обърнах се към шофьора. Когато той спря, аз смъкнах стъклото на прозореца.

— Искате ли да ви закараме? — попитах аз.

Те се държаха за ръце, но Патрик въобще не погледна към мен.

— Не, не — отвърна Грейс. — Отиваме в съвсем различна посока. Ще си спрем такси по-надолу. Иви, всичко наред ли е?

Поколебах се.

— Утре ще говорим — гласът ми трепереше.

— Разбира се — отговори тя.

Тя се гушна към Патрик, но съдейки по изражението на лицето му, бях сигурна, че все още имаше нещо, което не бе наред. Не исках да знам какво. В този миг наистина не ме бе грижа. Въобще не ми пукаше. Дори не можех да се опитам да мисля повече за проблемите на Грейс и Патрик.

Продължих нататък в таксито и изведнъж ме осени мисълта, че яростта ми, която беше толкова силна преди малко, се бе превърнала в нещо друго — в тъпа растяща болка, която вече бе много по-силна и далеч по-мъчителна от обикновения гняв или пък от нестихващото въздействие от бързия удар със свит лакът, който Валентина ми бе нанесла.

Тази вечер бележеше края на нещо, което само преди четири часа смятах за най-прекрасното събитие, което някога ми се бе случвало. Това бе краят, за който глуповато си мислех, че никога няма да настъпи. Краят на връзката ми с Джак. Джак и аз. Единствената ми стабилна връзка. Почти.

Изведнъж ме връхлетя мисълта, че това, което се случи, бе чудовищно и в очите ми напиха сълзи. Опитах се да ги преглътна, но в гърлото ми бе заседнала една огромна горчива буца, която ме задушаваше. Вместо това по бузите ми закапах сълзи, които постепенно започнаха да се леят като водопад от нещастие.

Спомних си как Джак нежно целуваше подутото ми лице малко по-рано тази вечер и ми казваше, че въпреки това съм най-красивата жена, която някога бе срещал. Сетих се, че тези негови думи ме накараха да се почувствам сигурна, специална и обичана.

Цялото ми лице бе мокро от сълзите, но те продължаваха да се стичат. Седях и плачех така, както не бях плакала никога преди това. Гърдите ми се стягаха все повече и повече. Имах чувството, че някой бе изтръгнал сърцето ми и безмилостно го стискаше ли, стискаше, за да изцеди и последната ми сълза.

Погледнах през прозореца, но не можах да се съсредоточа върху нищо друго... в съзнанието ми се бе запечатало лицето на Джак, това прекрасно лице с топлия поглед — и ох — с толкова меките устни. Помислих си, че може би никога нямаше да го видя отново.

Зарових глава в ръцете си и въпреки опитите си да скрия плача си, от устните ми се изтръгна ридание.

— Нали няма да повръщате? — попита шофьорът, като гледаше в огледалото. — Защото, ако ще го правите, трябва да доплатите още двадесет и пет лири.

ГЛАВА 99

Апартаментът ми

Събота, 9 юни

Събудих се. Устата ми дъхаше на алкохол, окото ми пулсираше и имах много странно усещане за изминалата нощ. Като казах „странно“, веднага разбихах, че нещо не бе както трябва, но ми бе нужна половин секунда, за да си припомня какво точно. Сетих се и стомахът ми се преобърна така бързо, сякаш някое магаре, което страдеше от сериозни промени в настроението си, ме бе изритало със задните си крака.

Поех дълбоко дъх. Донякъде бе съвсем обяснимо, че се чувствах така, като се имаше предвид количеството кафе, което изпих, когато се прибрах у дома миналата вечер. Като за капак на алкохола, с който се бях наливала цял ден, на болкоуспокояващите, които изпих следобеда, и на удара в окото, който ми нанесе диамантът на Валентина.

И все пак знаех, че това, което чувствах, не бе предизвикано от всички тези неща. Нищо не можеше да ме накара да се почувствам потвърдително от спомена за думите на Джак: „Иви, не знаеш какви ги приказваш. Да не би тези абсурдни обвинения да са твоят начин за скъсване с мен? Не е нужно да късаш с мен. С удоволствие ще си тръгна без много шум“.

Само при мисълта за тях и главата ми се завъртя толкова силно, колкото и стомахът ми. Не можех да събера мислите си и отчаяно се опитвах да проумея какво се бе случило. Изглеждаше толкова искрен. И все пак, може би не е бил, само като се сетя какво ми каза Бет. Боже, така ми се искаше да му повярвам, но така щях да изляза кръгла глупачка. Ами ако ми бе казал истината? Дали вече не бе прекалено късно?

Погледнах към тавана и се концентрирах върху една огромна паяжина, която се спускаше между абажура и горния край на завесата. Затворих очи и се опитах да обмисля трезво ситуацията.

Доколкото можех да преценя, имаше само две възможни обяснения за случилото се:

А. Джак *ме* бе лъгал и бе излизал и с мен, и с Бет, както подозирах. В този случай той се бе държал като отвратителен, подъл измамник в продължение на месеци, без въобще да мисли за чувствата ми.

Или:

В. Джак *не* ме бе лъгал и не бе излизал с мен и с Бет. В този случай публично го обвиних, че го бе направил, и то веднага след като беше открил не само истината за миналото ми, но и факта, че му бях разказала грандиозни измислици. То тогава аз съм идиот.

Странно, но се мъчех да открия по нещо положително и в двата сценария.

ГЛАВА 100

Апартаментът ми

Четвъртък, 14 юни

— Джак, Иви е. Трябва да поговорим.

Не, не и не, всичко това бе съвсем неподходящо. Звучах като героиня от някой посредствен сапунен сериал, който излъчваха през деня. Досега бях упражнила толкова много дълбоки, смислени и често прочувствено-сълезливи разговори с Джак, в които използвах всичко — като се започне от телефона на душа, и се стигне до волана, че започнах да се чудя дали нямах нужда от терапия.

Проблемът бе, че просто не знаех откъде да започна. Защото нямах представа дали той и Бет наистина са били заедно. Просто не знаех как да подходя. Дали трябваше отново да се изправа срещу него? Или да поискам прошка?

Дълбоко в съзнанието ми имаше и още нещо, което ме измъчваше. Бяха изминали пет дни, откакто се скарахме, а нямаше никакви изгледи Джак да почука на вратата ми и да се опита да оправи нещата. Всъщност нямах никаква вест от него и бях напълно убедена, че не бе направил нито един опит да се свърже с мен, защото от понеделник насам вече два пъти носех телефона си в магазина, откъдето го купих, за да проверя дали няма нужда от поправка, защото бе ясно, че въобще не звъни (или поне той не ми позвъни). Очевидно нокията ми бе в отлично състояние и в момента бе на път да ме надживее.

Тези няколко дни бяха странни. Това бяха дни на вцепенение, страхове и гадене. И макар че не можех да отрека, че при мен се извървя един безспирен поток от посетители — като се почне от Шарлот, и се стигне до Валентина, която се появи натоварена с дивидито на филма „Сексът и градът“ и шоколадовите бонбони „Марс“, но в цялата тази работа имаше нещо странно. Никога не съм била заобиколена от толкова много хора и никога не съм се чувствала толкова самотна.

ГЛАВА 101

Центърът на Ливърпул

Сряда, 22 юни

— Искаш ли да ти взема нещо за пиене? — предложи той, когато открихме една маса в спокойната част на бара.

— Чаша бяло вино, моля — отвърнах аз.

— Дадено — отговори той.

Когато се върна на масата, носеше кофа с лед и вместо вино — бутилка шампанско.

— Защо е всичко това? — попитах аз. — Да не си спечелил от тотото? Ако го беше казал по-рано, щях да се съглася да изляза с теб много отдавна.

— Просто си помислих, че трябва да празнуваме — отговори той с усмивка.

— О! — възкликнах аз. — Какво трябва да празнуваме?

— Да отпразнуваме повторното събиране на двама приятели — отговори той.

— Приятели ли бяхме? — попитах аз. — Аз помня нещо различно.

— Така е — продължи той. — Права си. Повторното събиране на двама любовници.

Приятно бе да бъда в компанията на Себ. Знам, че си казвах, че не се интересувам, но оттогава нещата се бяха променили. Без съмнение имаше и още една причина — не можех да прекарам и минута повече в бърсане на апартамента си, докато чаках Джак Уилямсън да се обади, дори и да се бе отразило добре на критериите ми за домашна чистота.

Вече минаха почти две седмици. Две седмици, през които чистех, плаках, мразех себе си и предаването „Колко чист е домът ви“. Но стига толкова. Той не се обади и не прояви никакъв интерес, което значеше само едно: трябваше да се стегна и да започна отначало.

— Е, знам, че работиш в строителна компания — започнах аз, — но ми разкажи отново в какво по-точно се състои работата ти?

— Добре — отвърна Себ и започна отново да ми обяснява.

Вече му бях задала този въпрос на сватбата на Джорджия, но с професия като моята, когато в края на деня трябваше да покажеш видимите резултати от усилията си, дори понякога това да бяха само три кратки съобщения за работното време на библиотеката, и да се опитваш да разбереш професия, която изискваше „непоколебима регионална стратегия“ и „откриването на синергии, които да усъвършенстват цялостната работоспособност“, си бе малко странно.

— ... както виждаш — продължи той, — всичко това е съвсем разбираемо.

Пред мен изникна Джак, който ми разказваше за работата си, когато се срещнахме за първи път, но веднага пропъдих тази мисъл от съзнанието си. Много важно, че Джак помагаше на бедстващите семейства в онези региони на Африка, където бушуваше глад. Голяма работа! Непоколебимата регионална стратегия и откриването на синергии, които подобряваха... или каквото там Себ усъвършенстваше, вероятно бе също толкова интересно, но по един различен начин.

— Знаеш ли — каза той, — наистина бях съсипан, когато ме заряза в университета.

— *Извинявай* — отвърнах му шеговито. — Била съм идиотка.

— Нее — намеси се той. — Сигурен съм, че си го заслужих. Вероятно беше прекалено добра за мен.

Не издадох колко много означаваха за мен тези думи, но наистина бе много мило да чуя как Себ ми говореше подобни неща. Самоуважението ми никога не е било толкова смачкано и накърнено, както напоследък, а Себ бе толкова мил тази вечер и беше така търпелив, докато успя да ме ободри.

— Както и да е, няма да те обвинявам за това — продължи той и ми намигна закачливо. — Вече пораснахме, нали? Нещата се променят.

Той бе дяволски прав. Преди няколко месеца това, което най-много се доближаваше до представата за връзка, беше да избира нов цвят за стените на всекидневната си и да не се отметна от него.

Романтичната история на Дарън Дей^[1] направо бледнееше в сравнение с моята. Но днес заявих с цялата си сериозност, че сега

нещата бяха различни. Стигнах до извода, че единственият път, който някога би ме отвел към една сериозна връзка, бе да се старая повече, да критикувам по-малко и да бъда много по-толерантна. Разбира се, когато ставаше въпрос за Себ, нямаше нужда да бъда особено толерантна.

[1] Английски актьор, певец и телевизионен водещ, известен с бурния си личен живот. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 102

Най-накрая се озовавахме в един клуб, който Себ избра. Той бе разположен в центъра на града и бе пристанище за всички онези красиви хора с равномерен тен и скъпи дрехи. Добре де, някои от модните дрехи тук едва ли биха паснали на определението *непретенциозен* стил, защото струваха цяло състояние. Всъщност смятах, че ипотеката ми едва ли би покрила цената на чифт обувки тук.

Когато минахме покрай охраната на входа, Себ му кимна като на познат и веднага започнах да разбирам как се бе чувствала Шарлот преди шест месеца. Всички тук изглеждаха кльоцави. Имах дълбоки подозрения, че някъде из канализацията на това място плаваха стотици повърнати вечери.

— Не бива да забравям да си насроча час за липосукция, преди отново да посетя това заведение — промърморих аз.

— Миличка, ти и така си прекрасна — отвърна Себ и ме прегърна окуражително.

Минахме покрай дансинга и Себ се насочи към бара. В този момент, въпреки че прилепналите къси панталонки и сандалите с високи токчета се бяха превърнали почти в униформа за този клуб, съзрях някого, който ме накара да се извърна повторно, обзета от учудване.

— Бет — промълвих аз. Изведнъж се почувствах много неуверена. — Аа, здравей.

Можеше да се досетя, че тя идваше именно на подобни места, макар че и тя се чувстваше толкова неловко от срещата ни, колкото и аз самата.

— Здравсти, Иви — отвърна тя, като отметна назад дългата си тъмна коса.

Опитах се да се усмихна естествено, но на практика бях толкова убедителна, колкото някой, който участва в изключително бездарна реклама на дъвки.

— Разбрах за теб и Джак. Съжалявам! — отвърна тя.

— Да, добре — отговорих с безразличие. — Джорджия ли ти каза за нас?

— Всъщност не, каза ми Дж... — отвърна тя, но явно веднага съжали за думите си. — Искам да кажа, да. Да, Джорджия ми каза.

Присвих очи, а мислите ми се надпреварваха, докато внимателно разглеждах изражението ѝ. Не бе нужно да съм Шерлок Холмс, за да разбера, че не Джорджия ѝ бе казала всичко това. Имаше само още един човек, който можеше да ѝ го бе казал. Джак. Нещо ме прободеше в гърдите. Значи съм била права през цялото време.

— Така, ами беше ми приятно да се видим — отвърнах аз и отново се насилих да се усмихна, но сега, когато знаех, че без съмнение са били... бяха заедно, ми бе много трудно да го направя.

— Да, на мен също — отговори тя и двете се отдалечихме към противоположните краища на дансинга.

Когато започнахме да танцуваме със Себ, положих всички усилия, но при тези обстоятелства въобще не ми бе до това. Докато преигравах на фона на песента „Кореняк нюйоркчанин“, ми хрумна, че танците тук, а дори и ужасяващото ми изпълнение на Руби Търнър въобще не бяха толкова забавни, колкото преди. Отърсих се от тази мисъл и си казах, че сега повече от всякога трябваше да забравя за Джак.

След известно време Себ успя да ни уреди във вип залата, където се настанихме на едно сепаре и си поръчахме коктейли на сервитьора.

— Ще ми трябва нещо, с което да прокарам тази малка красавица — започна той, докато вадеше нещо от джоба на якето си и го постави на масата.

Наблюдавах мълчаливо и учудено как подреди и оформи в линия белия прах с кредитната си карта и нави една нова банкнота от двадесет лири. После го изсмърка на един дъх, издавайки звуци, които човек можеше да чуе от някой африкански глиган, страдащ от силна хрема.

Себ се облегна, а на лицето му бе изписана обезкуражаваща усмивка. Прашецът се бе полепил в крайчеца на носа му и изглеждаше така, сякаш го бе завирал в захарница.

— Ааа, остана мъничко — прошепнах аз.

Той избърса праха от носа си и го изсмърка.

— Нека да ти направя една магистрала — небрежно подхвърли той.

— О, не — бързо отвърнах аз. — Честно, ще се задоволя с коктейла си. Нима не се притесняваш, че някой ще те види?

— Шегуваш се, нали? — насмешливо попита той. — Това е вип залата. Тук всеки го прави. Хайде, не искам да купонясвам сам.

— Наистина предпочитам да не го правя — отговорих аз.

Той ме погледна така, сякаш срещу него неочаквано се бе настанила госпожица Джийн Броуди^[1].

— Хайде, Иви — настоя той. — Просто ще се позабавляваме. Ще ти помогне да се отпуснеш.

— Не, честно, Себ, наистина се чувствам достатъчно спокойна — отговорих аз, макар че изведнъж се почувствах доста напрегната и обезпокоена.

За щастие пристигна сервитьорът, който ни носеше коктейлите, и въпреки проявата на ненужна смелост, Себ прибра принадлежностите си. Но през следващите няколко часа той продължи да вади малкия си пакет с магически прах от вътрешния си джоб, за да извърши същия ритуал още три пъти.

— Хареса ли ти сватбата на Джорджия? — попитах аз, като се опитвах да не обръщам внимание на това, което прави.

— Да — отговори той. — Да, хареса ми. Получи се добре, защото видях отново някои хора от старата банда и по-специално теб.

Усмихнах се.

— Но в края на вечерта на дансинга имаше доста пияни хора, нали? — добави той.

— По сватбите винаги е така — отвърнах аз.

— Да, но видя ли онзи мъж в раираното сако и госпожата му? — продължи той, като клатеше глава и се хилеше самодоволно. — Тези двамата трябваше да ги заключат в някоя лудница.

Усетих как сърцето ми се преобърна и се качи в гърлото ми, когато осъзнах, че двойката, за която говореше, бяха Боб и майка ми.

— Говориш за Боб — започнах аз. — Боб и ааа...

— О, познаваш ли ги? — попита той, преди да успее да довърша. — Надявам се, че не съм обидил някого.

— Ами не, не си обидил никого — отговорих аз и се размърдах на мястото си. — Всъщност говориш за майка ми и съпруга ѝ.

— Дявол да го вземе! — възкликна той през смях. — Боже, ето това се казва да избереш неподходяща тема, за да впечатлиш дамата си!

Аз също се засмях. Себ нямаше как да знае за кого говори. Истината бе, че не каза нищо по-различно за майка ми от това, което самата аз приказвах.

— Обаче трябва да ти призная — продължи той, — че никога преди това не съм виждал чорапогащник като нейния.

— Да, прав си — изкикотих се аз. — Безспорно има необикновен усет при съчетаването на дрехите си.

— А и онази шапка. Господи! — добави той и завъртя очи.

— Ами да — отговорих аз, но вече започнах да се чувствам леко неловко.

— Наистина се радвам, че не си наследила вкуса на майка си, т.е. липсата на вкус — добави той. — Тази вечер изглеждаш удивително.

Този комплимент обаче не постигна ефекта на предишните му.

— Да, добре, Себ — долових собствения си раздразнен тон. — Знам, че майка ми изглежда малко по-различно от общоприетото, но аз я харесвам такава, каквато си е.

— Ей! — възкликна той и вдигна ръце. — Просто се пошегувах. Извинявай. Не исках да те засегна.

Явно бе искрен. Отпуснах рамене. Изведнъж се почувствах малко глуповато.

— Не, ти извинявай — започвах аз. — Не исках да бъда толкова рязка.

— Няма проблем — намигна ми той. — Ще ти простя.

Поместих се смутено, но си спомних колко много се забавлявах на срещата си със Себ тази вечер.

Тъкмо си мислех за това, когато той се надвеси към мен и изненадващо ме целуна по устните. Казвам целуна ме, но движенията на Себ повече напомняха на маневрите на огромен октопод, който се спускаше към пляката си. Само за секунда той набра пълна скорост, пхна целия си език и почти не ми остави никаква възможност да си поема дъх.

Отдръпнах се задъхано и се облегнах на мястото си. Знаех, че единствената причина, поради която реагирах така, бе начинът, по

който се чувствах, след като се бяхме разделили с Джак. Но въпреки всичко не можех да се преборя с това усещане.

— Какво има? — попита той.

— О, нищо. — В този миг погледнах и съзрях Бет в другия край на залата.

— Ами, всъщност не знам — добавих аз.

Но когато Бет отмести поглед, осъзнах, че знаех. Разбира се, че знаех.

[1] Персонаж от романа на писателката Мюриъл Спарк „Разцветът на госпожица Джийн Броуди“, в който учителка на средна възраст проповядва еманципацията в атмосферата между двете световни войни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 103

Моят апартамент

Четвъртък, 28 юни, 17:15ч.

Трябваше да призная, че почти се бях отказала от историята на Бено за Пит Гибсън, поп звездата ангел със скрити наклонности към кокаина и оргиите.

През последните два месеца звънях на Бено три пъти седмично, за да разбера дали са разрешили проблема с корумпираното ченге, за да действам и да напиша статията си, но започнах да се страхувам, че от цялата тази работа нямаше да излезе нищо.

На всичкото отгоре не можех да повярвам, че националните вестници все още не бяха надушили тази история. Ако трябваше да бъде честна, въпреки че отчаяно исках да бъде първата, която щеше да отрази тази новина, напоследък имах и други грижи на главата си.

Обаче тази вечер се прибрах у дома, след като приключи ранната ми смяна, тръснах се пред телевизора с купа накисната юфка, която едва ли вече ставаше за ядене, и телефонът иззвъня.

Веднага разпознах гласа на Бено.

— Какво правиш? — попита той.

— Ям някакъв боклук и гледам шоуто на Ричард и Джуди — отвърнах аз.

— Е, ще трябва да се откъснеш от заниманията си и да дойдеш тук с някой фотограф — съобщи той. — Съвсем скоро ще имаш историята си.

— Какво? Наистина ли? — Бях толкова развълнувана, че захвърлих купата на кушетката до себе си.

— Но преди това искам една услуга — добави той.

Сърцето ми се сви:

— Нали знаеш, че не разполагаме с голям бюджет.

— Тц, знам това, миличка — отвърна той, — виждал съм колата, която караш. Не е това. Нали познаваш дъщеря ми?

— Да — отговорих аз. — Как е Торемолинос?

Бено и съпругата му бяха кръстили дъщеря си на мястото, на което е била зачената, и така бяха изпреварили Дейвид и Виктория Бекъм с цели десет години.

— Чудесно — отвърна той. — Слушай сега. Тя иска да става журналист, та се чудех дали не можеш да я уредиш с някакъв стаж.

При подобни случаи трябваше да отговоря, че има дълъг списък от чакащи и тя трябваше да пише на изпълнителния редактор, но тази история бе прекалено добра и макар че имаше опасност Саймън да попречи на публикуването ѝ, аз веднага реших:

— Бено, ще ѝ осигуря някакъв стаж. Всъщност, няма да намеря покой, докато не започне да редактира „Сънди Таймс“.

ГЛАВА 104

*Фитнес „Грийн“, Ливърпул
Четвъртък, 28 юни, 20:20ч.*

Статията за Пит Гибсън щеше да бъде отпечатана в утрешния брой. В крайна сметка, полицаят, когото се бе опитал да подкупи, не бе взел никакви пари и се оказа, че бе от добрите. За мен това не бе от значение, защото самият факт, че една от най-безгрешните поп звезди във Великобритания всъщност бе дилър на кокаин, който редовно организираше оргии сред знаменитостите, се оказа една от сензациите на годината.

Само дето бях толкова нервна от цялата тази история, че ми се гадеше като при морска болест, от която страдах веднъж, пътувайки девет часа с ферибот при силен вятър. На работата ми наричаха това ужасно чувство, което изпитват журналистите преди публикуването на някоя наистина сензационна новина, страха. Той бе една особена смесица от адреналин, увеличаващ притока на кръв, защото знаеш, че всеки момент ще да бъде отпечатано нещо невероятно, и ужас, от който те избиваше студена пот, защото може би си написал нещо, заради което редакторът ще се окаже в съда, а това никога не беше много добра перспектива за кариерата ти.

Проверих всички основни моменти с адвокатите на вестника повече от три пъти, но въпреки това в края на деня имах сериозни доводи да смятам, че без съмнение утре една стабилна порция лайна щеше да се удари във вентилатора.

Та ето ме тук във фитнеса заедно с Шарлот, където се опитвах да се разсея от тези мисли. Само дето от седмици насам за пръв път правех никакви упражнения и ми се прииска да бях донесла бележка от майка си, която щеше да ми позволи да ги пропусна.

Започнахме с пътеката и аз оптимистично и съвсем безразсъдно избрах настройката, наречена „световна издръжливост“. Смятах да започна бавно, но изведнъж се оказах по средата на изкачването на

връх К2, при това с такъв наклон, който можеше да бъде покорен само ако човек разполагаше с кожи за алпинизъм.

Безумно крачех нагоре и походката ми напомняше тази на Базил Фолти при срещата му с немците. Обзета от смесица от паника и чувството, че бях на прага на изтощението, аз започнах да блъскам по копчетата като превъзбудено седемгодишно хлапе, което се бе докопало до някоя ротативка.

— Дявол да го вземе! — изкрещях аз и най-сетне успях да натисна рязко аварийното копче „стоп“. Съоръжението постепенно спря, а аз се облегнах на едната страна на пътеката и имах чувството, че белите ми дробове щяха да експлодират всеки момент.

Шарлот се кискаше и когато си поех дъх, аз също започнах да се кискам. И двете се хилихме с онзи истеричен и странен смях, а хората започнаха да ни гледат така, сякаш взимаме халюциногенни наркотици.

— Как се чувстваш напоследък, Иви? — попита тя, а аз най-сетне успях да улуча по-бавна настройка на пътеката.

— Като изключим факта, че почти не се убих на пътеката ли? — засмях се аз.

— Знаеш какво искам да кажа.

— О, ами добре съм — отговорих аз. — Напълно добре. Малко съм изнервена заради статията си, но наистина съм добре.

Много добре знаех, че тя не ме питаше за статията. Ако трябва да бъда честна, изпитвах известни страхове, които караха стомаха ми да издава звуци, подобни на тези на пералнята, но те бяха нищо в сравнение с чувствата, които изпитвах към Джак.

Нейният въпрос малко ме изненада, защото останалите вече бяха спрели да ме питат за Джак. Предполагам, че трите седмици, изминали след раздялата ни, я бяха превърнали в стара новина. Освен това никога не бях показвала как се чувствам. Отговорът ми винаги беше един и същ, както и днешният. Добре съм. Не бих могла да бъда по-добре. Чувствам се напълно добре. Наистина. Всъщност се чувствам много, ама много добре.

— Е, ако това е вярно, радвам се да го чуя — отвърна Шарлот недоверчиво.

— Защо изглеждаш така, сякаш не ми вярваш? — попитах аз.

Тя забави темпото на пътеката.

— Предполагам, защото всички ние знаехме колко много го харесваш — отговори тя.

— Смяташ, че съм неудачница, така ли?

— Разбира се, че не — добави тя. — Хората просто не знаят какво е усещането да обичаш някого, а чувствата ви да не са взаимни.

— За бога! — аз дишах тежко. — Какъв е този изблик на многословие. За какво е всичко това?

— Иви, те наистина не знаят — повтори тя и изведнъж осъзнах, че тя изглеждаше наистина нещастна.

— Какво става с теб? — любопитствах аз. — Смятах, че напоследък аз държа монопола върху личното нещастие.

— О, нищо — отвърна тя и разтърси глава. — Пред цикъл съм, това е всичко, а в този период се разстройвам и от най-малкото нещо.

— Боже, ако и аз влизам в това число, сигурно е доста неприятно — намесих се аз. — Хайде да пийнем по нещо.

— Никога не бих се отказала от една диетична кола — отговори тя.

Понякога забравях колко удивителна бе промяната в Шарлот. Но когато си сложи лек грим и нахлузи чифт дънки, които сега бяха размер, предназначен за изключително слаба фигура, за разлика от преди, когато нищо не ѝ ставаше, осъзнах колко дълъг път бе изминала.

Поръчахме си две питиета в заведението и през останалата част от вечерта говорихме главно за моята статия. Наистина се почувствах добре, когато свалих от плещите си част от нервното си напрежение. Когато ни попитаха за последни поръчки, Шарлот подхвана темата, която бях избягвала.

— Беше ли влюбена в Джак? — изведнъж попита тя.

Поех дълбоко дъх.

— Ако го призная пред себе си, ще изглеждам като пълна нещастница, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Мисълта ми е, че ако единственият мъж, в когото някога съм се влюбвала, се окаже човек, който не ме желае... е, ами това би било дяволски трагично.

— Хмм — обади се тя.

— Освен това си прекарвам добре със Себ — продължих аз.

— Добре? — повтори тя и усетих, че съм толкова убедителна, колкото и защитникът адвокат на Джек Изкормвача.

— Мисля, че проумях едно нещо — отговорих аз. — Понякога, без значение колко много желаеш някого, без значение колко много го обичаш, без значение колко отчаяно имаш нужда от него... понякога просто не можеш да имаш този човек. Болката е адска, но понякога просто не можеш да го имаш.

Погледнах към Шарлот, а тя бършеше очите си. Тогава си спомних какво каза на сватбата на майка ми, спомена, че бе целунала някого. Все още не бях разнищила тази история.

Тъкмо се канех да повдигна въпроса, когато дойде собственикът на заведението.

— Нямате ли си къщи, където да се приберете? — мърмореше той.

Огледах се наоколо и установих, че бяхме останали последни в цялото заведение, с изключение на един елзасец в другия край на бара, който нагъваше пакет сирене и чипс с вкус на лук.

ГЛАВА 105

Редакцията на „Дейли Еко“

Петък, 29 юни

Личната асистентка на редактора ме помоли да ида, за да се срещна с него тъкмо когато първото издание на вестника бе излязло от печатницата в 11 часа на следващия ден. Когато почуках на вратата, Франк бе на телефона, но ми кимна да вляза.

— Не ми пука каква работа е свършил за благотворителност твойт човек, Даймънд — изрева той. — Трябваше да помисли за това, а не да мисли с чатала си.

Човекът, с когото разговаряше, бе Дейл Даймънд, агент на знаменитостите и пламенен защитник на течението от пиара, поддържащо следната теза: „Това, което не знаят, няма да им причини болка“. Съдейки от шумните протести, които дочух от слушалката на телефона, разбрах, че господин Даймънд не бе особено щастлив от днешната сензационна новина.

— Ще се обърнеш към Комисията за етика в печатните медии? — отново загърмя Франк. — Ха! И какви точно ще бъдат основанията ти? Че сме причинили силно страдание на един долен стар дилър на наркотици? Не ме карай да се смея. Както и да е, да приключваме този разговор, Даймънд. Ще говоря с теб, когато ти дойде акълът в главата. Дочуване.

Той затръшна слушалката, изправи се и се запъти към масата за конференции, където лежеше днешният брой на вестника, отпечатан само преди няколко минути.

— Иви — започна той, докато удряше рязко с юмрук върху главната снимка на Пит Гибсън, която показваше ареста пред жилището му, струващо няколко милиона лири, — това е дяволски брилянтно. Наистина дяволски брилянтно.

Като редактор Франк Карлайл имаше множество отлични качества, но сред тях не бе способността му да формулира изречение, без да използва поне една ругатня.

— Благодаря, шефе — отвърнах аз, като се чудех дали трябва да остана права като някоя ученичка, намираща се в директорския кабинет, или просто да седна.

— Седни — каза той, сякаш бе прочел мислите ми. Придърпах един стол от голямата маса за конференции.

— Напоследък съм впечатлен от работата ти, Иви — продължи той. — Всъщност съм дяволски впечатлен. Работиш с хъс, а аз харесвам точно такива репортери.

— Шефе, много мило от твоя страна, че ми го казваш — отвърнах аз.

— И сега работата е там, че — продължи той — скоро Сам ще започне работа в един от националните вестници, нали?

— Да, знам това. — Сам Уеб бе криминален репортер, който получи работа в „Таймс“ и щеше да се премести след по-малко от две седмици.

— Така че освобождава едно място — продължи Франк.

— Така — обадох се аз.

— Но искам само някой, който временно ще изпълнява тази длъжност — предупреди ме той. — А след като минат няколко месеца, можем да преразгледаме това решение.

— Ясно — отговорих аз.

— В такъв случай трябва да ти задам два въпроса — продължи той.

— Добре.

— Искаш ли работата? — попита той. — Или: Искаш ли работата?

ГЛАВА 106

Църквата „Сейнт Никълъс“

Петък, 13 юли

Валентина каза, че на сватбената репетиция щеше да присъства само една малка група от най-важните действащи лица. По моите изчисления това означаваше, че днес трябваше да се съберем около шестдесет човека. Освен всичките седем шаферки имаше и цял отряд от хора, които се суетяха за музиката, цветята, хореографията, поетическото четене, абсолютно всичко до най-малката подробност, за да бъдат сигурни, че утрешният голям ден щеше да бъде организиран до съвършенство.

— Чу ли как един от стилистите на Валентина дръпна настрана свещеника, за да го помоли утре да обърне специално внимание на косата си? — прошепна Грейс.

Не можех да повярвам на думите ѝ и поклатих глава.

— Значи сега дори и седемдесет и двегодишният помощник на свещеника трябва да изглежда така, сякаш е излязъл от страниците на списание „Вог“? — отвърнах аз.

— Недей да го съжаляваш толкова много — усмихна се Грейс и ме сръчка в ребрата. — Очевидно ги е попитал дали не могат да му поставят няколко кичура.

Засмях се, но истината бе, че нито аз, нито Грейс, нито дори Шарлот бяхме в настроение за събитията от днешния ден. Грейс се опитваше да изглежда уверена, но безспорно все още имаше проблеми у дома, а Шарлот, ами тя просто се държеше много странно.

Колкото до мен самата, напоследък се опитвах да се отърся от униинето си, наистина. В много отношения няха никаква причина, за да се чувствам нещастна. В професионален план всичко вървеше фантастично. Получих добра работа, не, работата ми бе *страхотна* и що се касае до кариерата ми, се оказа, че светът бе в краката ми. Но в днешното ми присъствие тук, при условие, че първоначално си бях представяла, че ще бъда с Джак на това място, имаше нещо, което ми

пречеше да се отпусна и да се забавлявам. За щастие обаче бъдещата булка компенсираше това за сметка на всички останали.

— Сега — започна Валентина, която отнякъде се бе сдобила с твърда поставка за листове с клипс, — искам отново да упражним влизането. Малко ме притеснява стойката на някои от шаферките, като няма да споменавам имена... — продължи тя, гледайки към мен.

— Тактична както обикновено, нали? — измърморих към Грейс.

— Хайде, момичета, да се връщаме обратно към изхода на църквата — изкомандва Валентина. Ако не носеше спортната си шапка и чехли с десетсантиметров ток, без съмнение щеше да прилича на истински началник.

— Иви, постарай се да не се прегърбваш — изрече бързо тя. — Знам, че не притежаваш кой знае какво чувство за вродена грация, но моля те, *би могла* да опиташ поне.

Църквата бе изненадващо скромна. Предполагам, че Валентина би предпочела катедралата „Уестминстър“, но очевидно от поколения насам членовете на семейство Барнет се бяха венчавали тук и това е било единственото желание на Едмънд.

Той получи църквата „Сейнт Никълъс“, а тя — четири сватбени координатори, договор със списанието „Хайлайф“ и рокля, която струваше повече от брутния вътрешен продукт на някои от малките държави. Мисля, че като ударим чертата, за нея сделката беше доста изгодна.

Озовахме се в дъното на църквата, където Валентина хвана под ръка тридесет и двегодишния приятел на майка си — Фредерико, бивш стриптийзър, който впоследствие бе станал модел. Утре той щеше да я предаде на младоженеца.

Валентина се бе срещала с него само веднъж и тогава той не ѝ се понрави особено, но като се имаше предвид, че семейство Барнет държаха на традициите, тя ясно осъзнаваше, че всъщност трябваше някой да я съпроводи до олтара. Разбира се, трябваше да бъде някой, с когото никога не бе спала и това очевидно стесни избора ѝ. Съвсем мъничко. Е, изборият беше Фредерико.

— Можеш ли да поемеш тук, Жасмин — каза Валентина и връчи поставката с листове на една от организаторките. — Нужна съм им за важната част.

Жасмин кимна на органиста и църквата се изпълни с началните акорди на „Сватбения марш“ на Менделсон. Валентина отметна назад косите си, сграбчи Фредерико под ръка и се запъти към олтара с такава усмивка, че ако беше се класирана за финала на Уимбълдън, едва ли щеше да бъде толкова доволна.

— Запомни, недей да бързаш толкова — предупреди я Жасмин, но Валентина нямаше никакво намерение да пришпорва репетицията.

Макар че църковните пейки бяха само наполовина заети от сватбените организатори, очевидно това ѝ доставяше изключително удоволствие и тя се движеше бавно и драматично, така че всеки имаше възможността да я наблюдава толкова дълго, колкото си пожелае.

Майката на Валентина, госпожа Алегра Де Суза, се бе разположила на една от съседните пейки и докато те преминаваха покрай нея, тя им помахаше очарователно и изпрати една въздушна целувка на Фредерико. Тя притежаваше най-удивително белите зъбни фасети, които бях виждала през живота си. Фредерико ѝ намигна и накара Валентина да замърмори. Тя го задърпа за ръката като някое непослушно кутре.

Отне им доста време, докато стигнат до олтара, а после Валентина се извърна, за да нагледа шаферките си, които една по една заемаха мястото си отпред.

— Много добре, Джорджия, ти също, Грейс — започна тя. — Иви, *наистина*, ако само можеше да последваш примера на Грейс, щеше да бъде добре.

Прехапах устни и хвърлих състрадателен поглед към Едмънд, който бе застанал най-отпред, а до него бе кумът му Патрик.

Изрекоха клетвите още четири пъти, докато най-сетне Валентина остана доволна от всичко.

— И така, всички — завърши тя, — ще се видим утре и не закъснявайте. Това се отнася и за теб, тиквичке — добави тя и се усмихна ослепително на Едмънд. Той се приведе и я целуна по носа. Бе влюбен до уши.

Когато хората започваха да се разотиват, Валентина бързо се отправи към Грейс, Шарлот и мен.

— Искam само да кажа, че не знам какъв е проблемът — рязко започна тя, — но и трите изглеждате така, сякаш репетирате за погребение, а не за сватба. Да, и ти също, Шарлот.

— Просто съм малко изморена — отвърна тя, — тази седмица беше доста натоварена на работата ми.

— Щом казваш — отговори раздразнено Валентина. — Макар че не съм си представяла, че да работиш в не знам си коя дирекция, е особено стресиращо.

Шарлот просто повдигна рамене.

— А ти, Иви — продължи Валентина, — стегни се! За бога, тъкмо получи повишение! Поправи ме, ако греша, но нима това не означава, че съвсем скоро ще можеш да си намериш работа в някой свестен вестник?

Чудех се дали да удостоя тези думи с отговор, когато Валентина се обърна към Грейс:

— Ами ти, Грейс! Защо, по дяволите, изглеждаш толкова нещастна? Първа от всички ни успя да си намериш прекрасен съпруг.

— Добре съм, Валентина — отвърна Грейс. — Честно. Просто като Шарлот и аз съм малко изморена. Утре ще съм добре. Всички ще бъдем добре.

Валентина се намръщи:

— Ами надявам се да е така — отсече тя и се завъртя кръгом, — защото кой знае иначе какво ще си помисли екипът от „Хайлайф“.

ГЛАВА 107

— Някой иска ли да го закараме? — попита Грейс, когато излязохме пред църквата.

— Аз съм с колата — отвърнах аз.

— Не, благодаря — отговори Шарлот.

— Хайде, Шарлот — настоя Грейс. — Минаваме точно покрай апартамента ти. Иначе как ще се прибереш у дома?

— О, ходи ми се пеш — запротестира Шарлот. — Честна дума.

— Не ставай глупава. Започва да вали. Патрик, кажи й, че няма проблем.

Патрик бе застанал до шофьорската врата на аудито си.

— Всъщност, трябва веднага да се прибирам, Грейс — отговори той.

— Какво се опитваш да кажеш? — продължи Грейс. — По път ни е.

— Наистина — прекъсна я Шарлот, — ще се оправя.

— Чу ли? Ще се оправи — отвърна Патрик. — Хайде да тръгваме. — Той се качи в колата и затръшна вратата.

— Е, ако си сигурна — обади се обърканата Грейс. — В такъв случай ще се видим утре. Чао, Иви.

Грейс се качи в колата, а Патрик даде на заден ход и така форсира, докато излизаше от двора на църквата, сякаш зад волана бе Михаел Шумахер, а не той.

— Боже, така се е разбързал — започнах аз. — Защо не искаше да се качиш с тях?

Шарлот повдигна рамене:

— Наистина няма проблем, ако се поразходя.

— В този дъжд? — учудих се аз. — Всичката тази диетична храна явно ти е изпила мозъка.

Тя се усмихна.

— Ако желаеш, заповядай в моята кола — предложих аз.

— Ами добре, ако не възразяваш — отговорът ѝ леко ме изненада.

— Но първо ще трябва да преместиш тези кутии от Макдоналдс — казах аз. — Не казвай на майка ми, че си ги видяла, защото ще се отрече от мен.

Излязох на заден от паркинга и се отправих по посока на апартамента на Шарлот. Тя бе седнала на предната седалка и аз включих радиото, но не усилих звука му, за да може да си говорим.

— Е, какво мислиш? — започнах аз. — Смяташ ли, че двете с теб някога ще станем булки, или винаги ще бъдем шаферките?

Опитвах се да бъда весела, но въпросът ми прозвуча така, сякаш исках да си прережа вените.

— Както изглежда, има голяма вероятност — отвърна тя, като се опита да се усмихне.

— Хей, не е чак толкова лошо да си необвързан, нали? — попитах аз с изкуствения ентузиазъм на някой начален учител по физическо. — Всъщност, смятам, че е доста забавно. Харесва ми да излизам, когато пожелаая, с когото пожелаая и където пожелаая, и да не се налага да се обяснявам пред никого. Не, мерси!

— Хм — изрече тя.

— Че кой ли иска да се омъжи? — продължих аз. — Единственото нещо, което постигаш, е да си обречеш целия живот на разговори с един и същи човек. Сигурно е много отегчително.

— Вероятно си права — неохотно отговори Шарлот. — Не е чак толкова лошо да си необвързан.

— И всички тези сватбени глупости — продължих гръмко, — а в края на деня се оказва, че това е едно голямо и скъпо парти, нали? Помисли за всички останали неща, които би могла да си купиш.

Настъпи тишина.

— Какви например? — най-сетне попита Шарлот.

— Ами — започнах аз, твърдо решена да защита гледната си точка, — би могла да идеш на почивка. Една фантастична почивка. Би могла да пътуваш в първа класа, да отпиваш от шампанското си и да масажират подутите палци на краката ти, а през това време селяндурите, пътуващи в икономичната класа, ще се борят с капациите на храната, която сервират по време на полета, а стюардесите ще им правят ядосани забележки. Фантастично.

Тя кимна, а после изрече:

— Обаче ще си сама.

Намръщих се:

— Мислех си, че сме на едно мнение, че няма нищо лошо в това, да си „сама“.

— Хм.

— Добре, нека помисля за по-добър пример... — Млъкнах за няколко секунди, за да бъде сигурна, че този щеше да бъде подходящ.

— Добре, помисли за всичките обувки, които би могла да си купиш — казах аз.

Шарлот се изкикоти:

— Звучиш като Валентина.

Изпъшках:

— Хубаво. В такъв случай би могла да дадеш парите, за да помогнеш на гладуващите деца в Африка.

Не исках да бъде нещо сериозно, но в мига, в който го изрекох, и двете знаехме, че не бих могла да избира по-лош пример, за да илюстрирам гледната си точка, като се имаше предвид, че бившият ми приятел вършеше това всеки ден. Продължих да шофирам мълчаливо. Погледнах към Шарлот. Тя се бе втренчила право пред себе си, а на лицето ѝ бе изписано много особено изражение.

— Всичко наред ли е? — попитах аз.

Минаха няколко мига, преди тя да отговори нещо:

— Иви, може ли да ти кажа нещо?

— Разбира се — веднага отвърнах аз. — Давай.

— Влюбена съм — изрече тя.

Ако просто ми беше казала, че бе отскочила до магазините, за да си купи малко ряпа, едва ли щеше да звучи толкова прозаично, колкото сегашното ѝ изявление. Зейнах от учудване.

— Хей, това е фантастично! — възкликнах аз. — В кого?

Тя се поколеба за секунда, пое дълбоко дъх и се обърна, за да ме погледне право в очите.

— В Патрик — отговори тя. — Влюбена съм в Патрик.

ГЛАВА 108

Направих го несъзнателно, но Старски и Хъч не можеха да се мерят с начина, по който внезапно отклоних моя „Фолксваген Голф“ встрани на пътя, а силата на рязката ми маневра изхвърли Шарлот към вратата. Когато се уверих, че не съм прегазила никого, без да искам, дръпнах ръчната спирачка и се обърнах към нея, като отказвах да повярвам на това, което току-що чух.

— Кой Патрик? — попитах аз и напразно се надявах да е станало някакво ужасно объркване и тя всъщност да говори за някое момче, което работеше в закусвалнята до дома ѝ, а не за съпруга на най-добрата ни приятелка.

— *Патрик* Патрик — отвърна тя.

— Кой Патрик Патрик?

— Патрик *Кънингам*.

Поклатих глава. Не бях в състояние да възприема тази информация.

— Правилно ли разбирам? — започнах аз намръщено. — Казваш ми, че си влюбена в Патрик? В *нашия* Патрик? В съпруга на Грейс?

— Знам, че ти е трудно да повярваш.

— Трудно ми е да повярвам ли? Шарлот! Той е женен за *най-добрата* ни приятелка.

— Твоята най-добра приятелка, Иви — измърмори тя.

Очите ми се разшириха и попитах невярващо:

— Значи не само си влюбена в нейния съпруг, но и тя вече не ти е приятелка, така ли?

— Не казах това — отвърна тя.

Втрених се пред себе си и сграбчих волана.

— И така... от колко време изпитваш това чувство? — попитах аз, като се стараех да запазя спокойствие.

— От мига, в който го срещнах — отговори тя. — Ако трябва да съм точна, от седем години. Чувствам се така, откакто го зърнах за първи път. Никога не съм спирала да го обичам.

Последното изречение накара кръвта ми да замръзне. Как съм могла да не го забележа? Как никой от нас не бе успял да го забележи? В съзнанието ми бушуваше водовъртеж от мисли, като не пропуснах да забележа колко сухо бе поведението на Шарлот в тази ситуация.

— Но, Шарлот — започнах аз, а в гласа ми се преплитаха съчувствие и раздразнение, — Патрик обича Грейс. Те имат семейство. Каквито и чувства да изпитваш към него, трябва да забравиш още сега. Заради теб самата, защото връзката между Грейс и Патрик е непоклатима като скала.

Тя изсумтя подигравателно.

— Защо беше това? — попитах шокирана.

— Не знаеш и половината от всичко това, Иви.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Ами, просто казвам — продължи тя, — че говориш така, сякаш ти се струва абсурдна самата мисъл да бъда заедно с Патрик.

— Абсурдна е, разбира се! — изгубих контрол и повиших тон.

Сега Шарлот изглеждаше наистина ядосана.

— Може и да са минали само шест месеца, Иви — започна тя. — Но сега съм толкова слаба и... и модерна... и привлекателна, колкото всяка друга жена.

— Каква, по дяволите, е връзката на това с всичко останало? — попитах аз.

Тя се намръщи.

— Просто казвам, че тази идея вече не изглежда чак толкова абсурдна — отвърна тя, а яростта ѝ бе очевидна.

Не можех да повярвам на ушите си. Сетих се за Грейс и децата. Сетих се колко объркана се чувстваше по отношение на Патрик. Сетих се, че бяха женени само от няколко месеца.

И за първи път чувствата ми към Шарлот не бяха изцяло положителни.

— Шарлот — започнах аз, — това, че отслабна толкова много, няма нищо общо с другото. Идеята е абсурдна не защото не си достатъчно красива за него, а защото говориш за нашата приятелка и съпруга ѝ. За Грейс и Патрик. Къде отиде предаността ти?

Тя отново изсумтя и нещо в начина, по който го направи, наистина ме вбеси.

— Слушай — казах аз и се обърнах към нея, — трябва да забравиш цялата история, Шарлот, защото ти никога няма да бъдеш заедно с Патрик. Чу ли ме? *Никога*.

В този миг бузите и започнаха да почервяват.

— Иви, точно тук — отвърна тихо тя — бъркаш.

— Какво?

— Казах, че точно тук бъркаш — продължи тя, а лицето ѝ пламтеше. — Много е възможно аз и Патрик да бъдем заедно. Всъщност, ние вече бяхме заедно.

ГЛАВА 109

— За какво говориш? — попитах аз и се боях от отговора.

— На сватбата на майка ти — започна тя. — Нали се сещаш, че ти казах, че целунах един човек? Ами това беше Патрик.

Не казах нищо.

— Всъщност — добавя тя, — ние не само се целунахме.

— Какво искаш да кажеш?

Ясно бе, че Шарлот се чудеше дали трябва да продължи. Нямаше връщане назад и тя го знаеше.

— Аз... отидох да се поразходя, за да се поразведрия — отвърна тя, а гласът ѝ трепереше. — Чувствах се леко пиана и попаднах на него — той правеше същото. Просто седеше и прочистваше главата си. Започнахме да си говорим. Говорихме ли, говорихме. Каза ми такива неща, за които нямаш и най-малка представа, Иви; за които дори и Грейс няма ни най-малка представа.

— И?

— Тогава... ами просто се случи. Започнахме да се целуваме.

Тя спря, като се чудеше дали да продължи.

— И?

Тя въздъхна:

— И от дума на дума стигнахме до... до...

— До какво?

— Ами, правихме секс — предизвикателно отвърна тя. — Сега щастлива ли си? Патрик и аз... ние правихме секс.

Очите ми почти щяха да изскочат от орбитите си.

— Насред ливадата? — ужасено попитах аз. — Насред ливада, непосредствено до мястото, където беше сватбеният прием на майка ми?

Устните на Шарлот продължиха да треперят, но тя не отстъпи.

— Да, на ливадата — отвърна тя, твърдо решена да не прекланя глава. — Да.

— Не ти вярвам — отговорих аз, но всъщност ѝ вярвах.

— Истина е! — отвърна тя. — Ако искаш, го попитай. Но това е пълната истина.

Предполагаше се, че с моята професия трябваше да мога умело да боравя със словото, но някак си загубих ума и дума. Усетих, че просто си седях и мърморех нещо под носа си като герой от романа „Полет над кукувичето гнездо“.

— Как можа? — най-сетне промълвих аз. — Как можа да причиниш това на Грейс?

— То беше по-силно от мен — изхленчи тя. — Не те лъжа, Иви, наистина беше по-силно от мен.

— Разбира се, че е било! — изплаках аз.

— Нека да го формулирам по друг начин — продължи тя. — Чувствата ти към Джак в момента — силната мъка, непоносимата болка, ги изпитваш от няколко седмици, нали? А аз се чувствам така от седем години. Седем дълги години. Дори не можеш да си представиш как се чувствам.

Затворих очи.

— Мисля, че повече не искам да си ми приятелка — прошепнах аз. — Това е единственото нещо, за което мога да мисля.

Тя сграбчи ръката ми.

— Не казвай това, Иви — умоляваше ме тя. — Ти си най-добрата ми приятелка. Опитай се да разбереш.

— Съзнаваш ли въобще, че това, което си сторила, е нередно? — попитах аз.

Шарлот въздъхна.

— Знам, че това, което направих, не е правилно — отвърна тя, — защото са женени. Естествено. Но също така знам, че като постъпвам правилно, няма да стигна доникъде. Абсолютно доникъде.

Надникнах в очите ѝ.

— Шарлот — подхванах аз, — ти си една от най-старите ми приятелки. Знаеш, че бих направила всичко за теб. Но ако станеш причина за разпадането на този брак, не знам дали някога ще ти простя. Наистина не знам.

Тя закри лицето си с ръце и мълчаливо зариде. Плака, без да спира, и дори самата аз не разбрах колко време продължи това. Най-сетне вдигна глава.

— Няма да разваля брака им — отвърна тя.

— Защо си толкова сигурна?

Тя подсмръкна.

— Повярвай ми, сигурна съм... — промълви тя и отново спря, за да си поеме дъх. — Той... той... сложи край на това почти веднага.

— Продължавай.

Тя поклати глава.

— Той съжали много бързо за случилото се. Всемогъщи боже! Опитвах се да заблудя себе си, че това може да се окаже началото на нещо, но успях да го накарам да съжалява, че ще спи с мен, още преди да сме стигнали до края.

— Е, какво се случи? — попитах неохотно, никак не ми се щеше да навлизам в ужасяващите подробности, но знаех, че трябваше да ги изслушам.

— Той беше толкова пиян — призна тя. — Не просто пиян, всъщност едва успяваше да се задържи изправен. И сега си го представям как неумело се мъчеше да закопчее ципа на панталоните си и буквално да избяга от мен. А откакто това се случи, той не ми е казал и думичка. Той ме мрази.

Шарлот ридаше истерично, а аз положих неимоверни усилия, за да я погледна. В този миг се сетих за нещо друго.

— Знаеш, че трябва да кажа на Грейс.

Тя се обърна към мен, а в очите ѝ се четеше паника.

— Не прави това — промълви тя. — Моля те, не го прави.

— Тя е най-добрата ми приятелка — отговорих аз. — Трябва да ѝ кажа.

Шарлот започна да клати глава.

— Не, не, не можеш — лomotеше тя. — Тя има две деца. Семейство. Най-бързият начин, по който можеш да унищожиш всичко това, е да ѝ кажеш.

Двоумях се, докато гризях единия си нокът.

— Но как бих могла да запазя това в тайна от нея? — попитах аз.

— Единственото, което ще постигнеш, е, че ще се освободиш от този товар — изрече тя. — Кажеш ли ѝ, връзката ѝ с Патрик няма да просъществува и година.

И преди да успея да се спра, от устата ми се изплъзна въпросът:

— Как така изведнъж толкова се загрижи за нея и Патрик?

— Мрази ме колкото искаш, Иви — глухо отвърна тя, — но това, което казвам, е самата истина.

Отново потънахме в мълчание.

— Не те мразя, Шарлот — казах аз. — Просто не мога да повярвам, че това се случва, и просто не виждам как *бих могла* да премълча пред Грейс. Ще се чувствам като проклет съучастник.

— Слушай — започна тя, — поне не й го казвай утре. Не и на сватбата на Валентина. Това ще провали всичко. Просто го обмисли за няколко дни и тогава ще разбереш, че наистина съм права.

Не знаех какво, по дяволите, да направя. Сега не бях особено склонна да съдействам на Шарлот, но тя безспорно бе права, че сватбеният ден на Валентина нямаше да бъде нито подходящото време, нито подходящото място за подобно нещо.

— Обаче няколко дни — реших аз. — Ще го обмисля няколко дни. Само толкова мога да ти обещаю.

— Добре — отговори тя. — Хубаво! — И изтри очи.

— Има обаче едно нещо, което не мога да разбера — започнах аз, като донякъде се учудих защо въобще й казвам това. — Патрик се държеше странно още отпреди сватбата на майка ми. От месеци е много странен.

Шарлот прехапа устни.

— Мисля, че може би ще успея да разясня този въпрос — измънка тя.

— Нима?

— Именно това беше темата на разговора ни. Нашия дълъг разговор, преди...

— Е, какъв е проблемът — попитах аз. — Хайде, изплюй камъчето.

— Добре, добре — отговори тя и отново си пое дълбоко дъх. — Патрик е останал без работа.

ГЛАВА 110

Къщата на Грейс и Патрик

Събота, 21 юли

— Искам да си сложа сутиена — изхленчи Поли.

— Нали ти казах, че не може — отвърна Грейс, докато с едната ръка взимаше някаква бебешка храна от микровълновата, а с другата се решеше. — Петгодишните не носят сушени.

— Обзалагам се, че Иви ще носи сутиен — отвърна Поли. — Нали, Иви?

— Да — отговорих аз. — Но моят размер е 34 В, а ти не си този размер.

Поли се нацупи.

Както обикновено, кухнята на Грейс бе толкова разхвърляна, че приличаше все по-малко на най-важното място от домакинството и все повече на снимачната площадка на телевизионното предаване „Игри без граници“. През последния половин час ехтеше музиката от детския сериал „Строителят Боб“, а Грейс галопираше наоколо, пренебрегвайки тоалета на Поли, търсейки шишенцата сироп за температура и водейки трескави телефонни преговори с майка си за това дали Скарлет вече трябва да се храни с нож и вилица.

Грейс с един замах постави Скарлет на високото ѝ столче и започна да тъпче лъжицата в устата ѝ. Тя бе пълна с някакъв буламач, който според нея бе печена леща, но всъщност приличаше на нещо, което можеш да откриеш разлято пред входа на някой нощен клуб в два часа през нощта.

И докато Патрик се щураше наоколо в търсене на нещо, с което можеше да лъсне обувките си, аз се улових, че изучавам лицето му, след като вече бях запозната с вчерашните разкрития на Шарлот. Изглеждаше толкова щастлив, колкото може да бъде някой, който бе тайно безработен и наскоро бе правил пиански секс с една от най-старите приятелки на съпругата си.

— Трябва да си призная, че никога не съм си мислела, че Валентина и Едмънд ще се оженят — започна Грейс, като поглеждаше към Патрик с надеждата, че той можеше да ѝ отговори.

— Хм. — Той повдигна рамене и измъкна една бърсалка за прах от шкафа под мивката.

Тъй като Патрик бе кум, трябваше да се срещне с младоженеца в дома му след двадесет минути. Що се отнасяше до мен, смятах, че щеше да си тръгне тъкмо навреме, защото да се намирам в една и съща стая заедно с него и Грейс и да знам нещо, което тя не знае, ме караше видимо да потръпвам.

— Бог знае що за брак ще е това — продължи Грейс. — Не мога да не си помисля, че тя ще му се качи на главата.

— Може би — отвърна той.

Грейс ми хвърли почти извинителен поглед, сякаш се опитваше да ми каже: „Ето колко стимулиращи са разговорите ни напоследък“. Незабавно отместих поглед и започнах да изучавам таблицата с хранителното съдържание на гърба на пакет корнфлейкс.

— Как се разбира с родителите му? — попита тя.

— Предполагам, че добре — изсумтя Патрик. — Наистина не знам.

— Бърнард вероятно я обожава — продължи тя, — но Жаклин... Не знам, предполагам, че тя би предпочела Едмънд да беше довел някоя не толкова пищна.

— Хм — намесих се аз. — Някоя като Мадона.

Патрик постави обратно бърсалката в шкафа под чешмата и се отправи към коридора, без да обели и дума. Чух как вратата на тоалетната се затвори и в този миг пристигна Поли. Облечена бе в прекрасна розова рокля, а под нея ясно се виждаше „сутиенът“ ѝ, който всъщност бе горнище на бански. Тя бе като странна кръстоска между Шърли Темпъл и проститутка от лондонската гара.

— *Поли!* — Грейс промълви уморено, когато Скарлет започна да хвърля пластмасовите си тухлички из цялата кухня. — Какво ти казах?

— Не мога да си спомня — отвърна тя.

— Нали ти казах, че не може да носиш това нещо — отговори Грейс.

— Но... — прекъсна я тя.

— Никакво, но! — строго изрече Грейс.

— Да — добавих аз и започнах да я гъделичкам, — иначе ще се обадим на Супербаба.

Бе твърдо решена да се разсърди, но вместо това неохотно избухна в кикот.

— Най-добре да тръгвам — каза Патрик, който отново се бе появил.

— Тате — започна Поли, — може ли да облека сутиена си за сватбата? Той не е истински сутиен, а е фалшив. Баба ми го купи, защото реши, че е хубав и знаеше, че аз само ще си играя с него. Може ли, тате?

Двете с Грейс слушахме всичко това почти онемели. Ако Поли бе такава на пет години, каква ли, по дяволите, щеше да бъде на петнадесет? Макиавели?

— Ако баба ти го е купила, тогава не разбирам защо да не може да го сложиш — отвърна Патрик и сграбчи ключовете на колата.

— Патрик! — запротестира Грейс. — Не, не може да го сложи. Щях да извия врата на майка ми, ако знаех, че ѝ го е купила.

— Но тате каза, че може — отвърна Поли и направи такава отчаяна физиономия, че човек би си помислил, че тъкмо бе научила, че трябваше да прекара остатъка от живота си в някой изправителен дом, подложена на диета, която се състоеше единствено от овесена каша и изсушен грах.

— Татко нямаше това предвид — отвърна Грейс. — Нали, татко? Патрик я погледна.

— *Смятах* — подхвърли той с негодувание, — че мама и татко не би трябвало да си противоречат в присъствието на децата.

— Прав си — също толкова негодуващо отговори Грейс, — не трябва. Но татко очевидно не осъзнава, че направи точно това.

— Правилно — намеси се той и тонът му стана още по-строг, — но мама несъмнено трябва да разбере, че татко не е медиум и следователно няма как да е наясно какво точно е казала преди това.

— Мама *разбира* — обади се Грейс, — но като се има предвид, че татко знае какви са възгледите на мама, тя ще му бъде много благодарна, ако я беше подкрепил в това.

Той изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избълва още някой коментар, който щеше да бъде толкова хаплив, че можеше да

разтопи мебелите подобно на киселина. В този момент иззвъня телефонът му. Той спря, за да отговори на обаждането.

— Е — намеси се Поли, — след като мама и тате си поговориха за това, вече мога да нося сутиена, нали?

— Не! — изкрещя Грейс.

Тя и Поли продължиха сражението. Боб Строителят не спираше да чурулика радостно, а Скарлет хленчеше за следващата лъжица, докато блъскаше с пластмасовите тухлички по масата на високото си столче. И въпреки че на това място се случваха толкова много неща едновременно, че се чудех къде да погледна, насочих вниманието си към един-единствен човек — Патрик. Единствено той бе мълчалив и слушаше какво му говорят от другия край на линията. Той продължи да мълчи, но лицето му така пребледня, че скоро заприлича на Кристофър Лий^[1].

Накрая затвори телефона.

— Кой беше? — попита Грейс.

— Иви — промълви той, — мисля, че е най-добре да тръгваш. Трябва да поговоря с Грейс за нещо. Трябва да говоря с нея насаме.

[1] Легендарен и плодовит английски актьор, роден през 1922 г. Получава известност с ролята си на Граф Дракула в поредица от филми на ужасите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 111

Замъкът Ноусли

Събота, 21 юли

Валентина бе облечена от главата до петите в най-скъпото сватбено произведение на шивашкото изкуство, което можеше да се купи с пари. Тя носеше тиара, която би надминала с блясъка си и полилей в Бъкингамския дворец, но имаше нещо, което не бе съвсем в ред — булката не се усмихваше.

— Не знам какви са били очакванията ми за екипа на списанието „Хайлайф“ — цупеше се тя, докато позирахме за първата снимка за деня, — но не съм предполагала, че ще изпратят някой грохнал дърт нещастник, който ще прави снимките, и седемнадесетгодишно момиче, което ще взима интервютата.

Намирахме се сред обширния двор на замъка Ноусли, една от най-внушителните фамилни сгради в Северна Англия, и като изключим службата в църквата, именно на това място щеше да премине по-голямата част от днешните събития.

— Очевидно е на осемнадесет — отвърнах аз.

— Кой? — попита Валентина.

— Интервюиращата. Поприказвахме си малко преди това. Казва се Друзила, Друзила фон Някоя си. Баща ѝ е граф някъде из Европа и познава собственика на списанието.

Но на Валентина не ѝ пукаше за бащата на Друзила фон Някоя си.

— Слушай — обърна се тя към фотографа. — Какво ще кажеш да направиш една снимка, на която се качвам в каретата, заобиколена от шаферките си?

— Миличка — изръмжа той, — концентрирай се върху това да изглеждаш красива, а снимките остави на мен. Тогава и двамата наистина ще се разберем като хората. Сега смятам, че е добре да направим една, на която са булката и баща ѝ, преди да се отправят към църквата. Къде точно е баща ти?

— Тукинка съм — обади се Фредерико и се плъзна към Валентина, като обгърна талията ѝ с ръка.

— Ти не си ми баща — каза му тя. — Той не е моят баща — обърна се тя към всички останали.

— Знам, че обикновено не съм — отвърна Фредерико, — но си мислех, че само за днес, заради това място и повода, заради това аз трябва да бъда твой баща.

— Ще ме предадеш на младоженеца, това е всичко! — изсъска тя. — Това не променя биологичния факт, че между нас двамата няма нищо общо. Тук си, за да украсиш ръката ми. Ясно ли ти е?

— Добре, добре — започна той и вдигна ръце — Разбрах. Понякога си толкова груба, Валентина, но аз харесвам това у жените.

Фотографът твърдеше, че от списанието са му изпратили списък с инструкциите, сред които фигурираше и заръката да се върне със снимка на булката и баща ѝ. Той принуди Валентина и тя с неохота позира за снимката заедно с Фредерико. Той отново обвини талията ѝ с ръка в поза, която някак си не изглеждаше много бащинска, като се имаше предвид колко близо бе поставил дланта си до задника ѝ.

Без съмнение Валентина се беше постарала, за да бъде сватбата ѝ перфектна и грандиозна. Тортата беше ръчно изработена от бял белгийски шоколад, висока над метър и половина. В сравнение с нея тази на Майкъл Дъглас и Катрин-Зита Джоунс изглеждаше така, сякаш беше купена от най-обикновена сладкарница.

Роклята ѝ беше толкова скъпа, че човек би могъл да си купи къща калкан в някои части на страната за по-малко пари. Според Валентина тя бе елегантна, но и достатъчно секси, за да бъде сигурна, че когато Едмънд я види, пулсът му щеше да се ускори и щеше да получи сърдечна недостатъчност.

Но сред всичките ѝ старания нямаше по-изумително от това, пред което се намирахме в момента: карета като на Пепеляшка. Украсена бе с кристали, теглена от четири бели коня. Опасявах се, че точно в този случай усета за вкус на Валентина беше съпътстван от също толкова добре развитата ѝ склонност към показност. Идеята беше, че каретата щеше да отговаря на социалния статут на сватбата. Всъщност, повече приличаше на нещо, с което би се разхождал Елтън Джон, ако живееше в Дисниленд.

— Каретата си я бива — обади се фотографът и за част от секундата Валентина изглеждаше така, сякаш може би щеше да промени мнението си за него. — Снимах на сватбата на Джордан и Пит и те имаха абсолютно същата.

— *Идиот!* — изсумтя тя.

Докато всички шаферки, с изключение на Грейс чакаха на заден план, при първата изникнала възможност отведох Шарлот настрани.

— Ти ли се обади на Патрик малко по-рано? — попитах аз.

Лицето ѝ пламна, но тя погледна предизвикателно.

— Да — отвърна тя и сграбчи още по-здрави букета си.

— Какво му каза?

— Казах му, че знаеш — отвърна тя. — Казах му, че съм ти казала всичко.

Намръщих се.

— Трябваше — продължи тя. — Не можех да рискувам и ти първа да кажеш на Грейс.

— Нали ти казах, че няма да го направя? — прошепнах аз. — Поне не преди сватбата.

Тя подсмръкна и повдигна рамене.

— Каквото има да става, ще стане сега — продължи тя. — Той знае какво изпитвам. Сега топката е в неговите ръце.

Поклатих глава, дори не можех да си представя какво би могло да се случи в къщата на Грейс точно в този момент.

— Хммм, извинете — промълви Друзила, журналистката от списание „Хайлайф“, и пристъпи напред.

— Дали вече мога да започна интервюто? — попита тя.

— Разбира се — бързо отвърна Валентина. — Действай.

— Ааа, ами добре — отговори тя. — И така, на някакво парти ли се запознахте с господин Барнет?

— Всъщност, той беше кум на една друга сватба — започна Валентина. — Тази на двама от най-скъпите ми приятели — Грейс и Патрик. Може би изпадам в прекалено много подробности, но ако не желаете, не споменавайте имената им. Но ще бъде много добре, ако напишете, че имам много приятели. Много скъпи и мили приятели.

— Ааа, добре — отвърна Друзила, като си водеше стенографски бележки със скорост от шест думи в минута. — И, ааа, харесвате ли партита?

— Ами да — отговори Валентина. — Разбира се, че кой не ги харесва?

— Добре — обади се момичето. — И на какви партита обикновено ходите?

— Е, всякакви — продължи Валентина. — Но какво общо имат те с моята сватба?

— О, ааа, ами наистина не съм много наясно — започна Друзила, — но моята редакторка ми каза, че трябва винаги да задавам въпроси за партита. Според нея, ако питам за тях, никога няма да сбъркам.

— В такъв случай едва ли се стремиш да получиш награда Пулицър с тази статия — вметна Валентина.

ГЛАВА 112

Джорджия започна да изглежда леко разтревожена, но подозирах, че моята тревога бе много по-голяма.

— Кога трябва да тръгнем за църквата? — попита тя.

— След около час — отвърнах аз. — Грейс появи ли се вече?

— Ами... — Джорджия се озърна, за да види дали Валентина ни слуша.

— Нима искаш да кажеш, че не е тук! — изкрещя Валентина. — Поне на днешния ден можеше да се постарее и да се появи навреме.

— Сигурна съм, че съвсем скоро ще е тук — отвърна Джорджия. — Знаеш каква е. Винаги закъснява, винаги пристига в последния момент.

— Може и да е така — обади се Валентина. — Но ще бъде невъзможно Андрю Хърбърт да й направи косата за толкова кратко време. Този човек може и да е гений с цветовете, но доколкото знам, в уменията му не влиза пътуване във времето.

— Виж — започна Джорджия, — защо не влезеш вътре и не пийнеш чаша шампанско заедно с нас?

— Добре — отвърна Валентина и се отправи с маршова стъпка към централната сграда. — Занимавах се достатъчно с този Дейвид Бейли^[1] и безстрашната му репортерка.

Когато се озовавахме в приемната, всяка от нас си взе чаша шампанско и не след дълго всички започнаха да се успокояват. Дори и Валентина. Скоро се усещаше радостно вълнение, което трябваше да бъде част от всяка сватба. Отпих от шампанското си и погледнах към Валентина, която сияеше от щастие, защото съвсем скоро щеше да се обвърже до края на живота си с един мъж и сякаш нещо ме принуди да говоря пред останалите, и изведнъж усетих, че се обърнах към тях:

— И така, бих искала да вдигна скромен тост.

Всички спряха заниманията си и погледнаха към мен.

— Е, Валентина — започнах аз, — всички ние те познаваме от повече от шест години и като при всяко приятелство и при нас е имало

възход и падение. Няма съмнение обаче, че ти си една на милион, и за щастие откри мъж, който също е един на милион. Някой, който наистина те обожаваше, някой, който е твърдо решен никога да не те пусне да си отидеш. И това е едно от най-... ами, това е едно от най-удивителните неща в света.

Гърлото ми пресъхна и внезапно се почувствах нелепо развълнувана, мислейки за Грейс, Патрик и Шарлот, но най-вече в главата ми нахлуха мисли за Джак.

Погледнах настрани и се престорих, че проверявам спиралата си, когато очите ми се пълнеха със сълзи. В съзнанието ми проблесна яркият образ на широката и щедра усмивка на Джак и бях ядосана на себе си, затова, че се чувствах толкова сантиментално.

— Добре ли си, Иви? — попита Джорджия и когато положи ръка върху моята, това сякаш още повече даде воля на напиралите ми сълзи.

— Да, да — отвърнах аз и възвърнах нормалния израз на лицето си. — Нека всички да вдигнем чаши! За Валентина!

— За Валентина! — всички вдигнаха тост и ръкопляскаха, докато тя се наслаждаваше на всеобщото внимание.

— О, погледнете — обади се Джорджия, докато се взираше през прозореца. — И Грейс вече е тук.

— Слава богу — отвърна Валентина. — Надавам се, че знае, че не може да остави колата по средата на алеята. Не искам на сватбените снимки да има някакво ауди. Особено някое, което е на три години.

Не бе изминала и минута, когато стъпките на Грейс приближиха към стаята и вратата се отвори с трясък. За всички нас бе ясно, че сватбените снимки бяха последното нещо, което занимаваше Грейс в този момент.

[1] Известен английски фотограф. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 113

Грейс изглеждаше толкова готова да бъде шаферка, колкото някой, който току-що бе наторил стопанството си. Най-поразяващи бяха не само дънките, липсата на грим и целият ѝ раздърпан вид, но и изразът на лицето ѝ. Тя сякаш щеше да експлодира всеки момент.

— Ти! — започна тя и посочи Шарлот. — Ти и аз трябва да си поговорим за нещо.

— Грейс! — изпищя Валентина. — Няма никакво време за приказки. Трябва да накъдрим косата ти!

— Съжалявам, Валентина — отвърна ѝ Грейс, — но в момента трябва да свърша нещо по-важно от това да ми бъде накъдрена косата.

— Кое може да е по-важно от това да ти оправят косата? — попита бъдещата булка. — Службата ще започне след по-малко от четиридесет минути.

Грейс се обърна към Шарлот.

— Тук ли искаш да поговорим, или навън? — попита тя.

Валентина изглеждаше ужасена.

— Слушай, Грейс — започна тя. — Знам, че понякога Иви може да бъде много тежък характер, но наистина не може ли просто в момента да загърбите различията си? Поне докато си замине екипът на „Хайлайф“.

Горката Валентина очевидно си мислеше, че Грейс се бе скарала с мен.

— Е, Шарлот, къде да поговорим? — попита Грейс.

Цялото лице и гърдите на Шарлот горяха и тя изглеждаше така, сякаш някой трябваше да потуши този пожар.

— Грейс — промълви тя и устата ѝ трепереше така, сякаш се канеше да каже нещо, но не пророни и дума.

— Добре — отвърна Валентина и пое нещата в свои ръце. — Стига толкова. Какво става?

Лицето на Грейс се сгърчи.

— Как можа, Шарлот? — започна тя. — Как можа да го направиш, след като толкова много години си моя приятелка? Видя как порастват децата ми? След като беше моя шаферка?

Сега Шарлот заби безмълвен поглед в пода, а устните ѝ все още трепереха.

— Шарлот, откакто те познавам, винаги си била Госпожица Красота, Доброта и Интелект, но кажи на всички какво си сторила. Давай.

Шарлот не помръдна и продължи да мълчи.

— Няма да им кажеш? Е, аз ще го направя вместо теб — не спираше Грейс. — Шарлот се опитва да ми отмъкне съпруга.

— Какво? — възкликна Валентина. — Грейс, да не би да си пияна?

— Просто я попитай — допълни Грейс. — Попитай я за опита ѝ да прелъсти Патрик в деня на сватбата на майка ти, Иви.

Прехапах устни и погледнах към пода, като веднага разбрах, че Патрик не ѝ бе казал, че знаех. За част от секундата изпитах облекчение, но тогава изненаданата Грейс отново се обърна към мен и изкрещя:

— Знаела си!

— Грейс, работата е там, че... — запротестирах.

— По дяволите! Значи си знаела! — продължи тя. — Господи, не го вярвам.

— Аз не знаех — подчерта Валентина. — Защо винаги последна научавам тези неща?

Шарлот бе почервенияла и цялата трепереше, но изведнъж доби предизвикателен вид.

— Добре, Грейс — отвърна тя. — Как можах ли? Е, ще ти кажа как.

Изведнъж цялата стая стана много, много тиха.

— Защото го обичам — обади се тя.

Валентина изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Мисля, че го обичам повече, отколкото ти някога си го обичала — добави Шарлот. — Бих направила всичко за него. Бих умряла за него. Ако трябва да си честна, ти би ли направила това?

Грейс не отговори.

— Не — заяви Шарлот — Не мисля, че би го направила.

Грейс се отпусна върху един стол и изведнъж лицето ѝ доби много изморен вид.

— И ако това ще промени нещо — Шарлот добави със сериозен тон, — наистина се чувствам виновна пред теб и децата. Не съм действала така, сякаш въобще не ми е хрумвало за вас.

По лицето на Грейс бе изписано вълнение, тя отново се изправи и тръгна към Шарлот. За миг си помислих, че се кани да я прегърне, но когато се приближи на около половин метър до нея, тя заби юмрука си право в лицето ѝ.

ГЛАВА 114

— Аз няма никаква представа, че английски сватби толкова вълнуващи — говореше Федерико, докато пътувахме в каретата на Пепеляшка.

— О, я млъквай — отвърна Валентина, а Джорджия съчувствено положи ръката си върху нейната.

Окачването на каретата бе като на задницата на трактор и човекът, който бе намерил конете, които я теглеха, вероятно просто беше открил четирите най-измъчвани от газове животни в цяла Англия. Хубавото обаче бе, че сега Валентина бе малко по-спокойна, макар че се движихме по посока на вятъра, който довяваше една от най-отвратителните миризми, идващи от клетката на слоновете в зоологическата градина „Честър“.

Тя дори успя да превъзмогне учестеното си дишане, причината за което беше фактът, че остана с една шаферка по-малко, след като трябваше да изпрати Шарлот в Бърза помощ. Освен това целите рокли на другите ѝ три шаферки бяха покрити с малки, но забележими петна кръв и сополи, резултат от удара на Грейс.

Моята бе най-зле. Точно в предната част на волана имаше огромно кърваво петно, което изглеждаше още по-отвратително, след като дълго време го търках като обезумяла. Но ако сложех букета си по определен начин, почти щях да мога да го прикрия. Друзила от „Хайлайф“ беше уверила Валентина, че преди да отпечата снимките, щяха да премахнат с аерограф всичко излишно.

— Грейс — започнах аз, докато се друсаме нагоре-надолу и преминавахме през една част от пътя с повече дупки от който да е черен път в Третия свят, — може ли да обсъдим това?

— Да, моля ви! — настоя Валентина. — За бога, сдобрете се или поне започнете да се усмихвате, защото от вас се очаква да правите точно това.

— Много съм ядосана и разстроена, за да обсъждам това — отвърна Грейс, която всеки момент щеше да се разплаче. — Сега не е

времето.

— Да — намеси се Валентина. — Да, вероятно си права. Не, благодаря, днес не желая повече драми. Но ще се усмихнете нали? Моля ви.

Каретата забави хода си на един светофар, но преди да успеем да спрем, тя започна да издава странен звук. Наистина много странен звук. Скърцащ звук.

Очите на Валентина се разшириха, а ние се спогледахме разтревожено. Тогава изведнъж скърцащият звук се усили и единият край на каретата се сгромоляса на земята, като изстреля шаферки, букети, сатенени обувки, воали и тиари във всички посоки.

— Какво, по дяволите... — изплака Валентина, като блъскаше главата си в рамката на прозореца, като напълно бе забравила за ролята си на въздържаната булка.

— Ама за какво е всичко това? — крещеше Федерико.

Измъкнахме се от каретата, а гледката пред очите ни не изглеждаше никак обещаваща.

— Счупило се е проклетото шибано колело! — изкрещя Валентина, като очевидно тирадата ѝ бе насочена към кочияша.

Той се почеса по главата. Изглеждаше необикновено спокоен при цялата тази ситуация, а при тези обстоятелства това бе напълно недопустимо.

— Леле! — каза той.

— Е, какво ще направите? — Валентина попита истерично.

Той повдигна рамене и отвърна:

— Ами всъщност не знам. Не можеш ли просто да се обадиш на Пътна помощ с ей т'ва.

Валентина си вееше пред лицето.

— Е, как предлагаш да стигна до църквата? — изръмжа тя.

Той отново повдигна рамене:

— Миличка, винаги можеш да си хванеш стоп.

ГЛАВА 115

Първо си помислихме, че се шегуваше. Но всички, които познавахме, вече бяха в църквата с изключени мобилни телефони, а наоколо нямаше пукнато такси и изведнъж пътуването на стоп се превърна в единствената възможност.

Разделихме се на две групи, като моята група се наблъска в задната част на покритата кола на един търговец на риба, който тъкмо се връщаше от търговците на едро. Когато тръгнахме от къщата, ухаехме на парфюма на Вера Уанг, а когато стигнехме в църквата, щяхме да миришем на одеколон с аромат на риба треска.

За другата група — булката и „баща“ ѝ, избрахме едно превозно средство, за което всички бяхме единодушни, че почти щеше да мине за сватбена кола, трябваше само фотографът и операторът да я снимат от подходящ ъгъл.

— Може би ще трябва малко да го редактирате — казвах на оператора, докато ги чакахме да пристигнат пред църквата.

— Защо? — попита той. — С какво точно ще пристигне?

— Ами, ще видите — отвърнах аз. — Просто се постарайте.

Когато колата на Валентина и Фредерико се зададе по алеята право към нас, в далечината всичко изглеждаше наред. Но когато трябваше да завие надясно, за да паркира, всичко лъсна наяве. Операторът и фотографът от „Хай Лаайф“ си поеха трескаво дъх и човек би си помислил, че току-що някой рязко ги бе изритал в слабините.

— Кажи ми, че тя не идва с катафалка! — задъхваше се фотографът. — Наистина не е възможно да се появи с проклета катафалка!

— Както ви казах — обърнах се към него, като се опитвах да остана спокойна, — ако я снимате как слиза от предната част, колата съвсем спокойно ще изглежда като сватбена.

— Ами цветята на прозореца? — попита той. — Подредени са така, че да изписват „Почивай в мир, Били“.

— Да, знам, знам — отвърнах аз, като осъзнах, че ние сигурно бяхме най-голямото предизвикателство в цялата му фотографска кариера. — Но ни казаха, че можем да ги избутаме в задната част заедно с ковчега, за да направим няколко снимки. Хайде, трябва да побързаме.

Когато Валентина се зададе откъм катафалката, тя сияеше, усмихната до уши, и очевидно не се смущаваше от факта, че току-що бе пътувала в компанията на един труп и Федерико. Сега я видях в напълно нова светлина.

— Дяволски съм впечатлена — възкликнах аз, когато застанахме на входа на църквата, готови да влезем. — Приемаш всичко това изключително леко.

Тя се усмихна и отвърна:

— Докато идвахме насам, изведнъж ми хрумна мисълта, че всеки момент ще се омъжа, тогава защо трябва да позволявам да ме тревожат подобни неща?

ГЛАВА 116

Имах силни подозрения, че никога нямаше да мога да ида на някоя сватба, без да си помисля за Джак.

Причината не бе само в това, че нашето кратко, но толкова сладостно ухажване започна и приключи на такова събитие, но и заради всичко, което представляваха сватбите — любов, обвързване, щастие. Искрено вярвах, че никога нямаше да споделя тези чувства с някой друг.

Знаех, че това звучи толкова оптимистично, колкото предсмъртната бележка на някой самоубиец, но просто бях реалистка. Защо ли да откроя любовта в някой друг, като преди бях толкова далече от подобно чувство? Беше ми дадена възможност, но я пропилях. Много просто.

— Какво става с теб? — попита Себ, когато се озовавахме на приема. — Изглеждаше толкова нещастна по време на цялата служба.

— Нищо — отвърнах аз. — Добре съм. Напълно добре съм.

— Ами, ще ми се да се развеселиш. Разваляш ми настроението — добави той.

— Извинявай — измърморих аз.

— Не се притеснявай — добави той, като се надвеси над мен и завъртя езика си около ухото ми с цялата нежност, на която бе способен някой санбернар, поглъщащ агнешка пържола. — Ще ми се реваншираш по-късно.

Постави ръката си на задника ми и започна да го мачка, сякаш се опитваше да определи зрелостта на някой пъпеш. Аз направих гримаса:

— Недей, Себ. Не по време на сватбата.

Не желяех да бъда опипвана, но не само заради факта, че се намирахме на сватба, но и поради друга причина: макар че толкова се стараех нещата между нас да се получаваха, не можех да погледна към Себ, без да ми се прииска да беше някъде другаде. Като Външна Монголия^[1] примерно.

Когато гостите започнаха да прииждат в централната трапезария на замъка Ноусли, бързо стана ясно, че гостите на булката и тези на младоженеца нямаше да се смесват. Не бях много сигурна защо се получаваше така, но бях сигурна, че не го правеха нарочно. Просто тези, които бяха от страната на младоженеца, явно се чувстваха малко неудобно да разговарят с някого, който не носеше комплект блуза с жилетка и перли. При гостите на младоженката ситуацията бе подобна, само дето те отбягваха тези, които не се бяха подложили на козметична операция на лицето.

Цял ден не бях яла нищо, но когато за четвърти път отказах предложения ми сандвич с пушена съомга, осъзнах, че ако току-що бяха изяла три от най-големите сандвича на Макдоналдс, щях да имам по-голям апетит отколкото сега.

— Отивам до мъжката тоалетна, за да взема нещо, което ще приповдигне духа ми — прошепна Себ и ми намигна. — Така ще мога да издържа речите.

Отпих от шампанското си, когато усетих, че някой ме потупа по рамото.

— Какво се е случило с Шарлот? — попита майка ми.

Днешното ѝ облекло се състоеше от морав костюм, като долната му част представлява пола-панталон, а в тон с него носеше шапка а ла Робин Худ, чието перо накара неколцина от гостите да кихат по време на цялата церемония.

— Дълга история — отвърнах аз.

— Е, надявам се да е добре — отговори майка ми.

— Ще бъде — добавих не съвсем уверено.

Когато Себ се върна, изглеждаше леко стъписан да се изправи лице в лице с майка ми. Тя често имаше подобно въздействие върху хората, но те обикновено я поздравяваха с почти същия израз на отвращение.

— Здравейте — весело започна тя. — Не мисля, че сме се срещали. Аз съм Сара, майката на Иви.

— Здравейте — презрително отвърна той и грабна най-голямата чаша шампанско от минаващия сервитьор.

— Мисля, че бяхте на сватбата на Джорджия, нали? — продължи майка ми, усмихвайки се. — Може и да не ме помните, но аз също бях там.

— Помня ви много добре. — Той сподави смеха си и се извърна.

Първоначално майка ми изглеждаше леко смутена от неговия коментар, а аз бях толкова слисана, че за миг не можех да измисля никакъв отговор.

— Е — обади се тя. — Сигурна съм, че ще се видим по-късно. Приятно прекарване на деня.

Когато тя бе толкова далече, че не можеше да ни чуе, аз се обърнах към Себ.

— Недей да се подиграваш с майка ми — казах с тон, от който ставаше ясно, че нямаше никакъв шанс отново да си завре езика някъде близо до ушния ми канал.

— О, стига де. Само казах, че я помня — безгрижно отговори той.

— Ти каза: „Помня ви много добре“ — обадох се аз.

— За бога, как бих могъл да я забравя, след като изглежда по този начин?

— Защо непрекъснато се занимаваш с вида на хората? — попитах аз. — Майка ми е страхотен човек и ако си беше направил труда да поговориш с нея, съм сигурна, че сам щеше да го разбереш.

— Все тая — отвърна той като някой сърдит тийнейджър. — Господи, станала си дяволски досадна! Това беше просто шега.

Той отпи още една голяма глътка от чашата си, като очевидно намираще цялата случка за много по-забавна от пътешествие до крайбрежието.

— Знам — отвърнах сухо аз. — Себ, работата е там, че не разбирам шегите ти.

Усмивката веднага се изпари от лицето му.

— Мисля — продължих аз, — че не желая да се виждам повече с теб. Съжалявам.

— Зарязваш ме по време на сватба? — попита той непроумяващо. — А още дори не сме правили секс.

— Съжалявам, Себ, но съм влюбена в друг.

— Ти? — Той се усмихна подигравателно. — Влюбена? Ха, не ме разсмивай!

— Истина е — отвърнах отчаяно.

— Иви, това ще продължи пет минути, както и при предишните ти връзки — отвърна той и драматично се завъртя кръгом.

Наблюдавах как Себ бързо прекоси стаята и се отправи към вратата и тогава усетих, че някой бе застанал до мен и се обърнах, за да видя. Операторът доволно заснемаше кадри, сякаш събираше материал за предаването на Дейвид Атънбъро^[2].

— Ако нямате нищо против? — сопнах се аз. — Но в наши дни едно момиче очаква да бъде оставено на спокойствие, когато скъсва с приятеля си, нали?

— О, извинете! — отвърна той. — Казаха ми да снимам колкото се може повече гости.

[1] Съществува следното деление: Вътрешна Монголия (сега автономен район в КНР) и Външна Монголия (сегашната Монголия). След китайската революция от 1911 г. Външна Монголия се обявява за независима теократична държава начело с върховен будистки лама, но по-късно е окупирана от китайски войски. През 1921 г. с помощта на Червената армия независимостта ѝ е възстановена и на 26.11.1924 г. е провъзгласена Монголската народна република, която до 1990 г. е член на Източния блок. С конституцията от 1992 г. официалното название на страната се променя от Монголска народна република на Монголия. — Б.пр. ↑

[2] Известен британски естественик, създател на редица научнопопулярни филми за природата през 80-те и 90-те години. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 117

Започнах да си мисля, че по време на тази сватба имаше по-голяма вероятност да се натъкна на Йети, отколкото на Грейс.

Прекарах последния половин час в опити да я открия, като отчаяно исках да обсъдим подробно нещата, но усилията ми не се увенчаха с успех. Тъкмо когато реших, че може би си бе тръгнала, я съзрях да говори с Боб в другия край на стаята. Незабавно се насочих към тях, но докато вървах, ме спря познат глас. Глас, който бе толкова галещ за ухото, колкото звукът на тебешира, стържещ по черната дъска.

— Иви! Както винаги, изглеждаш удивително!

Извърнах се и видях Гарет, който бе застанал на балкона и така бе засмукал марлборото, че човек би го оприличил на първокласна прахосмукачка.

— Гарет, не желая да разговарям с теб — отвърнах аз.

Виждах го за пръв път, след като реши да разкаже на Джак всичко за мен, за миналото ми и за онези проклети обеци.

— Защо не? — попита той. — Не е заради онази работа с обещанията, нали? И, ами... *твоят проблем с обвързването*. Надявам се, че не съм сгафил.

— Нарочно каза на Джак за това, нали?

Гарет повдигна рамене и се опита да изглежда невъзмутим, но енергичността, с която отново чешеше лицето си, подсказваше, че той не бе никак спокоен.

— Просто смятах, че не е подходящ за теб. Това е всичко — смънка той.

— О, и защо да не е? Защото го харесвах повече от теб?

— Не ти отива да си ядосана, Иви — добави той и ме заплаши с пръст.

— Гарет — започнах аз и реших, че може би в крайна сметка исках да разговарям с него, — мога ли да говоря без заобикалки?

— Разбира се — отвърна той.

— Опитвах се да бъда внимателна с теб — започнах аз. — Опитвах се да смекча удара. Опитвах се да не ти казвам, че ако беше последното животно, минерал или зеленчук, останали на тази планета, пак щях да предпочета да прекарам нощта вкъщи сама и да гледам телевизионната игра „Предстартово броене“. Безброй пъти ти повторих, че съжалявам, че те заряхах, и честно казано не смятам да го казвам отново. Защото сега не съжалявам. Сега съм доволна, че те заряхах. Само ми се ще да бях разбрала по-рано що за подла, малка крастава жаба си.

— Правилно ли съм разбрал? — попита той намръщен. — Казваш ми, че наистина, ама наистина няма да излезеш с мен отново? Ама съвсем наистина ли?

Сграбчих цигарата от ръката му и бавно я загасих в розовата му полиестерна вратовръзка. Очите му се разшириха от учудване.

— Гарет — промълвих аз, — мисля, че най-последно започваме да се разбираме.

ГЛАВА 118

Когато приближих Грейс и Боб, тя изпъна гръб и усетих, че присъствието ми бе толкова желано, колкото избухването на птичия грип в царството на фламингото.

— Иви! — възкликна Боб, когато ме видя. — С Грейс тъкмо сравнявахме медените месеци. Нашите три седмици в Колумбия звучат доста по-различно от Малдивите. На теб, разбира се, ще ти хареса. Но трябва да си призная, че тайно доста им завиждам за казанчетата на тоалетните.

— Обзалагам се — кимнах аз.

— Между другото — добави той, — видях, че говореше с Гарет. Най-после разбрах защо е напуснал работата при такива странни обстоятелства.

— О, защо? — попитах аз.

— Нали се сещаш, че ти бях казал, че се е случило нещо странно между него и Диъдри Бенет, колежката ми? Е, оказа се, че за кратко двамата са се позабавлявали.

— Това не беше ли онази жена с големия задник и ужасните зъби? — попитах аз.

— Точно тя — отвърна Боб. — Но това явно не е спряло Гарет. Когато напусна, буквално започна да я преследва. Дори й купи някакво странно латексово бельо от онези смешни магазини, сещаш се кои имам предвид. Точно тогава се намеси ректорът и му каза или да престане, или да се маха. За щастие той избра второто и оттогава насам не е притеснявал Диъдри. Ооо, всъщност това бе времето, когато ти започна да излизаш с него. Лично аз смятам, че ще постъпиш добре, ако го избягваш.

— Мисля, че си прав, Боб. Виж — продължих аз, — ще може ли да поговоря с Грейс за секунда? Ако може, насаме.

— Разбира се — отговори Боб. — И без това се канех да тръгвам, за да потърся майка ти. Оставих я да разказва на една от лелите на

Едмънд за контейнера за червеи, който монтира в момента. Но не съм сигурен дали тази тема би се полюбила много на една лейди Барнет.

В мига, когато Боб се отдалечи и вече не можеше да ни чуе, аз директно подхванах въпроса.

— Грейс, съжалявам, че не ти казах — започнах аз. — Наистина съжалявам. Едва снощи разбрах за това и просто исках да мине сватбата, за да не провалим всичко.

Тя въздъхна:

— Сега вече е малко късно за това.

— Знам — отвърнах аз.

— Значи *щеше* да ми кажеш? — попита тя.

— Ами, да, мисля, че щях — отговорих аз и веднага осъзнах, че щях да направя живота по-лесен, ако просто бях казала „да“.

— Какво искаш да кажеш с това „мисля, че щях“? — обади се тя. — От теб се очаква да бъдеш най-добрата ми приятелка. Най-добрите приятелки не могат да крият подобни тайни една от друга.

— Знам, знам — намесих се аз. — Сигурна съм, че щях да ти кажа, но не беше толкова просто. Притеснявах се как щеше да се отрази на отношенията ти с Патрик. Мисълта ми е, че знаех, че напоследък нещата между вас бяха сложни, и се боях, че ако просто се появя и ти кажа, ти можеше, ами това щеше да ги направи дори още по-сложни.

— Не се тревожи за това — отвърна тя, подсмърчайки. — Не си единствената, която се притеснява да ми каже какво става.

Поколебах се.

— Става въпрос за това, че Патрик е останал без работа, нали?

— О! — унило отвърна тя. — Знаела си и това.

— Извинявай — сведох глава. — Обаче това е всичко, което знам. Не знам защо или какви са причините.

— Той си призна всичко малко по-рано днес — намеси се тя. — Останал е без работа преди няколко месеца, точно след сватбата. Ето това е бил проблемът му.

— Но защо? — попитах аз.

— Съкратили са го — въздъхна тя. — Знам, че звучи невероятно! Винаги съм си мислела, че съкращението е нещо, което се случва на, знам ли... на миньорите, работниците в автомобилната индустрия и... но не и на адвокатите. Не и на Патрик. Но един ден просто го извикали

и му казали, че в бизнеса има спад и фирмата трябва да съкрати разходите, и го уволнили. Просто ей така.

— Господи! — възкликнах аз. — Нищо чудно, че е бил в лошо настроение.

— Излизал е и работел на свободна практика, като е поемал всякакви случаи — продължи Грейс, — но никъде не е получавал достатъчно пари, че да плаща сметките в дългосрочен план. Но това, което не мога да проумея, е, че той дори не е могъл да се реши да ми каже. Що за съпруга съм аз?

— Не ставай смешна — отвърнах аз. — Ти си невероятна съпруга и Патрик те обича. Знаеш това, нали?

Тя отново подсмръкна и не отговори.

— Нали знаеш какво точно се е случило между него и Шарлот?
— попита тя.

Кимнах.

— Да. Тя ми каза. Освен това ми каза, че е приключило само след няколко секунди. Той не успял да избяга от нея достатъчно бързо.

Устните на Грейс започнаха да треперят.

— И все пак това не променя факта, че той е правил секс с една от приятелките ми.

Прегърнах я.

— Знам, миличка, знам — добавих аз. — Но не позволявай това да унищожи брака ви, Грейс. Моля те. Заради теб самата и заради децата.

Когато изрекох тези думи, не бях напълно убедена дали съветът ми бе добър, или не. Тя бе права. Съпругът ѝ бе правел секс с една от приятелките ѝ. Възможно ли бе някой да прости подобна постъпка? Но въпреки това, нещо дълбоко в мен ми казваше, че в края на краищата, това бе правилният избор.

— Предполагам, че доста трябва да помисля над нещата — отвърна тя. — Случката е прекалено прясна. Трябва добре да премисля как да постъпя.

— За бога, първо си издухай носа — отговорих аз и се наведох към нея, за да я прегърна.

Тя обвини толкова здраво ръцете си около мен, че едва успях да си поема дъх.

— Благодаря ти, Иви — промълви тя. — Обичам те.

— И аз те обичам, Грейс — добавих аз.

Изведнъж Патрик застана до нас. Явно се ужаси, когато ни видя така.

— Иви, ще имаш ли нещо против, ако ти отнема съпругата си за малко? — попита той. — Трябва да проведе наистина сериозен разговор, за да си я върна обратно.

— Грейс, не приемам нищо за даденост — започна той, — но ще направя всичко, *всичко*, за да останеш при мен, за да ми простиш. Знам, че не те заслужавам, но без теб аз съм нищо, Грейс. Наистина е така.

ГЛАВА 119

— Ех, ама, че сватба! — подметна Джорджия, докато използвахме съдържанието на козметичната ѝ чантичка в дамската тоалетна. Колекцията ѝ от козметика бе комбинация от евтини червила и пудра, която вероятно струваше повече и от златен прах.

— В сравнение с нея твоята бе направо скучна, нали? — отвърнах аз, докато леко докосвах скулите си с четката за руж, опитвайки се да върна цвета им. — Без побоища, без ковчези, без съпружески скандали. Наистина беше малко скучна.

— И слава богу! — засмя се тя. — Макар че трябва да признаеш, че Валентина понесе всичко стоически. И в този ред на мисли, как се чувстваш напоследък, Иви?

— Какво имаш предвид? — попитах аз.

— Е, ами чух, че все още си разстроена и преживяваш раздялата с Джек — продължи тя. — Ние така и не успяхме да си поговорим за това. Дори не сме се виждали след сватбата на майка ти.

— Добре съм — отвърнах аз. — Честна дума, Джорджия. Случват се и такива неща.

— Е, ако това има някакво значение — добави тя, — Бет ми каза, че след случилото се той бил много потиснат на работата си.

Поколебах се.

— Бет? — повторих аз.

— Да, Бет. Сещаш се, братовчедка ми — отвърна тя.

— Да — отговорих аз. — Познавам братовчедка ти Бет. Просто си помислих, че каза „че бил много потиснат на работата си“.

— Точно така — вметна Джорджия. — Те работят заедно.

— Наистина ли? — Бях леко объркана. — Господи, нямах никаква представа! Искам да кажа, че бях решила, че се виждат, но...

— Да се виждат ли? — повтори Джорджия. — Иви, те не се виждат.

Намръщих се.

— Те *работят* заедно — обясни тя. — При това съвсем отскоро. Бет винаги е искала да работи в доброволческия сектор и на нашата сватба тя поговори с Джак за благотворителната организация, където той работи. Каза й, че има някаква незаета административна длъжност и тя му позвъни в понеделник, а седмица по-късно започна работа там.

— Значи тя все още работи за тях? — попитах аз.

— Да — отговори Джорджия, — но те уверявам, че между тях двамата няма нищо. Сигурна съм, защото Бет го бе харесала още от първия ден, но той дори не го бе забелязал. Очевидно просто не се интересува от нея. А тя не прави нищо друго, освен да се оплаква от това положение.

Поклатих глава.

— Но защо не ми е казал, че тя работи заедно с него? — попитах аз.

— Вероятно, защото е мъж — Джорджия отвърна пренебрежително. — В работата на Пит са умирали някои от колегите му, колегките са забременявали, а други са сменяли пола си, а той въобще не си е правил труда да ми спомене нещо за това.

Това може би обясняваше размяната на телефонните номера и пропуснатите повиквания на мобилния.

— Но това не обяснява нещо друго — обърнах се към Джорджия, докато тя закопчаваше ципа на козметичната си чантичка. Разказвах й за обаждането на Бет, на което отговорих аз на сватбата на майка ми. Затова как бе забравила тениската си в апартамента му онази сутрин. Как би могла да обясни това?

— Наистина не знам — отвърна тя с озадачена физиономия и тогава възкликна. — Чакай малко, това стана в нощта на сватбата на майка ти, нали?

— Да.

— Е, не е възможно да е била с него предната нощ, защото всички бяхме на парти у чичо Том, където чествахме петдесетия му рожден ден. Бях с нея през цялата вечер. Всъщност, отседнахме в хотела.

Сърцето ми се сви. Не знаех какво бе обяснението, за това, което тя ми бе казала по телефона. Но сега знаех, че публично обвиних Джак, че ми бе изневерил, а той всъщност е бил напълно невинен и

направих това точно когато бе открил, че го бях излъгала за миналото си и накрая дори не съумях да вдигна телефона и да му се извиня.

Никога преди това не бях изпитвала такова неудържимо желание да избухна в сълзи.

— Ей, скъпа — обади се Джорджия. — Не се разстройвай.

— Съжалявам — преглътнах с усилие аз. — Но, господи, Джорджия! Това е катастрофа.

ГЛАВА 120

Едмънд бе подарил на Валентина най-пищната и хубава сватба, която можеше да се купи с пари, но бе запазил за десерт това, което вероятно щеше да значи най-много за нея. Той взимаше уроци по бални танци. Това означаваше, че вероятно Валентина щеше да изпълни най-професионалния, най-забележителния и безспорно най-съвършено блестявия първи танц в историята.

Естествено, тя бе избрала тангото. Краят на танца бе посрещнат с възторжени аплодисменти. Тя и Едмънд бяха изправени лице в лице, после измъкна розата, която бе стиснала между зъбите си, и го целуна подобно на героинята от някое хумористично списание, която тъкмо е била спасена от банда мародерстващи негодници.

Сега и гостите се изляха към дансинга. Между тях бяха Боб и майка ми. Тяхната запазена марка стил на танцуване веднага ужаси някои от по-възрастните и по-нерешителни гости.

Взех чантата си и реших да изляза навън и да се поразходя наоколо. Духаше приятен и топъл ветрец и когато открих един подходящ дънер, седнах тежко и погледнах към небето, чувствайки се напълно объркана. Когато се сетих какво ми бе казала преди малко Джорджия, сълзите отново започнаха да напират в очите ми.

— Лесно ви е на вас — промълвих аз, подсмърчайки, на няколкото овце, които преживяха тревата пред мен. — Не се притеснявате от това, че някой ви опипва по задника пред останалите гости на сватбата или пък ви преследва побърканият ви бивш приятел. И най-вече не трябва да мислите за това, как сте прецакали отношенията си с единствения мъж, който някога е значел нещо за вас. Поне аз си мисля, че не ви се налага.

Сега наистина изгубих всичко. Седях си тук, ронех сълзи и разказвах за емоционалните си проблеми на група животни от стопанството. И макар че явно бяха доста внимателни слушатели, това никак не ми помагаше.

Не знаех колко дълго бях прекарала така. Със сигурност е било доста време, даже може би няколко часа. Някъде в далечината към двете овце на пътя се присъединиха още няколко.

Започнах да се чувствам като малката Бо Пийп^[1], когато внезапно чух гласове зад гърба си. Щом се обърнах, видях Грейс, Валентина и Джорджия, крачещи решително към мен.

— Надявам се, че наоколо няма кравешки лайна — каза Валентина, като с отвращение повдигаше подгъва на роклята си. — Тези обувки са на дизайнера Кристиан Лубутен.

— Валентина — попитах аз, — не трябва ли да си сред гостите си?

— Да, Иви — отговори тя. — Трябва. Но ние сме тук, защото се тревожим за теб.

— За мен? — повторих аз и им направих знак да се отдалечат. — Несъмнено, аз съм последният човек, за когото трябва да се тревожите днес. Наистина съм добре.

— Е, ние смятаме, че не си — обади се Джорджия. — Всъщност смятаме, че не си никак добре.

— Смятам, че тъгуваш... за Джак — намеси се Валентина.

— Сякаш говориш за някакъв лабрадор — отвърнах аз. — Независимо дали тъгувам, или не, не можете да направите нищо. Прецаках всичко, при това първокласно!

Трите си размениха погледи. Ако и трите се казваха Гай Фокс, едва ли видът им щеше да бъде толкова заговорнически, колкото в момента.

— Може би, а може би не — отвърна Джорджия.

Повдигнах вежди.

— Току-що се чух с Бет — продължи тя. — Тениската, за която е споменала, е била с надпис на благотворителната организация. Трябвала ѝ е, защото на следващия ден щяла да участва в приятелски крос. Тази тениска не е била оставена в апартамента на Джак, а е била в офиса му.

Изстенах.

— Въобще, нужно ли е да ми казваш всичко това? — попитах аз. — И без това се чувствам като кръгла глупачка и не е нужно да ми натяквате всички тези ужасяващи подробности.

— Просто си помислих, че ще искаш да разбереш — обади се Джорджия — за това и за още нещо.

— О, боже! — възкликнах аз.

— Според Бет — продължи Джорджия — в продължение на две седмици след скарването ви Джак е прекарвал цялото си време, крачейки нагоре-надолу из офиса, разстроен и очевидно доста ядосан.

— А защо не ми се обади? — изхленчих аз.

— А може би ти трябваше да го направиш — отбеляза Грейс. — Иви, ти си тази, която бе разбрала нещата погрешно, а не той.

— Права си. — И отново се отпуснах тежко върху моя дънер.

— Работата е там, че може би е щял да го направи — настоя Джорджия, — но нещо веднъж завинаги бе сложило край на това.

— Какво? — попитах аз.

— Онзи малък дявол, братовчедка ми, му казала за теб и Себ, как те е видяла в клуба.

Припомних си клуба и как Бет стана свидетел на продължителната влажна целувка на Себ. Потреперих само като си помислех, как ли бе предала това на Джак.

— О, боже! — въздъхнах аз. — Наистина ли е необходимо да продължите с това мъчение? Наистина ли трябва да продължавате?

— Е, имаме да ти съобщим и нещо хубаво — обади се Грейс.

— Хайде, моля ви — добавих аз.

— Джак те обича! — заяви тя.

— Еее, аз исках да кажа тази част! — изхленчи Валентина.

Сбърчих нос и възкликнах:

— Какво? Как може да ме обича? И откъде, по дяволите, бихте могли да знаете?

Те отново се спогледаха и се ухилиха до уши.

— Стана така, че — обади се Джорджия, — след като бях говорила с Бет, решихме, че няма да оставим така нещата, нали? Що за приятелки щяхме да сме, ако просто седяхме със скръстени ръце?

Очите ми се разшириха и ги попитах леко истерично:

— И какво направихте?

— Обадохме се на един човек — намеси се Валентина, докато пляскаше с ръце като някое тригодишно дете. — Всъщност се обадохме на...

— Може би ще искаш да дойдеш с нас — прекъсна я Грейс и ме сграбчи за ръката.

[1] Героиня от известна английска песен за деца. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 121

Първото нещо, което забелязах, когато влязох в балната зала, бе, че музиката бе спряла и буквално единственият звук, който можех да чуя, бе собственият ми пулс, който бе толкова учестен, сякаш бях изкачила пет етажа стълби.

Следващото нещо, което забелях, бе Джак. Стоеше в другия край на залата и беше единственият човек на това място, облечен в дънки и тениска, но най-объркващото бе, че държеше микрофон. Успях да забележа с периферното си зрение, че някои от гостите си разменяха смутени погледи, но аз се втренчих за миг в тях, сякаш исках да им кажа: „По дяволите! Самата аз нямам никаква представа какво става тук!“.

— Какво... какво става? — заекнах аз.

— Ще видиш — отвърна Грейс с доволна усмивка.

И тогава музиката засвири началните акорди, които никога нямаше да объркам. Веднага разпознах песента. Джак вдигна микрофона и това движение предизвика остро прашене в озвучителната система и накара всички дружно в залата рязко да си поемат дъх.

— Извинете — каза той и изведнъж осъзнах, че изглеждаше изключително нервен. — Може и да решите, че това звучи доста по-добре в сравнение с това, което ви предстои да чуете.

Джорджия се изкиска.

— Иви — започна Джак, — не си говорим от известно време. Това отчасти се дължи не само на моята, но, предполагам, и на твоята гордост.

Той се намираше чак в другия край на залата, но не откъсвахме поглед един от друг, сякаш разстоянието помежду ни беше само няколко сантиметра.

— Освен това си помислих, ами... помислих си, че си срещнала друг — продължи той. — Сега обаче, благодарение на приятелките ти,

знам, че случаят не е такъв. А също и ти знаеш, че ти бях напълно верен.

Опитах се да преглътна, но не успях. Бях замръзнала на мястото си, като едновременно се чувствах ужасена, объркана и окрилена и отчаяно се опитвах да задържа напиралите сълзи.

— Но като се има предвид — продължи Джак, — че не ти се обадох, предполагам, че трябва да направя нещо, с което да докажа колко много държа на теб. И макар че е срамота, че единственото нещо, което успях да измисля, ще ме накара да изглеждам като пълен и абсолютен малоумник, наистина има само един начин, за да го докажа.

Всички в залата се побутваха, шушукаха и обсъждаха думите му. Хвърлих поглед към Грейс, а тя ми се усмихна. Джак започна бавно да се приближава към мен, а през тялото ми сякаш премина светкавица, когато чух беквокалите на Руби Търнър да запяват една песен.

И в този момент за мое най-голямо удивление Джак също запя.

Джак Уилямсън, мъжът, който никога не бе пял пред публика, мъжът, който се кълнеше, че никога не би го направил, сега пееше. Той пееше за мен.

Гласът му беше дълбок и пееше малко фалшиво, но не мисля, че в този момент щях да обърна голямо внимание на това, дори и да звучеше като кастрирана чайка.

Джак продължи да пее, а гостите, които първоначално се чудеха какво ставаше, започнаха да схващат каква бе работата и един или двама се изправиха и размахаха ръце във въздуха, сякаш бяха на концерт на групата „Куин“. Някои дори размахаха и запалките си.

Когато Джак вече се озова до мен, се чувствах толкова объркана, че не знаех какво да направя — дали да се смея, или да заплача, или просто да припадна, защото всичко това беше пълна лудост. Но така или иначе, когато докоснах бузите си, установих, че бяха мокри от сълзи.

Джак ме гледаше право в очите, когато започна да пее последния куплет, и двамата бяхме толкова близко един от друг, че можех да видя очертанията на лицето му. Не бях си и помисляла, че можеше отново да се люблювам на лицето му от толкова близко. Дъхът ми спря:

— Никой друг... само... ти.

Той остави микрофона на съседната маса, придърпа ме към себе си, докато аз бършех сълзите си. Отвсякъде ехтяха аплодисменти и

тогава Джак се приведе към мен и устните ни се срещнаха.

Това беше най-сладкият, най-завладяващият и най-щастливият миг през всичките ми двадесет и седем години, прекарани на тази земя. И точно сега, точно в този момент знаех, че щях да кажа нещо, което смятах, че никога няма да изрека на никого. Никога.

Отдръпнах се назад и погледнах към Джак, моя Джак. Вплетох треперещите си ръце в неговите, докато се опитвах да възвърна гласа си.

Когато успях, му прошепнах:

— Джак, обичам те.

ЕПИЛОГ

Три години по-късно

— Знаете ли — каза Валентина, докато се наслаждаваше на профила си в огледалото, — колебаех се дали трябва да нося шаферска рокля при условие, че съм бременна в осмия месец. Но трябваше да се досетя, че ако някой би могъл да изглежда добре в подобно положение, то това съм аз.

Не успях да се сдържа и се засмях вътрешно. Макар че Валентина беше омъжена от три години за Едмънд и скоро щеше да се роди първото им дете, някои неща никога нямаше да се променят. Може би сте малко изненадани? Учудвате се, че все още са заедно? Е, не сте единствените.

Ако трябва да бъде честна, не бе нужно да си циник, за да се досетиш, че Валентина явно беше толкова романтично привлечена от златната кредитна карта на Едмънд, колкото и от самия Едмънд, когато се срещнаха за първи път. Но в един момент се случи нещо забавно — тя се влюби в него. Не бях напълно сигурна дали това стана, когато видя с очите си как той спаси живота на един човек по време на медения им месец, или когато разбраха, че ще имат дете в Париж (момче и щеше да се казва Орландо). Но всичко беше наред и семейство Барнет не можеха да бъдат по-щастливи. Според Валентина това беше фантастично, защото миналата година имаше само разводи.

Вратата на хотелския ни апартамент се отвори и влезе Поли.

— Къде е майка ти? — попитах аз, леко напрегната. Бях съвсем наясно, че Грейс щеше да закъснее, но този факт не можеше да ме накара да се чувствам по-малко нервна.

— Тъкмо пристига — отвърна Поли. Тя бе на осем и толкова бе пораснала. — Нали не си очаквала да се появим навреме?

— Толкова съжалявам — обади се Грейс, като отвори със замах вратата. Беше хванала Скарлет с едната ръка, а в другата си носеше чантата си. — От един час се опитвам да се измъкна от къщи, но се обади майка ми, за да ме пита дали не искам нещо от търговския

център, защото била там. После се обади, за да попита дали не искам нещо и от другия магазин, защото имали божествен пай с месо. Тя знаела, че е божествен, защото Морийн Томъс от църквата била донесла от него последния път и в него имало истинско куантро и... О, виж, заключението е следното: *извинявай*. Така, къде да се преоблека сега?

И така, началото при Грейс и Патрик беше доста несигурно, но след по-ранните събития около брака им те не погледнаха назад. На Патрик му бе нужно известно време, за да спечели обратно доверието на Грейс, но когато той си намери нова работа, а тя се премести в нова адвокатска фирма (с нова шефка, която беше съвсем различна от бившата ѝ), нещата започнаха да си идват на мястото, при това на точното място.

— Добре — намеси се майка ми и стегна тюрбана си, който заедно с три четвъртите панталони, които носеше, я караха да изглежда така, сякаш тъкмо бе изскочила от вълшебната лампа. — Не мога да се размотавам тук цял ден! Трябва да поздравя гостите. Виждаш ли? Виждаш ли колко отговорна мога да бъда?

Приближих се до нея и я целунах.

— Права си — отвърнах нежно. — Поне за това, че трябва да тръгваш. А що се касае до онази част с отговорността, аз си запазвам правото да преценя. Нали ще се погрижиш Боб да се появи навреме?

Джорджия донесе шампанското, за да се подкрепя отново.

— По дяволите! Не толкова много! — обадох се аз. — Иначе ще започна да правя шпагата на дансинга, а смятам да оставя Валентина да се заеме с това.

— Не смяташ ли, че този път може и да се въздържи, като се има предвид, че е бременна в осмия месец? — попита Джорджия.

— О, това само ще направи представлението по-впечатляващо.

Джорджия се засмя и осъзнах, че за първи път от доста време насам тя правеше това.

Тя и Пит се разделиха миналия месец, събитие, което би накарало всяка бъдеща булка, дори и тази, която бе напълно сигурна в решението си, да си помисли още веднъж. Никой от тях не се държа злобно или язвително, напротив, и двамата проявиха здрав разум, но това не значеше, че не им е било тежко. Тяхната раздяла всъщност

доказваше, че двама души, колкото и да са свестни, невинаги могат да изградят хубав брак.

Оставах двадесет минути и аз се насочих към банята, за да освежа червилото си, а Валентина ме последва, въоръжена със собствената си внушителна козметична колекция.

— Някой от хотелския персонал току-що предаде това за теб — каза тя и ми връчи един плик.

Оставих настрана четката на червилото и го отворих, а Валентина започна да къдри косата си за пети път днес.

— Боже! — възкликнах аз, докато го четях.

— Какво има? — попита тя.

А после се приведе и зачете заедно с мен.

„Скъпа Иви,

Безспорно мина много време, за което се извинявам. Знам, че се опитваше да се свържеш с мен след сватбата на Валентина, и искам да знаеш колко съм ти благодарна за това. Но се надявам, че ще разбереш защо не отговорих на нито едно от обажданията и имейлите ти. Беше ми много трудно. Бях съкрушена, но по-важното е, че започнах да осъзнавам, че стореното от мен бе непростимо. Ето защо приех онази работа в Шотландия и заминах, без да се сбогувам. Просто имах нужда да се отдалеча от всички. Както и да е, Валентина ми се обади и ми каза за днешния ден и когато разбрах, щях да започна да подскачам от радост (само дето отново съм осемдесет килограма и вече не ми е толкова лесно!). Въпросът е, че много се зарадвах, дори нещо повече, изпаднах във възторг. И чувството стана два пъти по-хубаво, когато получих поканата ти. Надявам се, че разбираш причините ми да я отклоня. Ако бях дошла, нямаше да бъде честно спрямо никого и най-вече спрямо Грейс. И след като го споменах, се чудя дали някой път не би искала да изпием по едно кафе, само ти и аз? Липсваш ми ужасно и ще се радвам, ако се срещнем следващия път, когато дойда в града, макар че ще те разбера, ако не искаш да се видим, след като мина толкова

много време. Номерът на мобилния ми телефон все още е същият.

Във всеки случай никой не заслужава да бъде пощастлив от теб, Иви. На добър час!“

С цялата ми любов: Шарлот

— О, Шарлот! Мислиш ли, че има време, за да й звънна? — попитах Валентина.

— В никакъв случай, остават само няколко минути — отговори тя, докато се занимаваше с косата ми. — Обади й се по-късно или утре. След толкова дълго време един ден с нищо няма да промени нещата.

Вратата на банята се отвори и вътре надникнаха Скарлет и Поли.

— Имаш най-красивата рокля, която някога съм виждала, уникална е — казах й аз.

— Хайде, лельо Иви — отговори Поли. — Време е да тръгваме. Боб те чака, за да те отведе до олтара.

Влязох в хотелската стая и погледнах към часовника. Права бе, оставаха две минути.

— Иви, прекрасна си — каза Боб, който бе застанал до мен. — Чувствам се толкова горд.

Хванах го под ръка, шаферките ми крачеха зад мен и тръгнахме към долния етаж. Най-сетне стигнахме до вратата на залата, където щеше да се състои церемонията. Вече можех да видя Джак, който стоеше най-отпред и ме очакваше. Сърцето ми заби лудо.

— Във всеки случай успя да докажеш, че има един човек, който е грешал — каза Грейс, докато пристягаше воала ми.

— Така ли? — попитах аз.

— Майка ми — ухили се тя. — Тази сутрин заяви, че никога не си е помисляла, че ще дочака деня, в който Иви Харт ще застане пред олтара.

— Знаеш ли, Грейс — прошепнах аз, когато гостите се смълчаха и засвири музиката, — вече не мога да се съглася с нея.

Издание:

Джейн Костело. Шаферки

ИК „Хермес“, Пловдив, 2010

Американска. Първо издание

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Моника Динева

ISBN: 978-954-260-906-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.